

Levitavimo pagrindai.

Žmonių populiacijos valdymo pradžiamokslis

Ižanga

Knygoje aprašomi žmonių populiacijos valdymo bei smegenų programavimo metodai kurie naudojami jau virš 4000 metų.

Pirmą kartą skaitant knygos turinys gali pasirodyt šokiruojantis ar sunkiai suprantamas, tačiau toliau beskaitant visi iškylantys klausimai ir „teksto vidiniai tarpusavio prieštaravimai“ bus atsakyti tolimesniame tekste, tiesiog tereikia skaityti toliau.

Tiems kurie jau perskaitė romano juodraščio ankstesnį #001 variantą,

ir nori skaityt tęsinį - ieškokite šiame tekste (meniu Edit->Search) eilutės "XXXXXXXXXXXXXXXX 2 dalis", nuo ten prasideda pridėta nauja medžiaga

Kas rašė Bibliją? Kas tokie yra levitai?

Yra tokia knyga – Biblija. Tą knygą juk kažkas parašė, yra jos autoriai, labai konkretūs žmonės.

Kaip žinia, Biblija yra žydų rašytinis šaltinis. Tačiau, ar gali paprastas eilinis žydas rašyt biblijos tekstą arba daryt tame tekste pataisymus, ar turi eilinis žydas tam teisę? Ne, paprastas eilinis žydas to daryt negali. Ar gali žydų rabinas rašyt biblijos tekstą ir daryt jame pataisymus? Ne, rabinas to daryt negali. Rabinas gali tik mokint kitus gyvent pagal bibliją, tačiau rašyt biblijos teksto rabinas neturi teisės. Tai kas tada rašė bibliją? Atsakymas į šį klausimą yra pačioj biblijoj. Anot biblijos, šią teisę dievas suteikė tiktais vieniems levitams, tiktais vieni levitai turi teisę rašyt seno testamento(toros) tekstą.

Levitai – tai tiesiog Biblijos autoriai, tai tiesiog žmonės kurie rašė Senąjį Testamentą (Torą).

Tai vis dėlto kas gi yra „levitas“?

Biblijoje rašoma kad Mozė vaikų neturėjo, tačiau Mozės brolis Aronas turėjo daug sūnų, ir Mozės brolio Arono palikuonys yra levitai (priklauso Levio giminei).

Levitų genealoginis medis siekia 6000 metų, kiekvienas levitas gali išvardint savo visus protėvius vardais ir pavardėm einant atgal iki pat Arono (Mozės brolio), ir paskui einat atgal iki pat Adomo.

Kiek dar žinote ant žemės žmonių, kurie galėtų išvardint savo visus protėvius vardais ir pavardėm einant atgal iki pat Adomo? Nėra daugiau ant šios žemės tokių žmonių, tik vieni levitai.

Anot biblijos, dievas tiktais vieniem levitams suteikė teisę rašyt ir komentuot šventą raštą, niekas kitas to daryt neturi teisės.

Senąjį Testamentą (Torą) rašė levitai. Jeigu jie yra autoriai tos knygos, tai jie yra kompetetingiausi asmenys paaiškinti ką vienoks ar kitoks tekstas šventame rašte reiškia, kokia to teksto prasmė.

Kai gojai skaito šventą raštą, tai pradeda spėlioti - o gal ten perkeltinė prasmė, o gal ten alegorija, o gal ten dar kažkas. Pvz parašyta "dievas sutvėrė pasaulį per 6 dienas", tai gojai pradeda fantazuoti "o gal tos dienos tai visai ne dienos, gal viena diena atitinka milijardus metų". ir t.t. ir panašiai. Visi tokie gojų fantazavimai yra beprasmiški.

Kadangi yra autoriai kurie rašė tą knygą, tai autoriai patys geriau žino ką jie norėjo parašyti ir kokią mintį perduoti.

Levitų giminė (pradedant nuo Mozės ir Arono [Mozės brolio]) paveldėjimo būdu (senelis tėvui, tėvas sūnui ir t.t.) perduoda žodines instrukcijas kaip reikia skaityti ir interpretuoti šventą raštą

Kadangi levitai rašė biblijos tekstą, jie yra autoriai, tai tame tekste jie galėjo parašyti ką tik širdis geidžia, tame tarpe ir nebūtinai teisybę, o galbūt netgi ir suplanuotą apgalvotą melą. Kai autorius rašo knygą, tai joje jis gali parašyti ką tik jis pageidauja.

Levitai turėjo vaikų, tie vaikai dar vaikų ir t.t.
Levitų palikuonys yra gyvi po šiais dienais.

Jei kažkas rašė biblijos tekstą, tai visai tikėtina kad autorių palikuonys provaikiaičiai pasidaugino ir gyvena po šiais dienais ir visas jų skirtumas nuo likusios žmonijos tik tame kad jie labai kruopščiai užrašinėjo ir vedė savo genealogiją, todėl tame, kad jie gali išvardinti visus savo protėvius vardais ir pavardėmis einant atgal iki pat Arono, – nieko antgamtiško nėra.

O tai kad levitai tvirtina kad jie gali išvardinti visus savo protėvius iki pat Adomo - čia jau po klaustuko. Tačiau kadangi levitai rašė bibliją, tai jie tuos savo protėvius atgal iki Adomo galėjo surašyti iš lubų kokius tik priglavojo.

Bet visa tai tik detalės bendram išprusimui.

Vienintelis ką jums tereikia suprasti ir žinoti iš tekstuko aukščiau tai – **levitai yra senojo testamento(Toros) autoriai ir jų palikuonys iki šiolei gyvena šiam pasauly.**

Atsiverčiam wikipedią:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Levite>

ten pabaigoje yra skyrelis „Family name“, jame yra paaiškinta kad kai kurie levitai (atkreipsim dėmesį kad ne visi, o tik kai kurie levitai) turi pavardes kuriomis jie demonstruoja likusiems žmonėms kad jie yra levitai. Kaip taisyklė, pavardė pasižymi tuo, kad turi fragmentą „levi“, kaip kad pavyzdžiui:

=====

Levi, Levy, HaLevi, Levin, Levinski, Levinsky, Lesinski, Lesinsky, Lev, Lewicki, Lewicka, Lewycka, Lewycki, Lewycky, Lewicky, Levicki, Levicky, Levit,

Levitt, Lewita, Levita, Lewitan, Levitan, Levitin, Lewitin, Lewitinn, Levitanski, Lewitanski, Levitansky, Lewitas, Levitas, Leyvik, Levitch, Levicz, Levis, Levitz, Lewicz, Lewitz, Lewis, Leviczky, Levitski, Levitsky, Lewitski, Lewitsky, Loewy, Löwi, Löwy, Loewe, Leevi, Leven, Levian, Livran, Benlevi, Liviem, etc

Levitų genealoginį medį patvirtina ir šiuolaikiniai genetiniai tyrimai. Kaip kad pavyzdžiui Kojenus galim atpažint pagal jų turimą “cohen gene”:

http://www.cohen-levi.org/jewish_genes_and_genealogy/the_dna_chain_of_tradition.htm

Jewish tradition, **based on the Torah, is that all Kohanim are direct descendants of Aharon**, the original Kohen. The line of the Kohanim is patrilineal: it has been passed from father to son without interruption from Aharon, for 3,300 years, or more than 100 generations.

<...>

The finding of a **common set of genetic markers in both Ashkenazi and Sefardi Kohanim worldwide clearly indicates an origin** pre-dating the separate development of the two communities around 1000 C.E. Date calculation based on the variation of the mutations among Kohanim today yields a time frame of 106 generations from the ancestral founder of the line, some 3,300 years, **the approximate time of the Exodus from Egypt, the lifetime of Aharon HaKohen.**

http://en.wikipedia.org/wiki/Y-chromosomal_Aaron

Y-chromosomal Aaron is the name given to the hypothesised most recent common ancestor of many of the patrilineal Jewish priestly caste known as Kohanim (singular "Kohen", "Cohen", or Kohane). In the Torah this ancestor is identified as Aaron, the brother of Moses. The hypothetical most recent common ancestor was therefore jocularly dubbed "Y-chromosomal Aaron", in analogy to Y-chromosomal Adam.

<...>

Thomas, et al. dated the origin of the shared DNA to approximately 3,000 years ago (with variance arising from different generation lengths). The techniques used to find Y-chromosomal Aaron were first popularized in relation to the search for the patrilineal ancestor of all contemporary living humans, Y-chromosomal Adam.

Dabar priminsime jums keletą istorinių asmenybių, kurias žinote iš ankščiau, bet iki šiol nežinojote kad tie žmonės priklauso levitams.

Pavyzdžiui:

1) Monica Lewinsky - oralinio sekso skandalas su JAV prezidentu Bill Clinton ir iš to skandalo išplaukęs Clinton'o impičmentas

http://en.wikipedia.org/wiki/Impeachment_of_Bill_Clinton

2) Karl Marx tikrasis pilnas vardas yra Moses Mordecai Marx Levy. Karlo Markso abu seneliai buvo žydų rabinai, ir ne tik kad paprasti rabinai, bet levitai.

3) Лазарь Моисеевич Каганович,

<http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%B3%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87,%D0%9B%D0%B0%D0%B7%D0%B0%D1%80%D1%8C%D0%9C%D0%BE%D0%B8%D1%81%D0%B5%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D1%87>

Kaganovičius buvo Stalino dešinioji ranka, o tiksliau sakant, bolševikų revoliucijos ir SSSR laikų pilkasis kardinolas.

šiuo atveju pavardė yra Каганович, kurios kilmė yra nuo žodžio „kohen“. Kojenai yra tie patys levitai, tiktais kad tam tikra specializuota levitų atmaina.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Kohen>

skyrelis gale pavadinimu „Cohen as a surname“.

Kojenai irgi kartais (bet ne visada) savo kilmę demonstruoja pasauliui per savo pavardę

4) galima būtų vardinti ir toliau, bet nėra tame didelės prasmės. Užtenka ir šitų trijų pavyzdžių viršuj kad būtų aiškiau, kad šie žmonės daugiau ar mažiau įtakoją pasaulinę istoriją.

Senovės Egiptas. Informacinės armijos koncepcija kaip įrankis į sėkmę

Dabar atsukam laikrodį atgal 4000 metų, veiksmo vieta – Senovės Egiptas.

Senovės Egiptas vedė karus su kaimyninėm valstybėm, lygiai taip pat kaip ir visi kiti senovėje – visos valstybės kariavo su savo kaimynais. Kariavo dėl resursų, dėl išteklių, dėl žemių ir t.t.

Tie žmonės, kurie valdė Egiptą, pastebėjo tokį dėsningumą – visų mūsų laimėt vien tiktais fizine jėga nesigauna. Vienus mūsų tu laimi, tačiau kitus mūsų pralaimi – tokie gamtos dėsniai. Ir jie susimastė: o kaip reiktų viską organizuoti, kad nepaisant nieko, tu vis vien liktum sėkmingas. Vien fizine jėga nugalėt nesigauna, reiškia visgi yra reikalinga kitokia strategija ir taktika.

Per istorijos pamokas mus mokino, kad Senovės Egiptą valdė faraonai. Pasiimam istorines kronikas ir pasižiūrime. Pvz į Egipto sostą pasodina 13 metų berniuką. Dabar pamąstom: ar gali 13 metų berniukas valdyt tokią imperiją kaip senovės Egiptas? Akivaizdu, kad visgi nelabai. Reali valdžia buvo senovės Egipto žynių rankose (22 aukščiausių Egipto žynių taryba - 11 žynių iš žemutinio Egipto ir 11 žynių iš aukštutinio Egipto), o faraonas - tai nominali marionetinė figūra skirta demonstracijai prieš Egipto populiaciją – štai jūsų valdovas, klausykite jo komandų; o jeigu kas nors valdymo schemoj nukrypsta nuo plano – įvyksta revoliucijos, pučai ar dvaro intrigos, tai ant šakių pasmeigiamas, nunuodijamas ar kitaip nugalbijamas yra faraonas; o žyniai lieka už užuolaidos, jų nieks nemato ir neliečia. Faraonai keičia vienas kitą, žyniai išlieka.

Grįžtam atgal su pasakojimu – Egipto žyniai išmastė ir suprato, kad norint išlikt visada sėkmės viršūnėj, remtis vien fizine jėga nesigauna, kad reikalinga nauja strategija ir taktika. Žyniai suprato, kad reikalinga turėt armiją, kurios ginklas būtų ne įprastinė ginkluotė – ne kardai, ne strėlės, ne ietys, ne skydai, ne šarvai, etc, bet – armiją, kurios ginklas yra informacija. Tai yra taip vadinamas „kultūringo bendradarbiavimo“ metodas – kai nueini pas kaimyną neginkluotas, tiesiog draugiškai kultūringai su juom pasikalbėti; paskui nueini pas antrą kaimyną – pasikalbi su antru; nueini pas trečią kaimyną – pasikalbi su trečiu; ir to pasėkoje galbūt tuos kaimynus vieną su kitu tarpusavy sukiršini ar pasieki kažkokius kitus tau reikalingus tikslus. Kitaip sakant, reikalinga armija, kurios ginklas būtų ne kardas/ietis/skydas/etc, bet kurios ginklas būtų informacija. **Informacinė armija - tai grupė žmonių, kurie valdo informaciją geriau nei kad visi likę žmonės;** tai žmonės, kurie geriau moka malt liežuvį, daugiau žino nei aplinkiniai, kurie gali įteigt ir įtikint aplinkinius savo pasakojimais ir t.t.

Buvo sukurta informacinės armijos teorinė koncepcija, tačiau liko visa tai įgyvendint praktikoje. Tuos žmones, informacinės armijos karius, reikia iš kažkur paimt, juos paruošt ir apmokyt, iš oro jie patys savaime neatsiras.

Senovės Egiptas kai vesdavo karus su aplinkiniais kraštais, tai į nelaisvę iš aplinkinių kraštų parsivesdavo vergus. Vieni vergai turėdavo kast griovius, kiti vergai nešiot akmenis, tretį malt grūdus ir t.t. O viena grupė vergų buvo atiduota eksluzyviai aptarnaut Egipto žyniam – tie vergai statydavo šventyklas, patarnaudavo žyniams per apeigas ir t.t.

Tolimesnį scenarijų galima restauruot iš Biblijos.

Biblija rašo, kad Mozė išvedė būsimus žydus iš Egipto nelaisvės ir vedžiojo po Sinajaus dykumą 42 metus. Biblija rašo kad Mozė išvedė į dykumą 600 tūkstančių vyrų (su moterim ir vaikais gaunasi ~2 milijonai žmonių). Šiuolaikiniai istorikai ginčijasi kad 2 milijonai yra nerealistinis skaičius, tačiau tai tik nereikšmingos detalės. Ką mums reikia čia suprasti, tai tik tiek, kad Mozė išvedė į Sinajaus dykumą pakankamai didelę grupę žmonių, kad tai buvo ne 5 žmonės, ne 10 žmonių, ne 100 žmonių, ne 1000 žmonių, bet tiesiog pakankamai didelė grupė žmonių. Koks tas skaičius iš tikro buvo - klausimas antraeilis ir nevaidinantis rolės.

Dabar šiek tiek pamąstom. Tais laikais senovės Egipte nebuvo nei radijo, nei telefono, nei interneto, nei jokių kitų šiuolaikinio ryšio priemonių. Įsivaizduok kad tu esi Mozė ir tau reik suorganizuot pabėgimą iš Egipto vergovės – kaip tu tuos žmones visus suorganizuosi, juk reikia su kiekvienu pasikalbėt, kiekvieną įtikint pabėgimui, su jais visais reik kažkaip susisiekt kad galėtum pabendraut. O kaip tu su jais susisieksi, jei tas

vergas nešiojo nešiojo visą dieną akmenis lauke, o nakčiai jį užrakina kokiam nors pusrūsy. Su tais visais vergais susisiekt ir juos visus įkalbėt bėgt iš Egipto – fiziškai nerealistiška užduotis.

Tačiau mes klausimą galim pastatyt kitaip. Ar tikrai tie vergai patys pabėgo iš Egipto, ar vis dėlto juos kažkas visus surinko ir prievarta išvarė į Sinajaus dykumą? Juk kaip ne kaip, o vis dėlto jie juk vergai buvo. Aiškiai matome, kad antrasis variantas daug realistiškesnis – juos tiesiog prievarta suvarė į dykumą.

Dabar apie Sinajaus dykumą. Sinajaus dykuma nėra didelė. Jei pasiimsite žemėlapi ar nuvyksite į tas vietas aplankyti, tai pamatysite kad Sinajaus dykuma tėra tiktais pora šimtų kilometrų dydžio. Kitaip sakant, tereikia pasirinkt vieną tiktais vieną kryptį/liniją, nesvarbu į kurią pusę, ir tiesiog eiti tiesiai. Ir per pora savaitių jūs tą dykumą pereisite. Tiesiog tereikia eit tiesiai ir per pora savaitių iš Sinajaus dykumos išeisite. Mozė gi vedžiojo tuos žmones dykumoj 42 metus. Ką gi tai reiškia? Tai reiškia kad tie žmonės buvo vedžijami dykumoj pirmyn atgal ratais ir vėl ratais. Jei būtų tikslas pabėgt iš Egipto, tai akivaizdu kad ta dykuma būtų jau seniai pereita ir palikta ir Mozės vadovaujama žmonių grupė jau seniausiai rastųsi kitam pasaulio gale kuo toliau nuo Egipto. Tačiau, kaip matome, Mozė visai nesiskubino iš Sinajaus dykumos išeit. Tuos žmones vedžiojo dykumoje 42 metus. Kam gi reikalingi 42 metai? Per 42 metus pasikeičia 2-3 žmonių kartos (vidutinis statistinis amžius kai moteris gimdo yra 25 metai). Kitaip sakant, tie žmonės kurie įėjo į dykumą, iš tos dykumos jau nebeišėjo. Iš dykumos išėjo tik jų vaikai ir anūkai. Buvo užauginta ištisa karta žmonių, kurie nieko kito per savo gyvenimą niekada nematė apart smėlio nuo horizonto iki horizonto ir nieko kito negirdėjo apart Mozės pamokslų.

Tokiu būdu, per 42 metus, Sinajaus dykumoj, buvo suformuota informacinė armija, kuri po parengimo buvo išsklaidyta išsivaikščioid po visą pasaulį.

Kokiu būdu buvo apiforminta informacinės armijos ideologija? Ši ideologija – tai judaizmas. Kokie yra pagrindiniai judaizmo ideologijos teiginiai? Jie yra sekantys. Iš visų žemės tautų dievas išsirinko vieną tautą – žydus, dievas žydus myli daug labiau nei visas likusias tautas. Visi žmonės, gyvenantys ant žemės, yra suskirstyti į dvi dalis: yra žydai, ir yra gojai. Gojus – tai tas kuris nėra žydas, nesvarbu kokios tautybės (babilonietis, graikas, romėnas, lietuvis, rusas, etc), jie visi yra vadinami bendriniu žodžiu – gojai. Jei detaliau, tai gojus nėra žmogus, gojus – tai gyvulys žmogaus pavidale. Dievas gojus sutvėrė tiktais tam, kad gojai tarnautų žydams ir tai vienintelė gojų paskirtis. Dievas sutvėrė gojus turinčius žmogaus pavidalą tiktais tam, kad žydo akiai būtų maloniau, nes jei tave aptarnaus paršiukas ar avytė, tai tavo akiai nebus taip malonu, o jei tas gyvulys turi žmogaus pavidalą, tai tau tiesiog akiai maloniau. Visą gojų turtą dievas atiduoda žydams į rankas, tas žydas kuris pirmas ateis ir paims iš gojaus jo turtą, tai tam žydui tas turtas ir priklausys. Žydas iš žydo atimt turto negali – jei tą padarysi, tai dievas tave nubaus. Tačiau iš gojaus tu privalai paimt tai ką gojus turi, jei to nepadarysi, tai dievas tave nubaus. Ir t.t.

Kaip kad pas lietuvius yra žemaičiai, aukštaičiai, dzūkai, suvalkiečiai, taip ir pas žydus analogiškai yra 12 genčių. Tos visos 12 genčių yra tarpusavyje lygios, tai viena iš jų yra „daug lygesnė“ už visas likusias gentis. Ir ši ypatingoji gentis – tai levitai. Jei iš visų žemės tautų dievas išsirinko vieną tautą žydus, tai iš visų žydų genčių dievas išsirinko levitų gentį. Levitai tai tie kurie yra arčiausia dievo, tarsi dievo dešinioji ranka žemėje. Tik vieniems levitams dievas suteikė teisę rašyt, taisyti ir komentuot šventą raštą.

Kai Mozė vedžiojo žydus po Sinajaus dykumą, tai Egipto žyniai ir jų palikuonys infiltravosi į šią grupę ir tiesiog užsivadino – mes esam levitai.

Reikia suprast ir skirt, kad levitai ir žydai tai nėra tas pats. Tai absoliučiai skirtingi dalykai.

Ta grupė žmonių, vergų iš Egipto, kurios Mozė vedžiojo po Sinajaus dykumą, tai jie buvo elementarūs dykumų beduinai, tuo metu jie neturėjo nei rašto, nei religijos, nei nieko.

Tuo tarpu levitai – tai Egipto žyniai ir jų palikuonys. Tai absoliučiai kita žmonių grupė, levitai netgi genetiškai skiriasi nuo žydų.

Žydai – tai tiesiog iš beduinų suformuota informacinė armija.

Levitai gi tuom tarpu yra tos armijos šeimininkai, jie yra tie žmonės, kurie visą tą projektą suprojektavo, prižiūrėjo projekto vykdymą (žydų tautos ir judaizmo religijos suformavimą) ir po šiai dienai naudojami to projekto rezultatais.

Žydai tėra tiktais įrankis levitų rankose. Jeigu įrankis blogai atlieka savo funkciją, tai be jokių skrupulų ir gailesčio tą įrankį meti lauk, pvz jeigu peilis atbunka, tai tą peilį arba galandi arba išmeti ir keiti nauju peiliu - pagal aplinkybes, priklausomai nuo to kuris iš variantų reikalauja mažiau pastangų. Jeigu žydai pradeda blogai vykdyti savo funkcijas (pradeda asimiliuotis su gojais, nebeklausyt Talmudo ir rabinų nurodymų), tai tokiu atveju įjungiamas atidirbtas mechanizmas – antisemitizmas. Gojams yra numetama keletą kompromituojančių faktų apie žydus (o tokio kompromato visada atrasi po ranka), gojai kai tą kompromatą išgirsta, tai labai įsiunta ir eina daryt pogromų, pjaut žydų. To pasekoje dalis žydų yra išpjaunama (o jų vis vien nei kiek negaila, nes jie blogai vykde savo funkcijas), o tie žydai kurie kur nors išsislapstę šiaip ne taip išlieka gyvi po pogromų, išsigąsta ir susivokia, kad jeigu mes, žydai, nesilaikysime vienas kito, jei neklausysime Talmudo ir rabinų nurodymų, tai mes visi pražūsime. Tokiu būdu žydai, kurie blogai atliko savo, kaip informacinės armijos, funkcijas yra sunaikinami, o tie žydai kurie lieka gyvi, vėl pradeda gerai atlikt savo funkcijas, kurioms ir yra jie numatyti. Viskas automatiškai sugrįžta į savo vėžes. Ideali, save automatiškai reguliuojanti ir regeneruojanti sistema. Kai tik žydai blogai vykdo savo funkcijas – įjungiam antisemitizmą ir viskas sugrįžta atgal į savo vėžes. Kaip kad pvz, būtent tuo tikslu ir buvo pastatytas Hitleris į valdžią, kad padarytų pravalymą. Levitai nieko patys savo rankom tiesiogiai nedaro, viską atlieka kitų rankomis, ir tai yra vienas iš esminių sėkmės faktorių.

Aptarsime detaliau kas gi vyko Sinajaus dykumoje 42 metus pakol Mozė vedžiojo po smėlynus beraščių beduinų vergų grupę, išvestą iš Egipto.

Įsivaizduok kad tu esi toje žmonių grupėje, kuri yra priversta sekt paskui Mozę iš paskos. Ir tarkim tau iki gyvo kaulo įgriso Mozės pamokslai ir tu nusprendei „velniop tą Mozę, tegu jis eina sau, o aš eisiu sau“, ir tu nusprendei nuo tos grupės atsiskirti. Ir atsiskyrei nuo grupės. Kaip žinia, dykumoje nėra nei maisto nei vandens. Aplinkui kiek akys užmato – smėlis smėlis smėlis, nuo horizonto iki horizonto. Į kurią pusę tu beeitum, dykumoj, be maisto be vandens – per pora dienų mirsi. Negana to, visi tie, kurie bando maištauti ir atsiskirti nuo bendros grupės, Mozės asmeniniu įsakymu yra nužudomi be jokio gailesčio (visa tai rasi surašyta senojo testamento tekstuose), ir visos tos maištaujančiųjų žudynės vyksta netgi po to kai Mozė ant Sinajaus kalno gavo 10 dievo įsakymų – nevok, nežudyk ir t.t.

Kuom gi maitinosi Mozės vedžiodama po dykumą žmonių grupė? Biblija rašo kad jie maitinosi mana, kuri krito iš dangaus. Jeigu mana būtų objektyvus gamtinis reiškinys, tai ji būtų aprašyta ir kituose to laikmečio ir tų geografinių vietų metraščiuose ir kronikose. Deja, nei vienas kitas metraštis/kronika niekada nei žodeliu niekur neužsimena apie tokį reiškinį kaip maną, krentančią iš dangaus dykumoj. Vienintelis šaltinis kuriame rašoma apie maną tėra biblija, daugiau niekur mana nėra paminėta. Dienomis Mozė visą grupę veda per smėlynus (maršas-krosas per dykumą), vakare grupė ateina iki vietos kurioje yra išbarstyta ant žemės mana, visa grupė pradeda rankiot maną nuo žemės, sėdasi ir valgo bei klausosi Mozės pamokslų. Kurioje vietoje sekančią dieną bus išbarstyta mana, nežino nei vienas, išskyrus Mozę. Jeigu bandysi atsiskirt nuo grupės, tai tu nežinai į kurią pusę eit, nežinai kur bus išbarstyta mana sekančią dieną. Esi priverstas paklust ir sekt paskui Mozę, antraip dykumoj liksi be maisto ir pražūsi. Pakol Mozė skaito pamokslus ir visi susėdę klauso, tuo metu Egipto žyniai iš Egipto aruodų vežimais atveža maną ir ją išbarsto ant žemės iš anksto sutartoj vietoj bei palieka slaptą raštelį Mozei, kad Mozė žinotų kur reiks eit ieškot manos dar sekančią dieną. Ir tokiu

būdu diena iš dienos, mėnuo iš mėnesio, metai iš metų visa grupė priversta sekiot paskui Mozę vien tik todėl kad nenumirtų iš bado. Biblijoje rašoma, kad pačioj pradžioj mana buvo labai gera, dieviško skonio. Tačiau Egipto žynių projektui išibėgėjus, prasidėjo techninės problemos su manos tiekimu. Kaip ne kaip, o išmaitint 2 milijonų žmonių grupę dykumoj 42 metus ir tiekt jiems maistą, užduotis ne iš lengvųjų netgi tokiai imperijai kaip kad tuo metu buvo Egiptas. Biblijoje rašoma, kad praėjus keletui metų, labai didelė grupė žmonių pradėjo rengt sukilimą prieš Mozę, jie atėjo pas Mozę ir sako „kam tu mus išvedei iš Egipto, Egipte mes nors normaliai skaniai maitinomės, o šitos prakeiktos manos neįmanoma valgyt kokia neskani. Mes viską metam ir grįžtam atgal į Egiptą, ten bent nors valgysim kaip žmonės“. Ir ką daro Možė su tais žmonėmis? Jis duoda įsakymą juos visus nužudyti už nepaklusnumą. Toroje aprašoma daugybė epizodų kai dalis žydų bando atsiskirti nuo Mozės, ir kiekvieną kartą Možė visus nepaklusniusius be gailesčio žudo. Priminsime, kad žudymai vyksta po to, kai Možė ant Sinajaus kalno gavo 10 dievo įsakymų – tame tarpe įsakymą „nežudyk“. (visa tai galit sutikrinti, pasiimkit Torą į rankas ir ją perskaitykit).

Dykumoj neįmanoma užsiimt žemdirbyste, augint gyvulius ar užsiimt bet kokia kita veikla, kuria užsiima visi normalūs žmonės. Mozės vedžiojama žmonių grupė neturi jokio kontakto su aplinkinėm tautelėm ir aplinkiniais žmonėm, ši žmonių grupė yra izoliuota nuo viso likusio pasaulio natūraliu gamtiniu konclageriu – Sinajaus dykuma, ši žmonių grupė neturi jokios galimybės kokiam nors kitam užsiėmimui apart kaip tiktais užsiimt protine veikla, apmastymais ir klausytis Mozės pamokslų. Buvo užauginta ištisa karta žmonių, kurie nieko kito savo gyvenime nematė, apart dykumos smėlio ir Mozės pamokslų.

Informacinės armijos ideologinis pagrindas buvo apiformintas judaizmo religijos pavidalu. Toroje ir Talmude dievas žydams duoda gausybę nurodymų ir įsakymų kaip reikia žydams gyventi ir kaip elgtis įvairiausiose gyvenimo situacijose. Nesuprantančiam pašaliniui žmogui visi tie dievo nurodymai/įsakymai žydams gali atrodyt labai anachronistiniai ir beprasmiški. Tačiau realybė yra kitokia. Visi iki vieno dievo įsakymai žydams yra prasmingi ir turintys pragmatinę reikšmę. Pateiksim pavyzdį. Pvz dievas žydams įsako, kad žydui yra draudžiamas dirbti bet koks fizinis darbas šeštadienį (negalima daryti ničnieko fizinio, netgi tokių darbų kaip kad pvz nulupti kiaušinį), kitaip tariant šabato diena. Iš pirmo žvilgsnio – koks neprotingas draudimas. Tačiau taip atrodo tik tiems, kurie nesupranta tikrosios paskirties kam reikalingas šabatas. Reikalas tame, kad yra tam tikros darbų rūšys, kurios būtinai privalomai turi būt nudirbamos kiekvieną dieną ir jei to darbo nors vieną dieną nenudirbsi – bus katastrofinės pasekmės. Kaip kad pvz, yra miesto vandentiekio ir kanalizacijos sistema, kurią reik prižiūrėt atidžiai kiekvieną dieną, jei nors vienai dienai atsisitrauksi ir nedarbsi – visas miestas paskės kanalizacijos produktuose. Tačiau – dievas draudžia žydui šabato dieną dirbt. O prižiūrėt miesto kanalizacijos sistemą vis vien būtinai reikia. Koks iš šios situacijos sprendimas? Labai paprastas. Dievas yra nurodęs kad dirbt draudžiama yra tiktais žydui, tačiau gojus visus darbus dirbti gali be jokių problemų. O tai reiškia, kad žydas per savaitę laiko gyvendamas turi viską suspėt taip suorganizuot kad atėjus šeštadieniui jis pats nedarbtų, o tuos darbus už jį padarytų gojus. Neturi jokio skirtumo kokiu būdu žydas pasieks tą rezultatą – gojų galima pasamdyt už pinigus, gojų galima priverst prievartos būdu vergiškai dirbt, gojų galima apgavystės būdų įkinkyt į darbus, ar dar kažkaip kitaip – jokio skirtumo tame nėra, tačiau svarbiausia yra rezultatas, kad atėjus šeštadieniui žydas pats nedarbtų, o už žydą darbus nudirbtų gojus. Kaip žinia, jei šiandien yra šeštadienis, tai po savaitės vėl bus šeštadienis, dar po savaitės vėl bus šeštadienis ir tas nusimato iki begalybės, šeštadieniai niekada nesibaigs. O tai reiškia, kad uždėdami draudimą žydui dirbt šabato dieną, mes priverčiame žydo smegenis nuolatinai mąstyti ta linkme, kad kaip jam viską reiktų organizuotis kad atėjus šeštadieniui jis pats nedarbtų, o už jį darbus nudirbtų gojus. Mes įmetam žydą į režimą, kai žydo smegenys visą laik priverstos dirbti toj krypty, jo smegenys tobulėja ir tada žydas atlieka savo funkciją kam ir buvo numatytas. Negana to, jeigu žydui pavyko susiorganizuot kad šeštadienį jis pats nedarba, o už jį dirba gojus, tai žydas pradės mąstyti „hmmm... o kodėl tų pačių principų, kuriuos taikau šeštadieniui, nepritaikius ir penktadieniui, kad ir penktadienį nedarbčiau“. O kai pavyko suorganizuot ir penktadienį, tai „hmmm... o kodėl tų pačių principų, kuriuos taikau penktadieniui, nepritaikius ir ketvirtadieniui“. Ir t.t. Idėja turbūt aiški link kur judam. Mums visai nereikia uždėt žydui

draudimo dirbt kiekvieną savaitės dieną, užtenka tik vienos dienos – šeštadienio, o toliau jau žydas, jei nors kiek mąstantis, tai toliau jau judės jis pats, be mūsų įsikišimo. Svarbiausia duot gerą startą. Kaip kad sakoma „gera pradžia – jau pusė darbo“.

<http://nashe.orbita.co.il/blogs/news/15407/show>

Раввин Овадия: "Бог создал гоев для обслуживания евреев"

8.10.2010

Бывший главный сефардский раввин Израиля, рассуждал на темы, связанные с теологическими аспектами соблюдения субботы и использования людей нееврейской национальности при обслуживании иудеев, соблюдающих святой день недели.

"Гои были созданы Богом с тем, чтобы обслуживать евреев в субботний день. Эта единственная причина, по которой Бог допустил их появление на свет. Гоям нет места в этом мире, если они не служат евреям", - заявил духовный лидер партии ШАС.

<http://www.jpost.com/JewishWorld/JewishNews/Article.aspx?id=191782>

Yosef: Gentiles exist only to serve Jews

The Jerusalem Post, By Jonah Mandel, 10/18/2010

The sole purpose of non-Jews is to serve Jews, according to Rabbi Ovadia Yosef, **the head of Shas's Council of Torah Sages and a senior Sephardi adjudicator.**

"Goyim were born only to serve us. Without that, they have no place in the world – only to serve the People of Israel," he said in his weekly Saturday night sermon on the laws regarding the actions non-Jews are permitted to perform on Shabbat.

According to Yosef, the lives of non-Jews in Israel are safeguarded by divinity, to prevent losses to Jews.

"In Israel, death has no dominion over them... With gentiles, it will be like any person – they need to die, but [God] will give them longevity. Why? Imagine that one's donkey would die, they'd lose their money.

This is his servant... That's why he gets a long life, to work well for this Jew," Yosef said.

"Why are gentiles needed? They will work, they will plow, they will reap. We will sit like an effendi and eat.

That is why gentiles were created," he added.

Laikoma kad pasakos lavina vaikų vaizduotę ir protinius sugebėjimus. Pasakas vaikams turi lietuviai, rusai, lenkai, vokiečiai, anglai ir t.t. Pabandykite atspėti kuri tauta, vienintelė pasaulyje, neturi pasakų vaikams, ir negana to – pasakos vaikams yra uždraustos. Tas reikalinga dėl sekančių priežasčių. Kai mažas vaikutis išgirsta pasaką, tai po to, kai jis ją išgirdo, jis vaikšto po kambarį, vaikutis įsijaučia į pasakos siužetą ir jo galvytė daugybę kartų yra prasukamas pasakos scenarijus, su permastymais per visus aspektus. Vaikutis išeina į kiemą, susitinka su bendraamžiais, su jais aptaria pasaką, išgirstą anksčiau, ir dalinasi išpūdžiais. Kitaip sakant, vaikutis įsijaučia į pasakos siužetą ir su ja susitapatina. Pasakos siužetas jam įkrenta iš pradžių į sąmonę, o paskui giliai į pasąmonę. Galbūt jis tą pasaką vėliau užmirš, bet į pasąmonę lieka giliai įrašytas programinis pasakos kodas. Kai toks žmogus užauga, jis pats to nesuvokdamas, pradeda vadovautis savo veiksmuose pasakų modeliais ir priima klaidingus sprendimus savo gyvenime. Kaip kad pvz maža mergaitė išgirdus vaikystės pasaką apie princą ant balto žirgo, užaugus nesąmoningai ieško princo, o realybėje tokio nėra. Berniukas analogiškai užaugęs ieško princesės, kurios realybėje neegzistuoja. Jie patys to sąmoningam lygmeny net nesuvokia, bet jų veiksmai užprogramuoti vadovautis pasakų modeliais. Kai suaugęs žmogus, pats to nesuvokdamas, vadovaujasi pasakų modeliais, tai rezultatai link nieko gero nepriveda. Kad to nenutiktų su žydais kai jie užaugę, žydų vaikams pasakos yra griežtai uždraustos. Tačiau su gojais reik elgtis visiškai atvirkščiai - gojus reikia palaikyti ir skatinti gilintis į pasakas, kad gojai kuo daugiau, giliau ir plačiau pasakomis domėtųsi. Reikia sponsoruoti gojų pasakų knygelių spausdinimą ir platinimą, į eterį paleisti kuo daugiau radijo ir televizijos laidų apie pasakas ir t.t. Kuo labiau gojai įsijaus į savo pačių pasakas, tuo geriau. Negana to, be savo pačių pasakų, gojus reikia užversti dar ir papildomom pasakom. Kuo didesnę pasakų pasirinkimą turi gojus, tuo mums yra geriau. Žydams pasakų negalima, jos uždraustos, tačiau gojus yra būtina skatinti ir paskandinti pasakose. Lygiai taip pat reikia gojus palaikyti ir skatinti eilėraščių rašyme/skaityme, lyrinių romanų rašyme/skaityme. Ypatingai reikia skatinti gojus tokiose kryptyse kuriose yra aukštinamos emocijos (aistringa akla meilė ir panašiai), kuriuose loginis mastymas užgožtas emocijų ir aistrų. Reikia skirti prizus ir premijas geriausiems gojų eilėraščių apie aistringą meilę, visaip subsidijuoti ir skatinti tokio tipo gojų veiklą. Patiems žydams skaityt tokių eilėraščių negalima (ypač vaikystėje kai formuojasi asmenybė, paskui vėliau jau leidžiama, bet jau kitiems tikslam), o gojus gi reikia visapusiškai tame palaikyti ir jiems pagelbėti.

Prisiminkime viduramžių laikų Europą (arba Lietuvą), koks procentas žmonių buvo raštingi? Na gal koks vienas iš tūkstančio, kažkas tokio.

Atsukime laikrodį dar atgal, imam 4000 metų atgal. Akivaizdu kad tais laikais raštingų žmonių buvo nykstamai mažas skaičius.

Egipto žyniai tuom tarpu Sinajaus dykumoj iš beraščių beduinų formavo informacinę armiją. Todėl nuo pat Mozės laikų pradedant, kiekvienas tikras žydas yra raštingas. Nuo pat Mozės laikų pradedant, kiekvienas žydų berniukas būdamas 3 metų jau yra apmokomas abėcėlės, o 5 metų būdamas jis jau moka skaityt ir pradeda studijuot Torą(Penkiaknygę), būdamas 10 metų jis pradeda studijuot Mišną, o būdamas 13 metų jau studijuoja Talmudą. Kiekvieną tikrą žyduką nuo 3 metų pradedant tėvas šeštadieniais veda į sinagogą ir būdamas 5-6 metų vaikas jau moka skaityt maldas kartu su suaugusiais.

Analogija būtų. Tarkim mes norim paruošt užaugint baleriną. Kas tokiu atveju yra daroma? Imama mergaitė vos ne nuo pat lopšio ir ji visapusiškai muštruojama – visokie špagatai, virvutės, aerobiniai pratimai, gimnastikos, speciali dieta, treniruotės kiekvieną dieną ir t.t. Ir tarkim tai balerinai suėjo jau 25 metai ir ji šoka ant scenos. Ir pabandyk tu, neturėdamas specialaus paruošimo, išeit ant scenos ir apšokt tą baleriną. Taip, galbūt gamta tau davė įgimtus super duomenis šokiui ir tu ją apšoksi, bet kad taip nutiks, tai tikimybė yra artėjanti į nulį. Nes ana balerina buvo specialiai nuošiama nuo pat lopšio būtent šiai misijai – šokti ant

scenos, o tu tokio paruošimo neturi. Kita analogija būtų – kiniečių šaolinio vienuolyno kariai (kung-fu, ufu ir t.t.). Ten irgi – imamas berniukas vos ne nuo pat lopšio ir muštruojamas pagal pilną programą. Ir štai tam berniukui paruoštam šaolinio vienuolyne sueina 30 metų. Ir pabandyk išeit į ringą ir duot tokiam kovotojui į nosį. Vargiai gausis, tikimybė, kad tai pavyks, artėja į nulį.

Tai lygiai taip pat ir žydai. Žydai informacinę plotmę rengiami pagal pilną muštrą, ir kai jie užauga, tai gojus, neturintis tokio paruošimo, neturi jokių šansų pasipriešint, gojaus šansai prieš žydą yra artėjantys į nulį.

Vienas pagrindinių reikalavimų armijai, norint kad armija būtų efektyvi – armija turi būt mobili. Todėl dievas griežtai draudžia žydams užsiimt žemdirbystę ir panašiom veiklom kurios blokuoja individo mobilumą. Vienas dalykas kad jei žydas užsiims žemdirbyste, tai pas jį atsiras daug bendrų interesų su žemdirbiais gojais ir atsiranda daug šansų kad toks žydas susidraugaus ir asimiliuosis su gojais (kas mums būtų labai nepageidautina, juk ne tokia žydo paskirtis buvo originaliai numatyta), kitas dalykas – jei užsiimi žemdirbyste, tai negali viens du visko mesti ir gavęs komandą kažkur trenktis į kitą pasaulio galą. Todėl dievas leidžia žydams užsiimt tik tokia veikla, kuri labai pageidautina kad būtų intelektualus protinis darbas (pvz koks nors advokatas, gydytojas, vertėjas, pirklys, etc), arba bent jau neapribotų mobilumo (batsiuovys, siuvėjas, etc). Dievas sudarė sąrašus veiklų kuriomis žydui yra leista užsiimti ir kuriomis griežtai negalima. Čia reikia įdėti trumpą paaiškinimą, jeigu skaitytojams iki šiol kartais patiems nedaėjo. Visur kur yra tekstas biblijoje „dievas liepia, dievas nurodo, dievas įsako, dievas draudžia, etc“, tai visur žodį „dievas“ reikia mintyse apkeisti su žodžiu „levitai liepia, levitai įsako, levitai draudžia, etc“, tai yra vietoj žodžio „dievas“, visur tikroji reikšmė yra „levitai“. Tiesiog levitai gi negali rašyti šventam rašte tiesiai šviesiai „mes levitai įsakom darykit taip ir taip“, nes nelabai kas norės klausyti tokių įsakymų. Tačiau jei šventam rašte rašys „dievas tau liepia, dievas tave nubaus, etc“ – tada viskas važiuoja kaip sviestu patepta. Todėl šventam rašte nurodymus duoda ir kalba būtent dievas, o ne kažkas kitas.

Autosinchronizacija - gyvų organizmų populiacijų valdymo principas

Įvesime naują svarbią sąvoką – „**autosinchronizacija**“. Tarkime turime tabūną(bandą) arklių, tarkim iš 100 arklių. Jeigu toje bandoje 3-5 procentai individų staiga vienu metu padaro kažkokį veiksmą, tarkim 3-5 arkliai iš 100 staiga strimgalviais pasileidžia bėgti į kažkurią vieną pusę, tai visa likusi banda paseka bėgti iš paskos. Jeigu tą veiksmą (pasileist bėgti strimgalviais) padaro tik vienas arklys, tai banda išvis nereaguoja ir ignoriguoja, jeigu tą veiksmą padaro tik du arkliai vienu metu – banda irgi nereaguoja ir ignoriguoja, tačiau kai viršijamas slenkstis (3-5 procentai), tuomet susidaro kritinė masė (analogiškai kaip fizikoje branduolinėse reakcijose) ir visa banda sinchronizuoja ir paseka iš paskos. Šis reiškinys vadinamas „autosinchronizacija“. Negana to, kad tie arkliai paseka bėgti iš paskos, bet jie nuoširdžiai galvoja, kad sprendimą bėgti strimgalviais jie priėmė patys. Sekantis pavyzdys. Ant Nilo upės slėnio naktį tupi milijonai jonvabalių. Tai vienas jonvabalis blyksteli, tai antras blyksteli, tai trečias, jie visi atsitiktinai pamažu blykčioja. Staiga vienu momentu taip sutampa kad vienu metu blyksteli 3-5 procentai jonvabalių. Ir kas nutinka tada? Staiga visi jonvabaliai tupintys ant Nilo upės slėnio žybteli visi vienu metu, jie visi autosinchronizuoja.

Autosinchronizacija galioja visoms gyvūnų grupėms/bandoms, tame tarpe ir žmonėms. Buvo atlikti psichologiniai tyrimai. Futbolo stadione tarp žiūrovų buvo pasodinti specialiai paruošti asmenys, kurie pagal slaptą komandą sinchronizuotai atsistodavo ir pradėdavo rėkti, mojuoti rankom, trimituoti, etc. Kai šių specialių žmonių buvo vienas, du – tai stadionas į juos nereaguodavo išvis. Tačiau kai tų specialių žmonių

skaičius viršydavo tam tikrą slenkstį, visi žiūrovai stadione pasekdavo iš paskos – atsistodavo rėkt, mojuot rankom ir trimituot, absoliučiai nepriklausomai nuo to kokie įvykiai tuo metu vyko futbolo žaidimo aikštelėje. Tai yra, galima be jokių problemų priverst futbolo stadiono visus žiūrovus išreikškinėt garsiai savo emocijas, skanduot, rėkt nepriklausomai nuo to kokie įvykiai realiai vyksta futbolo žaidimo aikštelėje. Ir kai tie žiūrovai tai daro, jie nuoširdžiai yra įsitikinę kad sprendimą rėkt ir mojuot rankom jie priėmė patys, ir apie tai kad yra dirigentas-režisierius duodantis komandą, nežino tiktais specialiai tarp žiūrovų išsodinti asmenys, o visi kiti likę stadiono žiūrovai apie dirigento-režisieriaus egzistavimą net nenutuokia ir niekada nenutuoks. Stadiono žiūrovai nuoširdžiai mano kad sprendimą išreiškinėt emocijas jie priėmė patys.

Koks yra šio reiškinio praktinis pritaikymas? Jeigu mes norime kontroliuot bandą, mums visai nebūtina turėt kontrolę ant kiekvieno bandos individo asmeniškai. Užtenka, kad toje bandoje būtų 3-5 procentai individų kurie klauso mūsų komandos, o visa likusi banda automatiškai paseks iš paskos. Nėgano to, jie visi nuoširdžiai manys kad tam veiksmui atlikti jie sprendimą priėmė patys. Apie mūsų egzistavimą jie niekada net nenutuoks, tačiau darys tai ko mums iš jų reikia.

Kai Sinajaus dykumoj po 42 metų buvo suformuota informacinė armija, ji buvo išvesta iš dykumos ir išsklaidyta po visą pasaulį išsivaikščiot. Šiandien žydai sudaro 0.2 procento nuo visos populiacijos, tai yra tiktais 2 žmonės iš 1000 yra žydai.

=====

<http://en.wikipedia.org/wiki/Jews>

There are an estimated 13–14 million Jews worldwide. <...> worldwide Jewish population, accounting for around 0.2% of the world's population.

=====

Kadangi žydai yra stipriai informaciniam plane paruošti ir to pasekoje jie yra užėmę reikšmingas socialines pozicijas populiacijose kuriose jie gyvena, tai visai nereikia turėt 3-5 procentų, užtenka turėt tik 0.2 procento kad atlikt populiacijos autosinchronizaciją. 3-5 procentai būtų reikalingi tik tuom atveju, jei mūsų individai neturi didelio pranašumo prieš kitus bandos narius (kaip kad pvz arklių tabūno atveju), tačiau žmonių populiacijoje užtenka daug mažesnio procento kad pasiekt tą patį efektą.

Informacinė armija kaip analogas įprastinei armijai

Bet kurios šalies (įprastinė) armija, turi suskaidymą pagal:

1)vertikalią kryptį

(kariniai laipsniai [nuo žemiausio iki aukščiausio], kad kad pvz Eilinis, Jefreitorius, Jaunesnysis seržantas, Seržantas, Vyresnysis seržantas, Viršila, Praporščikas, Vyresnysis praporščikas, Jaunesnysis leitenantas, Leitenantas, Vyresnysis leitenantas, Kapitonas, Majoras, Papulkininkis, Pulkininkas, Generolas majoras, Generolas leitenantas, Generolas pulkininkas, Armijos generolas, Maršalas)

2) ir pagal horizontalią kryptį

(tai yra, pagal funkcijas: artileristai, tankistai, pėstininkai, jūreiviai, desantininkai, išminuotojai, šnipai, etc, galų gale visokie gydytojai, virėjai ir t.t.).

Armijai priklausantys žmonės yra labai įvairaus profilio, turi skirtingus sugebėjimus, turi skirtingą išsilavinimą/paruošimą, turi skirtingas moralines vertybes, turi skirtingą intelekto/suvokimo lygį ir t.t. Šie žmonės yra labai skirtingi, jie gali netgi diametraliai priešingai skirtis vienas nuo kito, jie gali netgi nerast bendros kalbos tarpusavyje, tačiau juos visus iki vieno vienija tai, kad jų visų misija yra būti vieninga komanda ir klausyti komandų ateinančių iš štabo.

=====

<http://lt.wikipedia.org/wiki/%C5%A0tabas>

Štabas - karinio vieneto valdymo organas. Štabui vadovauja štabo viršininkas, tiesiogiai pavaldus karinio vieneto vadui.

Mažiausias karinis vienetas, turintis štabą, paprastai būna batalionas. Didesniuose štabuose paprastai būna personalo skyrius, žvalgybos skyrius, kovinio rengimo skyrius, aprūpinimo skyrius, operacijų planavimo skyrius ir ryšių skyrius.

Divizijų ir aukštesni štabai (kartais - ir brigadų štabai) yra atskiri daliniai, kuriems junginiuose pavaldūs kiti daliniai.

=====

Kai armija vykdo karines operacijas, tai vieni kariškiai puikiai atlieka savo funkcijas (nužudo, nukankina daug priešų ir t.t.), o kiti kariškiai tas funkcijas atlieka daug prasčiau (nenužudė nenukankino nei vieno priešo), o yra netgi tokie kurie savo veiksmais kenkia mūsų armijai – bailiai, dezertyrai, perbėgėliai į priešo stovyklą, išdavikai ir t.t.

Štabe yra surašomos specialios, daugiau mažiau detalios, instrukcijos, kaip privalo elgtis kariškiai vienoj ar kitoj situacijoje. Vieni kariškiai tų instrukcijų griežtai laikosi, antri jų prastai laikosi, o treči ir iš viso nesilaiko. Kuri iš šių trijų grupių yra mums naudinga, o kuri yra mums trukdis ir balastas? Tikriausia atsakymas aiškus.

1947 metais amerikiečių generolas George Marshall padarė antrojo pasaulinio karo veteranų apklausą. Buvo apklausti veteranai iš kovinių pėstininkų dalinių, būtent tų, kurie dalyvavo realiose kovinėse operacijose, norint nustatyti kareivių ir karininkų elgesio modelio dėsninumus vykstant realioms kovinėms operacijoms. Rezultatai buvo pribloškiantys. Mažiau nei 25% kareivių ir karininkų iš kovinių pėstininkų dalinių mūsų metu šaudė į priešo pusę. Ir **tiktais 2% mūsų metu tikslingai specialiai taikėsi į priešą**. Analogiška situacija buvo ir su lakūnais: virš 50% visų numuštų priešo lėktuvų atiteko mažiau nei 1% lakūnų.

Tiesiog tokie gamtos dėsniai.

Lygiai tie patys dėsningumai galioja ir informacinei armijai. Informacinė armija lygiai taip pat yra labai įvairialypė pagal vykdomas funkcijas ir pagal hierarchinį laiptelį bendroji armijos schema. Informacinė armija lygiai taip pat egzistuoja tie, kurie šauniai vykdo jiems paskirtas funkcijas, o taip pat pilna ir tokių kurie blogai vykdo jiems duotas instrukcijas ar netgi instrukcijas išvis ignoruoja.

Pvz dievas aiškiai žydoms nurodė: negalima dirbti ničjokio fizinio darbo šabato dieną, negalima vaikams sekti pasakų, etc. Tačiau ne visi žydai laikosi jiems duotų dievo instrukcijų, yra netgi tokių kurie išvis tas dievo instrukcijas ignoruoja. Dievas pasakė žydoms: negalima jokių pasakų vaikams. O vis vien atsiranda tokių žydų, kurie nesiklauso dievo ir pasakas vaikams rašo. Dievas aiškiai nurodė: kiekvienas žydų berniukas būdamas 3 metų jau turi mokėti abėcėlę, 5 metų būdamas jis jau turi mokėti skaityti Torą, būdamas 10 metų turi studijuoti Mišną, o būdamas 13 metų turi studijuoti Talmudą. Bet nepaisant dievo nurodymo, vis vien atsiranda neraštingų žydų. Dievas nori žydoms tik gero, o ne visi žydai tai supranta ir ne visi žydai klausosi dievo nurodymų. Na ką padarysi, yra kaip yra, tiesiog tokie gamtos dėsniai.

Kiekvienoje armijoje yra prastų kareivių, kurie viską daro aukštin kojomis nei kad jiems yra nurodyta. Informacinė armija jokia ne išimtis. Tiesiog reikia suprasti, kad tie žydai kurie griežtai laikosi dievo duotų instrukcijų – tokie dievo akyse yra labai vertingi ir dievas jiems atsidėkos, o tie žydai kurie nesilaiko dievo instrukcijų – yra tikras galvos skausmas dievui, ir dievui su tokiais netikšom reikia vazotis ir vis sukt galvą kaip tuos netikšas nubaudus, kokią dievo bausmę jiems paskirti.

Kadangi gojai išvis nesiorientuoja dievo ketinimuose/planuose/noruose, tai gojų galvose yra totalus chaosas. Pvz gojus pamato kad jo kaimynas žydas šeštadienį dirba, arba pamato kad žydas seka savo vaikams pasakas – ir gojus nusprendžia kad žydai tai lygiai tokie pat žmonės kaip ir gojai, kad nėra jokio skirtumo. Iš dalies tai tiesa. Tie žydai, kurie blogai klausosi dievo duotų nurodymų, dievo akyse yra praktiškai ekvivalentūs gojams, tačiau papildomas rūpestis su tokiais žydoms (kurie nesiklauso dievo instrukcijų) yra tas, kad savo blogu pavyzdžiu jie gali užkrėsti ir „taisyklingus“ žydoms, ir kaip kad rodo istorija šis degeneracinis informacinės armijos procesas iš tiesų nepaliaujamai vyksta. Todėl dievui reikia nuolatinei dirbti ir reguliariai kartais nuo karto daryti „sanitarines dienas“ kai vyksta apvalymo darbai nuo sugojėjusių žydų.

Žydai, analogiškai kaip ir gojai, irgi išvis nesiorientuoja dievo ketinimuose/planuose/noruose. Žydai nesupranta kad dievas žydoms linki tiktais visa ko geriausio. Tereikia tik vieno dalyko – klusniai vykdyti dievo nurodymus ir dievas labai dosniai atsilygins. Tačiau jei neklausysi dievo nurodymų – dievas labai griežtai nubaus. Juk tai taip paprasta suvokti: jei klausai dievo – dievas atsidėkos, jei neklausai – dievas tave nubaus. Tačiau žydoms nors pagalį ant galvos tašyk, o labai sunkiai daėina tokia paprasta taisyklė. Mozei teko sunkiai dirbti šviečiamąjį darbą ištisus 42 metus Sinajaus dykumoje iki pakol šiaip ne taip žydoms nors kažkas daėjo kogi dievas nori iš žydų. Kad Mozės darbas buvo sunkus, galima aiškiai matyti iš Senojo Testamento tekstų. Pvz Toroje aprašomas atvejis, kai šabato dieną vienas atokiau nuklydęs žydas lauke rinko pagalius ir žabus norėdamas užsikurti laužą kad pasišildyt. Jį, berankantį laužui žabus, atsitiktinai užtikio kiti jo gentainiai žydai. Kadangi buvo šabato diena, o anas rinko pagalius laužui, tai nežinodami ką su tuom daryti, jį atvedė pas Mozę, nupasakojo Mozei kas nutiko ir klausia „jis rinko pagalius šabato dieną, ką dabar su juom daryti?“. Ir Mozė nė nemirktelėjęs migom duoda komandą „už šabato pažeidimą – mirties bausmė“, kuri tučtuojau čia pat vietoje ir įvykdoma. Toroje aprašyta ir daugybė kitų epizodų kai žydai pažeidė šabato ar kokį nors kitą dievo nurodymą ir kiekvieną kartą Mozė jiems griežtai vykdydavo mirties bausmę, be jokių dvejonų. Taip buvo todėl, kad Mozė turėjo labai gerą širdį ir kruopščiai rūpinosi kad žydai aiškiai suprastų ir suvoktų dievo nurodymus.

Sekantis labai svarbus principas, kurį dievas taiko savo išrinktai tautai, yra **kolektyvinė atsakomybė**. Tai yra, jeigu tam tikroje žydų populiacijoje, gyvenančioje tam tikram geografiniam regione, pradeda augti procentas žydų, kurie neklauso dievo nurodymų, tai tada dievas baudžia visus žydus, esančius toje teritorijoje, kolektyviai. Dievas neturi nei noro, nei laiko aiškintis kuris konkrečiai žydas yra „geras žydas“ (dievo akyse), o kuris žydas yra „blogas žydas“ (dievo akyse). Todėl dievas atsiunčia bausmę visiems: ir tiems kurie geri, ir tiems kurie prasikalto. Tame yra du privalumai: pirma – dievas neturi laiko su kiekvienu asmeniškai cackintis, o antra – kolektyvinė atsakomybė labai efektyviai disciplinuoja grupę iš vidaus. Kolektyvinės atsakomybės principas yra gan retas reiškinys pasaulinėje armijų istorijoje, tačiau labai efektyvus. Pvz kolektyvinę atsakomybę naudojo Čingischanas savo armijoje – visa armija buvo suskirstyta į dešimtines, šimtines, tūkstantines ir t.t. Jeigu vienas karys iš dešimtinės prasikalsdavo, tai mirties bausmė buvo vykdoma visai dešimtinei. Jeigu dešimtinė prasikalsdavo (pvz dezertyravo iš mūšio lauko), tai mirties bausmė buvo skiriama visai šimtinei. To pasėkoje Čingischanui pavyko įvesti labai griežtą discipliną, kai grupės nariai vienas kitam neleidžia prasikalst. Rezultatas buvo toks, kad po šiai dienai Čingischano sukurta imperija yra laikoma pačia didžiausia per visą istoriją egzistavusia imperija. Jeigu net Čingischanas suprato kolektyvinės atsakomybės naudą, tai dievas tokius dalykus supranta dar geriau nei kad Čingischanas.

Prieš antrą pasaulinį karą Europoje pasidarė labai didelis skaičius žydų. Kaip kad pvz Lenkijoje žydų skaičius nuo bendros populiacijos tapo ~10%, o miestuose ir miesteliuose beveik 100%. Nėgano to, žydai pradėjo masiškai „pasaulėti“ ir asimiliuotis(ženyti) su gojais, pradėjo masiškai nebeklaust Talmudo ir rabinų nurodymų. Ir visai tai pradėjo plisti geometrine progresija. Pademonstruosim su analogija kodėl padėtis tapo labai komplikuota. Tarkim mes ganom avis. Ir tarkim yra vienas piemuo ir pora šimtų avių. Tada viskas normalu. O dabar įsivaizduok situaciją, kai turim šimtą piemenų ir tik dvi avis. Akivaizdu, kad prie gero tai neprives. Piemenų skaičius turi būti ženkliai mažesnis nei avių skaičius. Antraip sistema išsigimsta ir nefunkcionuoja taip, kaip buvo numatyta. Kaip buvo parodyta anksčiau su „autosinchronizacijos“ principu, tam kad kontroliuot bandą, tai piemenų turi būti ne daugiau 3-5%, o žmonių populiacijai ganyt piemenų užtenka ir 0.2%. O čia gi piemenų tapo 10% ar net išvis 100%. Nei šis, nei tas. Ir dar tie piemenys pradėjo asimiliuotis(ženyti) su avimis (gojais). Pabandyk įsivaizduot kas laukia po to, kai visi piemenys susikopuliuos su avimis ir gims hibridiniai vaikai - pusiau avis pusiau piemuo. Nei keptas nei virtas. Kasgi tada visą tą bandą prižiūrės, kas ją ganyt? Sistema griūna ir išsigimsta. Todėl dievas padeda Hitleriui ateit į valdžią ir atsistot ant kojų. Hitleriui bankininkai pastato sąlygą – mes prafinansuojam tavo atėjimą į valdžią, bet tik su viena vienintele sąlyga – tu turi pradėt vaikyt žydus kai būsi valdžioj. Hitleriui toks pasiūlymas visai tinka ir patinka, greit pasiekiamas susitarimas ir kiekviena išusių sąžiningai įvykdo savo pasižadėjimus.

Kadangi Hitleris puikiai iš savo pusės įvykdė šį susitarimą, tai pasibaigus antram pasauliniam karui, Niurnbergo procesų metu, kai buvo teisiami visi aukščiausio rango nacistai (kaip pvz Martin Bormann, Karl Dönitz, Hermann Göring, Rudolf Hess, etc),

Hitlerio pavardė netgi nefigūruoja teisiųjų sąrašė.

http://en.wikipedia.org/wiki/Nuremberg_Trials

O už ką Hitlerį baust? Nėra už ką. Jis puikiai vykdė tai, kas ir buvo su juom susitarta nuo pat pradžių.

Gojai gali pagalvot kad Hitlerio neteisė todėl kad jis atseit nusišovė. Visų pirma – Hitlerio kūno nieks niekada nerado iki šiolei, taip kad kai vyko Niurnbergo teismas, niekas iki galo nežinojo gyvas Hitleris ar ne.

Tuo metu per besibaigiančio karo suirutę, daugelis nacių pabėgo iš Vokietijos (vieni pietų Amerikon, kiti Afrikon, treči dar kur nors). Daugybės fašistų nebuvo teismo salėje tuo metu kai juos teisė, juos teisė už akių jiems nedalyvaujant, nes niekas nežinojo kur jie tuo metu randasi, ir ar išvis jie gyvi ar jau mirę. Tačiau teismas vyko visiem šiem fašistam, kurių net nebuvo teismo salėj. Kai kuriuos iš jų surado daug vėliau, po dešimt ar daugiau metų (kaip kad pvz Adolf Eichmann) ir įvykdė jiems bausmę, o kai kurių fašistų nerado po šiai dienai ir jie ramiai pabaigė dienas laisvėje tolimose šalyse su pakeistais vardais. Bet nepaisant to, kad buvo teisiami visi aukščiausio rango fašistai dingę ar esantys, Hitlerio niekas teisti net ir nesiruošė, joks nuosprendis Hitleriui nebuvo niekada paskelbtas.

Gojai, kaip taisyklė, dažnai yra šventai įsitikinę, kad niekas teismo nuosprendžių nedaro, jei tas žmogus jau yra miręs. Tai klaidingas supratimas. Teismai vykdo pomirtinius nuosprendžius netgi ne per didžiausio masto nusikaltėliam (žiūrėkit pora pavyzdžių apačioj), tai ką jau ten kalbėti apie Hitlerį, apie kurį yra teigiama kad Hitleris tai vos ne pats baisiausias nusikaltėlis gyvenęs ant žemės planetos, kad jeigu ne Hitleris, tai nebūtų ir antro pasaulinio karo buvę ir t.t. Jau nepaisant to fakto, kad nieks nežinojo Hitleris gyvas ar ne, nes jo kūno po šiai dienai nieks nerado.

=====

http://osradio.ru/v_mire/12511-posmertnyjj-prigovor-slobodanu-miloshevichu.html

Посмертный приговор Слободану Милошевичу

<http://videonews.com.ua/news/view/18670>

Святошинский райсуд вынес посмертный приговор Курочкину

<http://kontramarka.biz/news/1907/>

Прокуратура обжалует посмертный приговор Курочкину

=====

Dievas atsiuntė Hitlerį žydams kaip bausmę už tai, kad žydai nustojo klausyt Toros, Talmudo ir rabinų. Kolektyvinės atsakomybės principas. Dievas apie tokią bausmę perspėjo dar 4000 metų atgal Toroje. Reikia klausyt dievo nurodymų ir tada bus viskas gerai. Beje, Hitlerio rankomis atliktas apvalymas nebuvo pirmasis istorijoje, kaip kad gojus mokina per istorijos pamokas. Dievas daugybę kartų siuntė lygiai tokią pat bausmę žydams, analogišką kaip Hitleris, dar tūkstančiai metų iki gimstant Hitleriui. Scenarijuje su Hitleriu dievas jokių naujovių nepademonstravo, tai buvo tiesiog seniai atidirbtas ir patikrintas laiko metodas kaip padaryt žydus paklusnius dievui. Ir jis puikiai suveikė. Suveikdavo visad ir anksčiau, suveikė ir dabar. Antisemitizmas – tai dievo įrankis, kuris skirtas tam kad žydai vėl sugrįžtų pas savo dievą kai jie per daug užsimiršta ir pamiršta apie dievo egzistavimą.

„Žydai – tai dievo armija“ – būtent taip kalba ir kartoja rabinai savo lekcijose žydams. Tik ne kiekvienas žydas supranta tai ką jam sako rabinas. O tuo labiau tokie dalykai yra nesuprantami gojams. Bet gojams ir nereikia to suprasti. „Viešpaties keliai nežinomi“ – gojams tokio supratimo per akis užtenka.

Informacinės armijos infiltracija į gojų valstybes

Po to, kai Sinajaus dykumoj per 42 metus buvo suformuota informacinė armija, atėjo laikas ją paskleisti po pasaulį, įterpti ir infiltruoti šią informacinę armiją į aplinkines šalis, kuriose gyvena gojai.

Tais laikais nebuvo nei automobilių, nei traukinių, nei lėktuvų, nei kitų šiuolaikinio transporto priemonių ir, kaip taisyklė, visos tautos ir tautelės nebuvo tiek daug persimaišiusos kaip kad šiandieną. Kiekvienoj geografinėj vietoj lokaliai gyvena tam tikra tautelė ir bet koks iš tolimų kraštų atvykęs svetimšalis labai išsiskirdavo nuo vietinių gyventojų, atvykęs svetimšalis tapdavo kaip balta varna iš tolo šviečiantis ir pritraukiantis padidintą dėmesį iš vietinių gyventojų kaip po padidinamuoju stiklu. Todėl informacinės armijos infiltracija į gojų kraštus nėra tokia jau paprasta užduotis kaip kad galėtų pasirodyti iš pirmo žvilgsnio. Šiam uždaviniui spręsti buvo išdirbtos specialios metodikos, kai kurias iš jų aprašysim detaliau.

Atvykus į naują šalį, kurioje gyvena gojai, pirmiausia yra analizuojama kokia yra vietinių gyventojų (gojų) mąstysena, ir ieškoma kuriose konkrečiai vietose tas mąstymas turi silpnas vietas ir bug'us. Kaip kad pvz, imam gojus gyvenančius kalnuose, kaukaziečius, tarkim kokius gruzinus. Pas gruzinus yra labai didelė garbė būti džigitu (karžygiu) – jodinėt ant arklio, mojuot kardu virš galvos, etc; o štai pvz toks užsiėmimas kaip siūti batus nėra toks jau labai garbingas, ta prasme, lyginant su džigitu – kur džigitas, o kur batsiuovys – užsiėmimo prestižiškumas skiriasi kaip dangus ir žemė. Todėl scenarijus vystomas sekančiai. Į gruzinų kaimą atvyksta pirmasis, nešinas ryšulėliu ant kupros, neturintis jokio ginklo, taikus žydas. Atvykęs žydas užveda kalbą su gruziniais: „aš esu vargšas nabagas, neturiu namų, keliauju per pasaulį išvytas iš savo krašto. Mano profesija yra batsiuovys, aš moku siūti batus. O jums ar reikalingi batai? Jei aš jums siūsiu batus, tai tada jums nereiks patiems batų siūti, jūs galėsite jodinėt ant arklio ir būt didvyriais džigitais. O mano poreikiai nedideli, džigitu aš būt nepajėgus, tačiau galiu jums siūti batus. Ar leisite man pasistatyt mažą trobelę šalimais atokiau nuo jūsų kaimo? Aš jums po kojom nesimaišysiu, tiesiog siūsiu jums batus, o jūs tuo tarpu galėsit būt džigitais“. Gruzinai pasikrapšto pakaušį – nu tikrai, džigitais būt daug geriau nei kad patiems batus siūtis, ir galų gale visai nepavojingai atrodo tas atvykęs varganas žydas, tiek jau to, leiskim jam atokiau šalimais mūsų kaimo trobelę statytis, tegu sau gyvena, nereiks mums patiems batų siūtis. Tokiu būdu trobelę pasistato ir apsigyvena pirmasis žydas. Po kažkiek laiko į tą patį kaimą atvyksta antras žydas su ryšulėliu ant nugaros: „keliauju per pasaulį išvytas iš tėvynės. Mano profesija siuvėjas. Siūnu kelnes, marškinius ir viską kitą. Leiskite man trobelę atokiau šalimais jūsų pasistatyti. Aš siūsiu jums drabužius, o jūs tuo tarpu galėsit būt

džigitais“. Ir šis antrasis žydas irgi gauna leidimą įsikurti atokiau šalimais gruzinų kaimo. Dar po kažkiek laiko atvyksta sekantys žydai, vis su kokiais nors pasiūlymais daryti tuos darbus, kurie pas gruzinus yra nelabai didelės garbės užsiėmimai. Ir jie visi gauna leidimą įsikurti. Gruzinai tuo metu patenkinti – jiems nebereikia nei batų patiem siūti, nei rūbų siūti, jie gali tuo metu būti džigitais – kas gi begali būti geriau. Visi atvykę žydai įsikuria ir trobeles statosi vienas šalia kito, atokiau šalimais nuo gruzinų kaimo, ir kai tų trobelių tampa daugiau, tai visą tą darinių apsitveria tvora, kad atsiskirti nuo gojų. Tas darinys aptvertas tvora vadinama getu. Getas tai ne joks ne Hitlerio išradimas, getas – tai pačių žydų struktūra, kai žydai gyvena greta vienas kito ir ta teritorija yra atitverta nuo gojų tam kad minimizuoti kontaktus su gojais (prevencija nuo asimiliacijos su gojais).

Po to, kai pradinė infiltracija įvykdyta, pradedamas sekantis infiltracijos etapas. Kadangi žydai buvo ruošiami kaip informacinė armija, tai kiekvienas (tikras) žydas moka rašyti/skaityti, moka skaičiuoti, etc. (Tikri) žydai yra santykinai raštingi ir apsišvietę. Pas to krašto (gojų) karalių (valdytoją) prisistato žydai su labai viliojančiu pasiūlymu. Jie ateina pas (gojų) karalių ir jam pasakoja „karaliau, tu turi problemą surinkti mokesčius iš savo gyventojų pavaldinių, o mes galim tau tą problemą padėti išspręsti“. Pailiustruosim pavyzdžiu kame ta problema. Gojų karaliui reikia surinkti mokesčius iš gyventojų – surinkti (atimti) kiaušinius, grūdus, lašinius ir kitus produktus iš valstiečių. Įsivaizduok kad tu esi lietuvis ir esi mokesčių surinkinėtojas. Tu ateini pas valstietį, pasibeldi į duris, valstietis atidaro duris ir krenta ant kelių žemėn visas raudodamas „oi pasigailėk manęs, mano žmona dabar gimdo, mūsų penktasis vaikas nuo ligos/bado numirė, buvo sausra ir visi javai nudžiuvo, neturim maisto atsargų, jei tu paimsi iš manęs šitą kiaušinį, tai visa mano šeimyna numirs iš bado, pasigailėk manęs, neatimk iš manęs paskutinio kiaušinio“. Jeigu tu esi lietuvis ir tas valstietis irgi lietuvis, tai kaip ne kaip, o jis tavo tautietis ir tau vis vien suskaus širdį, yra šansų kad tu to valstiečio pasigailėsi ir neatimsi iš jo to kiaušinio. O dabar kita situacija – tarkim tu esi mokesčių surinkinėtojas lietuvis, o mokesčius tau reikia surinkti iš kokių nors čiukčių/eskimų. Tai čiukčių tau bus daug mažiau gaila, nei kad lietuvių, nes jie ne tavo tautos žmonės. Su čiukčiais tu būsi daug griežtesnis ir daug efektyvesnis kaip mokesčių surinkinėtojas. O dabar prisiminkim, kad dievas mokina žydus, kad gojus tai netgi ne žmogus, tai tiesiog gyvulys turintis žmogaus pavidalą, todėl gojaus gailėtis nėra ko, negana to, jeigu tu gojaus gailėsi, tai dievas tave nubaus, tu turi būti labai griežtas su gojumi, nes dievas taip tau liepia elgtis. Plius, (tikras) žydas raštingas, moka skaičiuoti, vesti buhalterijas ir t.t. (Gojų) karaliui pasiūlymas dėstomas toliau: „tau, karaliau, atkris visas rūpestis nuo galvos su mokesčių surinkimu, jei leisi mums surinkinėti mokesčius. O tu tuo tarpu galėsi kelti puotą, lėbaut, rengti medžiokles ir visai kitaip linksintis. O visą juodą darbą dėl mokesčių surinkimo iš valstiečių mes padarysim. O iš tų mokesčių, kuriuos mes tau, karaliau, surinksime, mes pasiliksim sau mažą procentą, kaip atlygį už darbą, juk mes irgi dirbom, juk tai sąžininga, argi ne taip?“. Gojų karalius susimąsto, jam pasiūlymas yra intriguojantis ir dominantis. Karalius su žydais susitaria išbandyti šitą schemą mažame mastelyje, kaip bandomąją prabę. Išbando – ogi akuratai, visi mokesčiai iš valstiečių idealiai surinkti, visos buhalterijos/ataskaitos idealiai tvarkingai užpildytos. Karalius dabar mato kad alia žiūrėk – tikrai tie žydai puikiai atlieka mokesčių surinkimo darbus. Ir gojų karalius išleidžia specialius dekretus, kuriais žydams eksluzyviai atiduodamos teisės mokesčių surinkimui. Kaip ir kituose gojų kraštuose, taip ir Lietuvoje, kunigaikščiai išleisdavo specialias privilegijas, kuriomis eksluzyviai vien tik į žydų rankas atiduodavo mokesčių surinkimą, muitines, karčiamas ir kitas specifines nišas.

Plius, kadangi žydai labai mokytai ir raštingi, tai jie tapdavo (gojų) karaliaus padėjėjais ir patarėjais įvairiais klausimais.

Žydų tarpe buvo daug gerų gydytojų, todėl jie tapdavo (gojų) karaliaus asmeniniais gydytojais. Šiek tiek detaliau apie gydytojus. Dievas draudžia žydui šabato dieną gydyt/gelbėt gojų, netgi jei tam gojui gresia mirtinas pavojus (pvz moteris gimdo ir be gydytojo pagalbos ji numirs), dievas sako kad tebūnie tas gojus ir miršta, reiškia toks to gojaus likimas. Tačiau, yra vienas labai svarbus niuansas – dievas draudžia gydyt/gelbėt šabato dieną gojų, jei tas gojus yra paprastas eilinis gojus; tačiau - jeigu šabato dieną susirgo (ar prisireikė kokios kitos pagalbos) gojų karaliui, tai žydas privalo viską mesti ir tučtuojau lėkt kuo greičiausiai gojų karalių gydyt ir gelbėt, jeigu to nepadarysi – dievas tave labai žiauriai nubaus. Nes tikslas yra tapti kuo artimesniu draugu gojų karaliui, kad gojų karalius laikytu tave pačiu artimiausiu draugu ir viskame tavim pasitikėtų. Dievas liepia žydui su gojais elgtis skirtingai – su goju karaliumi reik palaikyt kuo draugiškesnius ir artimesnius santykius (netgi šabato dienos draudimas nebegalioja), o su visa pilka gojų mase reik palaikyt labai minimalius santykius, tik tiek kiek tereikia darbiniais klausimais. Tapus asmeniniu gojų karaliaus gydytoju, galima labai ženkliai įtakoti karaliaus likimą – jeigu gojų karaliaus elgesys įtinka dievui, tai tą karalių galima ir reikia išgelbėti nuo mirtinų ligų, kad karalius būtų dėkingas už savo gyvybę, tačiau jei gojų karalius inicijuoja kokius nors veiksmus kurie nesutampa su dievo norais/planais, tai tada tą gojų karalių (net ir absoliučiai sveiką) galima nugydyt taip, kad jo siela iškeliaus į dausas artimiausiu metu, ir kas svarbiausia – niekada niekas net neįtars kad tai asmeninio gydytojo rankų darbas. Karalius gi tuo tarpu pilnai pasitiki asmeniniu gydytoju ir išgers visus vaistus kuriuos jam gydytojas įduos į rankas. O vaistai gali būt visokie, vieni pagydo, o kiti priartina kelionę į dausas. Tokiu būdu, tapus asmeniniu (gojų) karaliaus gydytoju, kai (gojų) karalius daro tai kas nepatinka dievui, galima lengvai tokį gojų karalių eliminuot iš istorinės scenos ir net šuo nesuuos kaip viskas nutiko, neliks jokių pėdsakų, tiesiog natūrali (gojų) karaliaus mirtis ir tiek.

Tarkim turim dvi gojų valstybes: valstybė X ir valstybė Y. Tų dviejų valstybių karaliai, kaip taisyklė, nemoka vienas kito kalbos. Tam, kad jie tarpusavyje galėtų susikalbėt, reikalingas vertėjas. Ir čia į pagalbą abiem karaliams iškart prisistato jų padėjėjai-patarėjai žydai, kurie pasisiūlo būt už vertėjus „pasiimkit, abu karaliai, mus su savim už pagalbininką, žydas žydą juk supranta vienas kito kalbą, todėl mes galėsime būt puikūs vertėjai, kai judu, karaliai tarpusavyje šnekėsitės.“ Ir abu (gojų) karaliai į savo susitikimą, kaip taisyklė, pasiima žydus už vertėjus. Nesvarbu ką tie gojų karaliai tarpusavyje šnekasi - galbūt veda taikos derybas, galbūt rezgą slaptą susitarimą kartu užpult trečią valstybę, galbūt dar kažkokios intrigos – o visa ta, iš esmės aukščiausio lygio valstybinė slapta informacija, keliauja per vertėjų žydų ausis, ir vėliau per žydų tinklą pasiekia rabinus ir levitus. Tokiu būdu levitai surenka pačią šviežiausią operatyvinę informaciją iš paties aukščiausio valstybinio lygmens – ką kur ir kodėl koks gojų karalius planuoja veikt, ir kokie įvykiai nusimato ateičiai. Plius, per (gojų) karalių susitikimus žydai-vertėjai gali išverst karalių kalbą taip, kaip jiems parankiau, tuo įtakodami (gojų) karalių sutikimo rezultatus, bei realiam laike duot (gojų) karaliui „patarimus“ paties pokalbio metu.

Sekantis svarbus įrankis yra, taip vadinamas, „nuotakų institutas“. Buvo atrenkamos dailios mergaitės žydaitės ir nuo pat mažų dienų ruošiamos pagal specialią programą – mokomos dainuot, šokt, laisvai šnekėt daugybe užsienio kalbų, flirto ir viliojimo meno, meilės kerų, lovos reikalų; apsiskaičius, eduota, gražutė ir t.t, žodžiu mergaitė-saldainiukas. Tada kai taip paruoštos mergaitės paaugdavo, tai jas visais įmanomais būdais prakišinėdavo dalyvaut visokiuose baliuose, puotose, šventėse, etc - bet būtent tokiuose renginiuose, kuriuose dalyvauja (gojų) karalius ir/ar kiti aukšto rango gojų pareigūnai (kunigaikščiai, ministrai, bajorai, etc). Prisiminkime kokios tais laikais buvo gojų moterys – kaip taisyklė beraštės ir t.t. O šios mūsų paruoštos žydaitės žiba kaip deimančiukai – inteligentiškos, seksualios ir t.t.

Ir tada buvo laukiama žiūrima kuri iš žydaičių kris (gojų) karaliui į akį. Jeigu (gojų) karaliui krito į akį (žydaitė) moteris, kuri jau yra ištekėjus ir turi vyrą, kitaip sakant jau užimta, nelaisva, tai rabinas liepia tam

žydui, kurio žmona ta moteris yra, išsiskirt su savo žmona ir ją atiduot. Jeigu žydas nesutinka ir priešinasi atiduot savo žmoną, tai tada žydų rabinas jam skiria mirties bausmę, kuri tučtuojau ir įvykdoma. Taigi bet kurio atveju, ar sutiko žydas savo žmoną atiduot ar nesutiko, o ta moteris tampa laisva ir įduodama (gojų) karaliui į rankas. Kodėl buvo skiriama mirties bausmė už tai kad nesutinki atiduot savo žmonos? Taip yra todėl, kad (gojų) karaliui jau mūsų viena iš moterų krito į akį, ir jei mes ant jos savo scenarijaus neprasuksim, tai (gojų) karalius gali nusižiūrėt sekantį kartą moterį, kuri yra ne iš mūsų, bet iš gojų tarpo. O šitas variantas (šita mūsų moteris) jau suveikė, jau pravažiuoja kaip veikiantis variantas, ir mes negalim rizikuot tokio svarbaus šanso paleist iš rankų, nes daugiau tokio šanso gali jau niekada nebepasitaikyt. Žydų bendruomenės interesai yra aukščiau asmeninių interesų, jeigu mes savo moterį pristumsim (gojų) karaliui, tai ir visai žydui bendruomenei bus paskui geri dividendai. Ir todėl, jei atsiranda kažkoks trukdis (žydas nesutinka paleist atiduot savo žmonos), tai tas trukdis yra paprasčiausiai šalinamas (jam skiriama mirties bausmė be jokių dvejonių). Kai žydaitė tampa gojų karaliaus žmona, tai karaliaus vaikai automatiškai yra žydai (pas žydus paveldimumas yra pagal motinos liniją), tai yra, tie vaikai yra auginami ir auklėjami pagal Talmudą.

Reziumuojam kaip vyko informacinės armijos infiltracija į gojų kraštus.

Pirmiausia į gojų kraštą atvyksta taikūs „nabagai“ keliauninkai batsiuviai/siuvėjai/pirkliai/etc ir pamažu integruojasi į gojų bendruomenę, gojai pradeda prie jų priprasti.

Antram etape vyksta suartėjimas su gojų karaliumi ir kitais aukščiausio/aukšto rango gojais (ministrais, kunigaikščiais, etc), iš karaliaus išgaunami eksluzyviniai leidimai vykdyt valstybiškai svarbias funkcijas (mokesčių surinkimas, muitinės, asmeniniai karaliaus patarėjai, asmeniniai karaliaus gydytojai, etc). Gojų bendruomenę galim įsivaizduot kaip hierarchinę piramidę, kurios viršuje yra gojų karalius, o apačioje – juodadarbiai valstiečiai. Tai žydai toje hierarchinėje piramidėje įsiskverbia kaip pleištas po karaliumi, tačiau virš valstiečių.

Praėjus keletui šimtų metų, prasideda trečias etapas. Žydai, kurie buvo hierarchinėje piramidėje po karaliumi ir virš valstiečių, tuo karaliumi atsikrato (pavyzdžiui įvyksta bolševikų revoliucija ir panašiai) ir perima viską pilnai tiesiogiai į savo rankas.

Krikščionybė, islamas ir judaizmas – tas pats saldainis, įvyniotas į tris skirtingus popieriukus

(Biblijinis) dievas yra labai rūpestingas ir rūpinasi ne tik žydais, bet ir gojais.

Poto, kai dievo armija buvo suformuota Sinajaus dykumoj per 42 metus, ji buvo išsklaidyta išsivaikščiort ir infilttruota į kraštus, kuriuose gyvena gojai. Dievo planai ir norai labai paprasti – dievo armijos pagalba paskleisti žinią apie dievą visai žmonijai, kad visi žmonės gyvenantys ant žemės priartėtų prie dievo ir vykdytų dievo valią. Dievo sudaryta hierarchinė piramidė labai paprasta: piramidės pačioje viršūnėje yra pats dievas, žemiau po dievu yra išrinktoji tauta (dievo armija), ir piramidės pačiam dugne yra gojai. Tačiau

vienas dalykas yra ką dievas sugalvojo ir visai kitas dalykas ar panorės gojai dalyvaut šioj nuostabioj piramidėj, ar panorės gojai klausyt dievo nurodymų, kuriuos dievas perduoda gojams per savo išrinktą tautą.

Tam kad gojai klausytų dievo nurodymų, tai reikia gojams įdėti į galvas atitinkamą pasaulėžiūrą, nes be jos gojai nelabai norės klausyt dievo paliepimų.

Todėl dievas specialiai gojams suformuoja specialią atskirą pasaulėžiūrą. Dievas savo išrinktai tautai formavo vienokią pasaulėžiūrą, o gojams – kitokią pasaulėžiūrą. Tas reikalinga tam, kad visą žmonių populiaciją galima būtų stratifikuot (išsluoksniuot): hierarchinės piramidės apačioje yra avinai(gojai), virš jų aukščiau yra piemenys-prižiūrėtojai(išrinkta tauta), ir pačioj piramidės viršūnėj yra dievas.

Gojams skirta pasaulėžiūra yra apiforminama krikščionybės religijos pavidalu. Panagrinėkime kokie yra krikščionybės pagrindiniai teiginiai, kokia yra krikščionybės esmė, kas yra ašis aplink kurią viskas sukasi. Anot krikščionybės - „jei tau sudavė per vieną žandą, tai atsuk kitą žandą“, „laimės ant šios žemės nėra – lauk rojaus“, „Kristus kentėjo – ir tu pakentėk“, „visa valdžia nuo dievo, koks karalius yra, tokio ir klausyk“, etc. Kitaip sakant, krikščionybės esmė yra nuolankumas, paklusnumas ir nesipriešinimas. Jei atėmė iš tavęs kelnės, tai atiduok ir savo švarką. Jei NKVD sodina tave į traukinį išvežti į Sibirą, tai nesipriešink, lipk į traukinį ir važiuok ten kur tave sribai veža, nes reiškia dievas to nori, nesipriešink dievo norams (NKVD buvo sudarytas beveik vien iš dievo išrinktos tautos atstovų).

Priminsime, kad išrinktai tautai pasaulėžiūra yra apiforminta diametraliai priešingai nei kad gojams. Kokie yra pagrindiniai dievo išrinktos tautos ideologijos teiginiai? Jie yra sekantys. Iš visų žemės tautų dievas išsirinko vieną tautą – žydus, dievas žydus myli daug labiau nei visas likusias tautas. Visi žmonės, gyvenantys ant žemės, yra suskirstyti į dvi dalis: yra žydai, ir yra gojai. Gojus – tai tas kuris nėra žydas, nesvarbu kokios tautybės (babilonietis, graikas, romėnas, lietuvis, rusas, etc), jie visi yra vadinami bendriniu žodžiu – gojai. Jei detaliau, tai gojus nėra žmogus, gojus – tai gyvulys žmogaus pavidale. Dievas gojus sutvėrė tiktais tam, kad gojai tarnautų žydams ir tai vienintelė gojų paskirtis. Dievas sutvėrė gojus turinčius žmogaus pavidalą tiktais tam, kad žydo akiai būtų maloniau, nes jei tave aptarnaus paršiukas ar avytė, tai tavo akiai nebus taip malonu, o jei tas gyvulys turi žmogaus pavidalą, tai tau tiesiog akiai maloniau. Visą gojų turtą dievas atiduoda žydams į rankas, tas žydas kuris pirmas ateis ir paims iš gojaus jo turtą, tai tam žydui tas turtas ir priklausys. Žydas iš žydo atimt turto negali – jei tą padarysi, tai dievas tave nubaus. Tačiau iš gojaus tu privalai paimt tai ką gojus turi, jei to nepadarysi, tai dievas tave nubaus. Ir t.t.

Kaip taisyklė, gojai galvoja kad islamas, krikščionybė ir judaizmas - tai trys, tarpusavyje nieko bendro neturinčios religijos. Ir čia gojai labai apsirinka. Paaiškinsim detaliau.

Pagrindinės šventos knygos pas katalikus yra:

1) senasis testamentas;

2) naujasis testamentas.

Pagrindinės šventos knygos pas musulmonus yra:

1) senasis testamentas;

2) koranas.

Pagrindinės šventos knygos pas žydus(judėjus) yra:

1) senasis testamentas;

2) talmudas.

Tai yra, visos trys religijos (islamasis, krikščionybė, judaizmas) bazuojasi ant vieno ir to paties pagrindo. Visų trijų religijų pamatas yra senasis testamentas (tora). Jis yra bendras visoms trim religijoms. O paskui jau prasideda skirtumai: krikščionys turi naująjį testamentą, musulmonai turi koraną, o judėjai – talmudą.

Todėl nesvarbu kuria iš šių trijų religijų tu tiki, o vis vien gaunasi, kad žydą reik mylėti ir gerbti, žydo liest negalima, žydas yra vos ne šventasis; – kadangi būtent taip parašyta bazinėje šventoj knygoje - senajam testamente (toroj) – kad dievas išsirinko iš visų tautų tiktais vieną tautą - žydų tautą.

Jeigu esi krikščionis, tai Jėzus Kristus buvo žydas. Jei myli Jėzų Kristų, tai turi mylėti ir žydus.

Jei esi musulmonas, tai Alachas liepia išgriauti visų kitatikių šventyklas ir visus kitatikius žudyti vietoj, tačiau – anot Alacho, žydų sinagogų liest negalima. Žydai tai Alacho išrinktoji tauta, tiesiog žydai labai prastai Alacho klauso ir todėl nusipelnė bausmės už nepaklusnumą, žydai tai tarsi tokie neklaužados (Alacho) vaikai, Alachas yra labai žydais nusivylęs, tačiau žydiškų sinagogų liest negalima – jokių būdu. Eit su bomba ir susisprogdint tarp žydų – su tuo viskas yra ok, tai bausmė žydams už tai kad žydai neklauso Alacho nurodymų, tačiau sinagogų liesti negalima, Alachas tai draudžia.

Krikščionybės įvairiausių atmainų (bažnyčių ir sektų) yra virš 2000, islamo ir judaizmo taip pat yra daugybė atmainų.

Šios visos atšakos/atmainos nesutaria tarpusavyje dėl įvairiausių klausimų ir temų.

Tačiau. Yra vienas svarbus momentas. Visos atmainos pripažįsta Torą (Mozės Penkiaknygę) kaip nekvestionuojamai teisingą. Galima nesutarti dėl naujo testamento raštų (kurios naujo testamento knygos teisingos, o kurios neteisingos), galima nesutarti kuri talmudo versija teisingesnė, galima nesutarti kokio islamo pranašai buvo tikri pranašai, o kurie netikri. Galima nesutarti dėl milijono kitų dalykų. Tačiau - Tora (Mozės Penkiaknygė) yra nekvestionuojama tiesa visoms šių trijų religijų atšakoms. O Toroje yra parašyta kad žydai yra dievo išrinkta tauta, žydai tai dievo pirštas žemėje.

Islamasis gimė 500 metų vėliau nei kad krikščionybė, todėl dievas(Alachas) turėjo pakankamai laiko išsiaiškinti istorijos eigoje kokios yra krikščionybės silpnos vietos, kokios klaidos, ir kokie bug'ai. Todėl islame (kiek tik buvo įmanoma tuo metu) krikščionybės bug'ai yra ištaisyti. Kitaip sakant, islamasis - tai gojams skirta pasaulėžiūrinė programa Version 2.0, pilnai nuo nulio iš pagrindų perrašyta krikščionybės programa, atsižvelgiant į visus ankstesnius krikščionybės bug'us, ir tai naujai programai yra duotas naujas pavadinimas – islamasis. Todėl islamasis - tai visa galva aukštesnė, pranašesnė ir galingesnė religija, nei kad krikščionybė.

Tačiau visų trijų - islamo, krikščionybės, judaizmo - autorius yra vienas ir tas pats dievas. Analogiškai kaip kad nuėjęs į knygyną gali rasti knygas su skirtingais pavadinimais ir skirtingu turiniu, tačiau parašytas vieno ir to paties autoriaus. Tai taip ir čia. Visų trijų religijų autorius yra identiškas tas pats (Toros) dievas. Tik islame tas autorius naudoja naują slapyvardį. Vietoj Jehovos, islame jis jau turi vardą Alachas.

Šių religijų trejetukas praktiškai be priekaištų funkcionavo iki pat viduramžių. Viduramžiais dievui pamažu pradeda iškilti techninių problemų su žmonių populiacijos smegenų kontrole – pradeda vystytis mokslas, žmonės per teleskopus pradeda žiūrėti į dangų ir mato kad žvaigždės, dangaus kūnai ir visa kita yra kitokie nei kad aprašyta Toroj. Gojams pradeda kilti abejonės dėl Toros teisingumo, pradeda krist Toros ir (biblinio) dievo autoritetas. Iškyla realūs pavojai subyrėti dievo sudarytai hierarchinei sistemai.

Tačiau dievo asmeninė inkarnacija šioje žemės planetoje – levitai, protinių gabumų atžvilgiu yra dešimt žingsnių pirmiau nei kad visa likusi žmonių populiacija. Todėl levitai labai greitai suranda techninę problemos sprendimą.

Vienam iš levitų atstovų, vardu Moses Mordecai Marx Levy (kurio abu seneliai buvo žydų rabinai, ir ne tik kad paprasti rabinai, bet levitai), pavedama užduotis sugeneruoti naują filosofinę ideologiją ir pasaulėžiūrą, kuri atitiktų laikmečio poreikius ir tiktų įdiegimui gojų populiacijoje. **Moses Mordecai Marx Levy** su šia užduotimi puikiai susitvarko ir pasaulį išvysta veikalas „**Kapitalas**“. O pats autorius persivadina trumpesniu vardu **Karl Marx**.

Levitams nėra absoliučiai jokio skirtumo kuom tiki gojai: Jėzum Kristum, Alachu, pasakų fejė ar raudonkepuraitę. Levitams tik svarbu, kad gojai tikėtų tuo, ką gojams iš viršaus nuleido levitai. Nes jeigu gali kontroliuoti žmogaus pasaulėžiūrą ir tai kuom jis tiki, tai tada pilnai kontroliuoja ir to individo elgesio modelį.

Skyriaus reziumė.

Judaizmo, krikščionybės, islamo, komunizmo, ateizmo, evoliucionizmo – visų šių pasaulėžiūrinių ideologijų autorius yra vienas ir tas pats – tai levitai.

Tai vadinama konceptualine valdžia: kai yra sukuriamas didelis **pluoštas ideologijų, kurios tarpusavyje atrodo viena kitai prieštaraujančios**. O jūs pasirinkite kas jums labiau patinka. Rinkitės ką tik norit, jūs turite pilną pasirinkimo laisvę. Nesvarbu ką bepasirinksite, o kiekvienos iš šių ideologijų autoriai esam mes. Ir kiekvienoje iš šių ideologijų yra įdėta paslėpta schema kad jūs mums tarnautumėt ir vergautumėt patys to nesuvokdami.

Nesvarbu ar gojui į galvą įdėtas evoliucionizmas ar krikščionybė ar dar koks kitoks goizmas, – gojai patys niekada nedasigalvos iki to kas yra rašoma šiame tekste.

Nes Gojus – tai gyvulys žmogaus pavidale. Gojus sutvertas tiktais tam, kad mus aptarnautų ir niekam daugiau.

Analogiškai kaip kad tvarte laikom ir auginam paršiukus, karvytes, vištytes, tai lygiai tokią pat funkciją

atlieka ir gojai. Gojus reikia auginti, prižiūrėti, pamaitinti, paglostyti galvytę; o kai ateis laikas tai be gailesčio gojų išmėsinsim, nudirsim kailį ir t.t. Na kaip ir su paršiukais. Iš pradžių paršiuką auginam, maitinam, galvytę paglostom. Paršiukas kriuksi tvarte ir galvoja „kaip gerai gyvenu, aš sotus, laimingas, aš toks protingas, aš viską išmanau apie šį pasaulį“. Tai gojai niekuom nesiskiria nuo paršiukų. Absoliučiai ničniekuom.

Мы промываем твои мозги.
И неважно, кому из нас ты будешь служить.

Nuo XII amžiaus levitų centrinis štabas - Šveicarija

Poto, kai informacinė armija buvo suformuota Sinajaus dykumoj per 42 metus, šią armiją kuruojantys ir prižiūrintys levitai visą laiką buvo šalimais jos ir laikui bėgant nuolat keitė savo štabo dislokacijos vietą.

Vienas iš pagrindinių štabų iš pradžių buvo Jeruzalėje, paskui persikėlė į Babiloną, paskui į Konstantinopolį, o kai Bizantiją nukariavo turkai, persikėlė į pietų Prancūziją, ir galiausiai, maždaug XII amžiuje nusėdo Šveicarijoje.

Panagrinėsime atidžiau kuom Šveicarija skiriasi nuo kitų geografinių vietovių.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Switzerland>

Šveicarija randasi pačiam Europos centre ir turi bendras sienas su Vokietija, Prancūzija, Austrija, Italija, Lichtenšteinu – tai pats patogiausias geografinis taškas norint koordinuoti informacinės armijos, išsklaidytos po viduramžių Europą, veiksmus.

XVII amžiaus pabaigoje levitams pavyksta praktiškai pilnai perimti visos (vakarų civilizacijos) gojų populiacijos informacinį valdymą, todėl levitai nusprendžia per daug ir nesislapstyti – kam savo pačių kieme žiūrėti kaip gojai vienas kitam pjauna gerkles, tegu gojai pjauna vienas kitą už mūsų kiemo ribų, todėl nuo 1815 metų Šveicarija nebedalyvauja nei vienam kariniam konflikte. Parodykit dar nors vieną („civilizuotą“) šalį ant žemės paviršiaus, kurioje nuo 1815 metų būtų buvus vien tik taika ir ramybė, nėra daugiau tokios šalies.

Čia reiktų paminėti dar vieną levitų mažą bazę, Lichtenšteiną (Šveicarijos kaimynė), kurio (fizinė) armija nuo 1868 metų susideda iš nulio(0) kareivių, kitaip sakant armija išvis neegzistuoja ir nepaisant to kad jis randasi Europos centre, niekas Lichtenšteino net pirštu nepaliečia – akivaizdu kad pats dievas Lichtenšteiną saugo nuo visko blogo.

=====

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_without_armed_forces

Abolished its army in 1868 because it was deemed too costly. Army is only permitted in times of war, but this situation has never occurred.

=====

Levitai savo seniai atidirbtais metodais sukursto Europoje I pasaulinį karą. Visa Europa skendi ugnyje, liejasi kraujo upės, tačiau Šveicarijos niekas neliečia.

Levitai prafinansuoja ir pastato į valdžią Hitlerį, ko pasekoje kyla II pasaulinis karas. Ir vėl – visa Europa paskendus karo chaose ir kraujyje, tačiau Šveicarijos niekas neliečia.

Hitlerio generolai parengia planą užimti Šveicariją ir ateina pas Hitlerį su prašymu: „mūsų tankai stovi paruošti prie Šveicarijos sienos, jiems 10 minučių kelio iki Ženevos. Tik duok mums leidimą ir visas Šveicarijos bankų auksas ir pinigai bus mūsų rankose.“ Hitleris neduoda leidimo. Hitleris siunčia armiją apsiaust Leningradą blokadai, Hitleris siunčia armiją link Stalingrado (kur gauna mirtiną smūgį į nosį), Hitleris siunčia armiją dar galai žino kur, bet neduoda leidimo liest nors pirštu Šveicarijos kuri randasi čia pat, pašonėj. Hitlerio generolai dar ir dar ir dar pakartina eina pas Hitlerį ir vis prašo leidimo užimt Šveicariją ir Hitleris kiekvieną kartą to leidimo neduoda.

=====

<http://en.wikipedia.org/wiki/Switzerland>

During World War II, detailed invasion plans were drawn up by the Germans, but Switzerland was never attacked.<...>

Switzerland was not invaded during either of the world wars.

=====

Gojus mokykloje per istorijos pamokas mokina, kad Šveicarijos niekas nelietė nes atseit ji turėjo neutralitetą - tačiau tokia versija gali patikėti tiktais gojai.

Nes daugybė kitų valstybių, pavyzdžiui Olandija, irgi skelbėsi turinčios neutralitetą, tačiau tas neutralitetas niekam nebuvo įdomus – tankai skersai ir išilgai važinėjo per tų šalių teritorijas viską šluodami nuo žemės paviršiaus.

=====

<http://en.wikipedia.org/wiki/Netherlands>

Although the Netherlands remained neutral during World War I, it was heavily involved in the war.<...>

The Netherlands intended to remain neutral during the Second World War. Regardless, Nazi Germany invaded the Netherlands on 10 May <...> The country was overrun in five days.

=====

Kai Hitleris pralaimėjo karą, tai visa Europa buvo padalinta į dvi dalis. Vieną Europos dalį po savo okupaciniu sparnu priglaudė Sovietų Sąjunga (Stalinas), o kitą dalį – amerikiečiai. Gojus mokina kad Stalinas buvo siaubingas kraugerys diktatorius, tik ir besitaikantis užgrobt kuo daugiau teritorijų. Tačiau, pasibaigus karui ir persidalinus kam priklauso kokios Europos teritorijos, įvyksta tikras dievo stebuklas – Šveicarijos net pirštu nepaliečia nei amerikiečiai nei sovietai.

Kai Hitlerį jo generolai įkalbinėjo užimt Šveicariją, tai jie argumentavo tuo, kad Šveicarija praktiškai neturi armijos, praktiškai neturi nei tankų, nei patrankų, nei lėktuvų, tiesiog eik ir paimk ją plikom rankom ir visas Šveicarijos bankų auksas bus mūsų. Jeigu Hitleris buvo toks baisus žmogėdra kad kad gojus mokino per istorijas pamokas, tai tikrai tampa keista kodėl Hitleris atsisakė tokio lengvo ir tokio didelio grobio kaip kad Šveicarijos bankų auksas. Tuo tarpu pvz Lenkija turėjo ir tankus ir patrankas ir lėktuvus, ir de ja Lenkijos tas neišgelbėjo nuo viską triuškinančios Hitlerio armijos. Iš viso to aiškiai matome, kad reiškiasi Šveicarijoje yra kažkas, kas yra galingiau nei tankai/lėktuvai/patrankos, nes Šveicarijos niekas neliečia, nepaisant to kad Šveicarijos (fizinė) armija iš esmės tėra tiktais nominali simbolinė. Šveicarijos Hitleris nelietė, nes Šveicarijoje randasi Hitlerio šeimininkai – levitai. O eiti prieš dievą nepajėgus joks mirtingasis, netgi toks galingas kaip kad Hitleris arba Stalinas.

Daug gojų mano, kad Hitleris atseit nelietė Šveicarijos dėl to, kad (fašistų aukšti pareigūnai) Šveicarijos bankuose laikė savo pinigus ir norėjo kad tie pinigai būtų saugūs ir nepražūtų. Parodysime klaidas tokiam

gojiškame mąstyme. Visų pirma bankai egzistuoja/egzistavo ne tik Šveicarijoje, bet ir kitose šalyse, ir tose kitose šalyse lygiai taip pat buvo laikomi (asmeniniai fašistų ar kieno bebūtų) pinigai. Jei Šveicarijos atseit negalima liesti dėl to kad joje laikome savo pinigus, tai lygiai toks pat argumentas turi galioti ir kitų šalių atžvilgiu – kitų šalių irgi tada negalima liesti. Deja, per visas kitas šalis armijos žygiavo skersai ir išilgai, o Šveicarijos nelietė. Gojus gali paprieštaraut kad atseit Šveicarijoje buvo laikomos didelės pinigų sumos, o kitose šalyse sumos buvo mažos. Čia atkreipsime dėmesį į gojams sunkiai suvokiamą dalyką – kas gi tai yra pinigas? Tai tiesiog skaičiukas užrašytas ant popieriaus. Jeigu tu užimi Šveicariją ir Šveicarijos frankas paskelbimas nebegaliojančiu popieriuku, tai tada automatiškai prapuola ir visų tavo priešų (komunistų, amerikiečių, anglų, etc) Šveicarijoje laikomi pinigai. O tu atidarai savo nuosavą banką ir spausdini savo popieriukus (reichsmarkes ar kas bebūtų). Kadangi nebelieka Šveicarijos bankų kaip alternatyvos, ir niekas nebegali padėti laikyti savo santaupų Šveicarijos banke, tai dabar visi bus priversti naudotis taviškiu banku ir taviškiais pinigais - o kodėl tokia schema mums būtų be galo naudinga, jau buvo aiškinta anksčiau, kitaip sakant - visu tuo gėriu, kuriuo naudojosi Šveicarijos bankininkai-levitai, dabar gali naudotis tu pats vietoj levitų. Gojai gali paprieštaraut kad be popierinių pinigų Šveicarijoje buvo laikomas (beveik visas pasaulio) auksas, bei tavo paties aukso santaupos ir atseit, jei užimsi Šveicariją, tai tavo auksas dings. Pastebėsime, kad tai išvis nelogiškas teiginys. Pailiustruosim pavyzdžiu. Tarkim yra kambarys, į kurį visi gyventojai suneša savo turimus saldinius ir palieka saugojimui. Ir tarkim tu irgi pridavei savo 5 saldinius kad tame kambarių saugotų. Tačiau jeigu tu užimsi ir okupuosi tą kambarį, tai visi ten anksčiau sunešti saldainiai taps tavo. Galbūt kovos veiksmų metu keletas saldinių prapuls. Bet. Tu turėjai ten padėjęs 5 saldinius, o kai užimsi tą kambarį, tai visi ten laikomi saldainiai taps tavo – tu turėsi nebe 5 saldinius, bet 50 tūkstančių saldinių. Kitaip sakant, visos tos aukso atsargos taps tavo nuosavybe (tame tarpe ir tas pats aukso gabaliukas kurį buvai anksčiau padėjęs ten saugot). Plius automatiškai prapuola ir visų tavo priešų (komunistų, amerikiečių, anglų, etc) Šveicarijoje laikomas auksas. Kitaip sakant, jei užimsi Šveicariją, tai: 1) visi tavo priešai praras Šveicarijoje laikomus pinigus ir auksą, 2) viską ką ten buvai savo padėjęs saugot Šveicarijoje, viską tą patį atgausi su kaupu, 3) nebelieka konkurento – nebelieka Šveicarijos bankų ir tu gali perimti Šveicarijos banko rolę ir naudotis pats visu tuo gėriu kuriuo naudojosi bankininkai-levitai. Taip kad, užimt Šveicarijai buvo daugiau nei pakankamai motyvų, jau nekalbant apie tai, kad realiai tai netgi pirmo prioriteto svarbumo užduotis.

Jeigu kartais primiršote istoriją, tai trumpai primisim, kad Leninas prieš pat (bolševikų) revoliuciją 3 metus gyveno Šveicarijoje, kurioje iš levitų gavo pilną instruktažą ir apmokymus kaip reik vykdyti revoliuciją. Lygiai taip pat instruktažo kursus Šveicarijoje praėjo ir kiti bolševikų revoliucijos vadai - Trockis ir kiti.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Switzerland>

During World War I, Switzerland was home to Vladimir Illych Ulyanov (Lenin) and he remained there until 1917.

Kai Leninas buvo pilnai apmokytas ir parengtas, tai Leniną išodino į užplombuotą traukinį, į kurį prikrovė pilną aukso, bei prisodino daugiau revoliucionierių Lenino pagalbininkų, ir tada tą užplombuotą traukinį, iš Šveicarijos, per Vokietiją varė tiesiai į Rusiją. Beje, viena įdomi smulkmena – kai traukinys dardėjo per Vokietiją, tai jis važiavo non-stop ekspress režimu – visi kiti Vokietijos traukiniai buvo stabdomi, tam kad praleist pravažiuoti nesustojant lekiantį visu greičiu traukinį su Leninu. Levitai taip nekantravo kuo greičiau

pradėt Rusijoje revoliuciją, kad net organizavo Lenino kelionę aukščiausiam lygmeny – šitaip traukiniais važinėja netgi ne kiekvienas prezidentas.

Dabar paimsime du istorinius faktus, kuriuos tikrai gerai žinote, tačiau gojų niekas nemokino šių faktų suvest vienas su kitu.

1) 1929 metais JAV įvyksta Didžioji ekonominė krizė (Didžioji depresija), kuri apima visas ūkio šakas – žmonės masiškai lieka be darbo, visos bankuose laikytos žmonių santaupos pradingsta kaip rūkas, prasideda chaosas JAV gojų populiacijoje.

http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Depression_in_the_United_States

2) kaip tik maždaug po 1929 metų kaip ant mielių kilti Hitleris, kuris 1933 metais pastatomas į sostą.

http://en.wikipedia.org/wiki/Adolf_Hitler%27s_rise_to_power

Tuo pat metu, kai visa JAV yra bankrote ir visos amerikiečių gojų piniginės santaupos pradingsta, tai labai greitu metu, kitam pasaulio gale kaip lietus iš dangaus pasipila finansavimas hitlerinei Vokietijai. Hitleris pradeda statyti fabrikus, gamyklas, pilnu pajėgumu pradeda veikt karo technikos gamyklos ir t.t.

Kaip žinia, fizikoje yra energijos tvermės dėsnis – energija iš niekur neatsiranda ir niekur nedingsta. Jei kažkur energija pradingo, tai kažkur kitur lygiai tiek pat jos ir atsirado.

Lygiai tas pats ir su finansais. Jei vienur pinigų sumažėjo, tai reiškia tiktais viena - kad kažkur kitur pinigų padaugėjo.

1929 metais levitai išima kapitalą iš JAV ir visą jį meta Hitleriui į rankas. Nes Hitlerio laukia misija, kurią Hitlerio rankomis planuoja atlikti dievas. Dievas negali pakęsti kad jo išrinkta tauta išskydo ir degradavo, išvis nebeklauso dievo nurodymų. Ir todėl dievas atsiunčia bausmę Hitlerio pavidalu. Nes kito kelio nėra, o ką gi jūs darytumėte dievo vietoje, jei išrinktoji tauta nuklydo nuo kelio, kaip su ja susitvarkyt...

Žydus auklėja ir mokina kad atseit levitai yra viena iš žydų genčių, kad atseit levitai tai tie patys žydai. Realiai yra visai kitaip. Levitai tai Egipto žynių palikuonys, o žydai – tai vergų beduinų bandos palikuonys (kuriuos vedžiojo Mozė po dykumą).

Taip pat nereikia manyti kad Šveicarijos prezidentas/vyriausybė yra levitai. Nieko bendro. Šveicarija yra lygiai tokia pat kaip ir visos kitos gojų valstybės - Šveicarijos vyriausybė susideda iš gojų bei žydų (kaip ir visose kitose šalyse). Tačiau tiesiog Šveicarijoje yra įsikūrę levitai, kurie atviru tekstu niekur nesiafišuoja. Levitų valdymo schema yra visą laiką būti šešėlyje, už užkulisių – pradedant nuo pat senovės Egipto iki pat

šiandienos. Tai vienas iš esminių sėkmės garantų. Kai tave visi mato ant scenos, ankščiau ar vėliau jie pradės į tave taikytis. Tačiau jei jie tavęs nemato (ar net išvis neįtaria kad tu toks aplanai egzistuoji) – tu esi saugus, nes niekas į tave nesitaikys, o taikysis į tuos, kurie matomi ant scenos. Jeigu gojai kažką ir pradeda intuityviai nujaust ir nutuokt (o tiksliau čia gojams pagelbėja patys levitai numesdami informacijos į gojų tarpą), tai daugų daugiausia ką gojai gali susivokt – tai kad ant jų galvos joja žydai. Ir tada prasideda žydų pogromai, kurie tiesa sakant labai naudingi levitams, nes tada žydų informacinė armija yra įbauginama, suvienijama ir vėl pradeda klausyt savo šeimininko, bei pogromų metu informacinė armija apvaloma nuo degradavusių elementų (apvaloma nuo tokių žydų kurie savo vaikams pradėjo sekt pasakas, nebesilaiko šabato, asimiliuojasi su gojais, nebeklauso rabinų ir talmudo nurodymų, etc). Ir tada vėl viskas sugrįžta atgal į savo vėžes. Ideali, save restauruojanti (kai pradeda byrėti) sistema.

Levitų veiklą galim nusakyt keliais pagrindiniais bruožais:

1) levitai kuria ir projektuoja pasaulėžiūrines sistemas (religijas bei pasaulietines ideologijas) skirtas įdiegt likusiai žmonių populiacijai į galvas, ir to pasėkoje

2) levitai yra perėmę finansinės piramidės viršutinį hierarchinį laiptelį. Levitų rankose yra JAV Federal Rezerve System kuris spausdina JAV dolerius, levitų rankose yra TVF (tarptautinis valiutos fondas), levitų rankose Pasaulio Bankas ir visos kitos analogiškos struktūros.

3) veikdami per pasaulėžiūrinių sistemų kontrolę ir finansus, levitai kursto nesutarimus ir karus tarp gojų naudodami „skaldyk ir valdyk“ principą. Natūralus gamtos dėsnis yra toks, kad patys gojai yra linę susiskaidyti į priešingas (religines, pasaulėžiūrines) stovyklas, tačiau šiame reikale jiems dar papildomai aktyviai talkina levitai, kurie (atėjus tinkamui momentui) ir vienai ir antrai pusei į ausį pašnabžda alia: „ei, musulmonai, žiūrėkit - šitie krikščionys negerbia pranašo Muchamedo“, o kitiems: „eik krikščionys, žiūrėkit, šitie musulmonai per mažai gerbia Jėzų Kristų“. Tada levitai abi puses prafinansuoja finansiškai ir užsiundo vienas ant kito. Pakol gojai vienas kitam pjauna gerkles, levitai iš to apturi gerus dividendus. Gojų tarpusavio kurstymas vykdomas informacinės armijos(žydų) pagalba. Tačiau, jei informacinė armija pradeda blogai funkcionuoti, tai tada ant pačių žydų yra užsiundomi gojai. Kol gojai tarpusavyje pjaunasi (o kartais į tas pjautynes įtraukiami ir žydai), tai jie visi būna tiek daug užsiėmę vienas kito snukių daužymu, kad jiems nebelieka nei laiko, nei resursų pamatyt tą trečią, kuris visas tas pjautynes užkūrė ir turi gerus dividendus. Plius, kadangi levitai abi konfliktuojančias puses remia finansais ir ideologine pagalba, tai abiems konfliktuojančioms pusėms levitai yra geri draugai. Nesvarbu kuris iš gojų laimės, o kuris pralaimės – levitas vis vien abiems yra draugas, o draugų niekas neliečia ir būna tik dėkingi. Kai paskolini už procentus pinigų abiems kariaujančioms pusėms, tai tau nėra skirtumo kuris iš jų laimės, o kuris pralaimės. Tas, kuris pralaimėjo, automatiškai turi mokėti duoklę laimėtojui, o laimėtojas yra skolingas tau tai ką pasiskolino plus (didelės) palūkanos. Rezultate tau sugrįžta kiek investavai dešimteriopai atgal, nepriklausomai nuo to, kuris iš jų laimėjo, o kuris pralaimėjo.

Dar viena labai svarbi priežastis dėl ko mums yra labai naudinga sukiršint gojus tarpusavyje ir sukelt gojų tarpusavio pjautynes.

Kai gojai pradeda kariaut tarpusavyje, tai tam kad gojus galėtų laimėti karą, gojui tampa gyvybiškai svarbu turėti kuo daugiau pinigų - tam kad padengt karo išlaidas. Karas suvalgo labai daug pinigų, pinigų nebelieka ir gojus tada yra priverstas ateit pas mus skolintis, o kadangi tam gojui viskas labai dega, tai jis sutiks su visom mūsų sąlygom, sutiks su pačiom didžiausiom įmanomom palūkanom, nes gojui dabar ne tas galvoj, jo pirmas rūpestis tai nugalėti savo priešą kitą gojų. Gojus mąsto sekančiai: „jei nepaimsiu paskolos iš banko tai pralaimėsiu karą. O jei paimsiu paskolą (nesvarbu su kokiom palūkanom), tai turiu šansų laimėti karą, o jau

su tuo banku atsiskaitysime kaip nors vėliau“. Todėl karo metu gojai nedvejodami ima iš mūsų paskolas su fantastiškom palūkanom, kai tuo tarpu taikos metu gojus jokiais būdais to nedarytų.

Levitai per pasaulėžiūrinių sistemų kontrolę bei finansų kontrolę (per ekonominį valdymo prioritetą) yra įkinę visą likusią žmonių populiaciją į vergiškas grandines.

Tačiau tose schemose, kurias levitai taiko likusiai žmonių populiacijai, patys levitai tame dalyvaut nelabai nori. Kai levitai visus gojus (bei retkarčiais ir žydus) supjudo vienus su kitais ir tie pjauna vienas kitam gerkles, tai levitams nelabai reikia kad jų pačių kieme tos pjautynės vyktų, todėl jie apiformino Šveicariją kaip atseit „neutralią“ valstybę kuri niekur nesikiša. Ir todėl nuo 1815 metų Šveicariją aplenkia visi kariniai konfliktai. Jeigu visai žmonių populiacijai dabar primygtinai brukamas genetiškai modifikuotas maistas (norint sumažinti žmonių populiacijos skaičių, o visi tam besipriešinantys apskelbiami ekstremistais ir/arba paranojikais), tai Šveicarija yra paskelbta zona laisva nuo genetiškai modifikuotų produktų. Kam levitams patiems valgyt tai, kas skirta gojams traučint.

Levitai yra prikūrę daugybę pasaulinių organizacijų, skirtų palengvinti gojų populiacijos valdymą. Levitų darbo kūrinys yra Europos Sąjungos sukūrimas, NATO, United Nations, Pasaulinė Sveikatos Organizacija (World Health Organization) ir t.t.. Jei Europos Sąjunga išleidžia kokį nors įstatymą, tai visos šalys priklausančios Eurosąjungai automatiškai turi tą nurodymą vykdyti. Tačiau Šveicarija nepriklauso Eurosąjungai, todėl Eurosąjungos nurodymai Šveicarijai negalioja. Pavyzdžiui Eurosąjunga išleidžia nurodymą – dabar visi valgykit genetiškai modifikuotus produktus, tai Šveicarijai tas nurodymas negalioja.

=====

<http://verslas.delfi.lt/energetics/irano-dujas-i-europa-eksportuos-sveicarija.d?id=16366380>

Irano dujas į Europą eksportuos Šveicarija, 2008 kovo mėn. 18 d.

<...> Po to, kai JAV įvedė ekonomines sankcijas prieš Teheraną, dauguma klientų, pretendavusių pirkti dujas iš Irano, atsisakė savo planų.

Neutralų statusą turinti Šveicarija neišsiganč didelio komercinio sandėrio su politiškai nepatikimu režimu. <...>

=====

Sekantis punktas kuom naudinga turėti tokią bazę kaip kad nepriklausoma „neutrali“ Šveicarija yra tame, kad gojų akyse reikia išlikti formaliai legaliam statuse su pasaulinių finansų disponavimu. Paaiškinsim detaliau. Tarkim tu esi gojus, ir tau labai gerai sekasi kažkoks verslas ir tau pavyko susikrauti labai didelį kapitalą iš savo veiklos (kaip kad pvz Bill Gates gyvenantis kapitalizmo rojuje JAV). Tai tokiu atveju, pakol tu esi gyvas, tai gali naudotis savo uždirbtais milijardais kiek tik nori. Tačiau, jei savo turtą nori perduoti ir palikti savo palikuonims po savo mirties, tai JAV (ir visur kitur) yra specialūs įstatymai, kurie neleidžia tau to padaryti. Paprastiems eiliniams gojams tas nėra aktualu, nes tas jų neliečia, tačiau jei tu esi milijardierius tai negali palikti ir perduoti savo vaikams savo milijardinės imperijos. Po tavo mirties, valstybė faktiškai atima iš

tavęs visus tavo turtus prisidengdama įstatymais (įvairūs mokesčiai, etc). Na kaip, nėra taip kad atimtų viską be kelių paliktų; tu savo vaikams galėsi palikt kelis namus, vilas, palikt tiek pinigų kad tiems vaikams visą gyvenimą nebereiktų niekur dirbt, bet tiktais tiek; o visą liūto dalį – tavo milijardinę imperiją po tavo mirties perima valstybė. Tas reikalinga tam, kad jeigu kažkoks gojus savo darbu susikrovė didelį kapitalą, tai tebūnie, duosim jam pačiam pasidžiaugt, tačiau negalima leisti, kad iš šio gojaus palikuonių išaugtų dinastija pretenduojanti į globalinių procesų valdymą, todėl reikia kirsti potencialių konkurentų dinastijos genealoginį medį iš pat šaknų. Reik atimt galimybę gojui perduot savo milijardinę imperiją savo vaikams.

Tuo tarpu, nepriklausomoje „neutralioje“ Šveicarijoje yra absoliučiai diametraliai priešingi įstatymai. Šveicarijoje visi mega-turtuoliai bankininkai (levitai) gali perduot savo vaikams visą savo kapitalą išvis be jokių mokesčių valstybei ir tuo būdu išlaikyt ir augint kapitalą einant iš kartos į kartą.

=====

<http://verslas.delfi.lt/business/kaip-masto-turtingieji.d?id=39187035>

Turtas Šveicarijoje yra labai koncentruotas: 3 proc. gyventojų sukaupę tiek pat turto, kiek visi kiti 97 proc. kartu sudėjus. Taigi **nedidelė mažuma turi naudos dėl Paveldėjimo įstatymo** (kuris yra kantoninis ir dažniausiai **atleidžia tiesioginius paveldėtojus nuo mokesčių**) ir dėl **mažų turto gryniosios vertės mokesčių**.

=====

Kas tai yra žydas? Ką reiškia būtų žydu? Žydo apibrėžimas

Gojai mano, kad žydas tai tokia pat tautybė analogiškai kaip kad ir visos kitos tautybės: lietuviai, rusai, vokiečiai, prancūzai, anglai ir t.t.

Ir čia gojai labai apsirinka. Panagrinėkime detaliau koks yra „tautos“ apibrėžimas.

Tauta tai žmonių grupė, kuri turi bendrą kalbą, bendrą gyvenamą teritoriją, bendrą kultūrą, bendrus papročius, etc.

Ir visoms tautoms toks apibrėžimas pilnai tinka. Visoms, išskyrus vieną vienintelę tautą – žydus.

Žydai neturi vienos bendros kalbos – vieni žydai kalba tiktais hebrajų kalba, kiti žydai kalba tiktais jidiš, treči žydai kalba tiktais ladino kalba, ketvirtį žydai moka kalbėti vien tik rusiškai, penkti žydai moka kalbėti vien tik angliškai ir t.t.

Žydai neturi bendros gyvenamos teritorijos (jei kažkam iškils problemų su medžiagos suvokimu šitoj vietoj, tai supaprastinimo dėlei imkite istorinį periodą nuo Mozės iki Izraelio sukūrimo 1948 metais) – netgi tuomet,

kai žydai turėjo savo valstybę pirmos ir antros šventyklos metais, vis vien didžioji dauguma žydų gyveno diasporoje išsklaidyta po pasaulį.

Žydai neturi bendros kultūros: paimk žydą iš Etiopijos kuris yra juodas kaip anglis negras ir paimk baltą žydą iš Rusijos Sibiro teritorijos – tarp jų nieko bendro.

Tai kas gi tada yra žydas? Ką reiškia būti žydu?

Vienintelis kriterijus, kuris nusako kad žmogus yra žydas, tai judaizmo religija. Jei žmogui į galvą yra įdėtas judaizmas ir Talmudas, tai tada tas žmogus yra laikomas žydu.

Todėl žydu gali būti juodas kaip anglis negras, kuris turi siauras akis kaip pas kinietį ir kuris gyvena pas eskimus Aliaskoj – tačiau jei šio žmogaus galvoj yra įdėtas judaizmas, tai toks žmogus yra žydas.

Gojai klaidingai mano, kad žydą galima atpažinti pagal charakteringus išvaizdos/veido bruožus – tam tikra nosis, tam tikri skruostai, etc. Visa tai yra klaidingas suvokimas.

Tas žmogus gali atrodyti iš išvaizdos bili kaip, tačiau jei jo galvoje yra įdėtas talmudas, tai toks žmogus yra žydas.

Todėl žydus galima labai efektyviai užmaskuoti bet kurioje gojų populiacijoje. Įsivaizduok situaciją – nuvyksti į Afrikos džiungles ir ten randi gyvenančius pigmėjus kurių vidutinis ūgis 1.2 metro ir kurie laksto apsirengę sijonėlius iš palmių lapų. Tai jei bandysi į jų tarpą infiltruotis, tai tu iškart iškrenti iš konteksto pagal odos spalvą, pagal savo ūgį ir t.t. – tave visi pigmėjai matys ir atpažins per kilometro atstumą kad tu esi ne iš jų tarpo. Tačiau, koks gi yra sprendimas jei norim infiltruotis į šių pigmėjų populiaciją? Ogi labai paprastas. Pasigaunam pora pigmėjų, ir paslapčia už krūmų pasislėpę apmokom tą pigmėjų judaizmo ideologijos ir sudedam tam pigmėjui į galvą talmudą. Po tokio paruošimo, mūsų paruoštas pigmėjus gali grįžt pas savus pigmėjus ir nei vienas kitas pigmėjus net neįtars ir žalio supratimo neturės, kad tas jų gentainis yra žydas ir dirba mūsų schemai. Pigmėjai žiūrės į tą naujai iškeptą žydą ir galvos: „jis yra mūsų pigmėjus, jo akys, nosis, odos spalva, ūgis yra toks kaip mūsų visų, todėl jis yra iš mūsų komandos“ ir juo pilnai pasitikės. O tuo tarpu mūsų naujai iškeptas žydas vykdys mūsų užduotą programą toje pigmėjų populiacijoje. Ideali chamelioniška maskuotė.

Tiems gojams, kuriems niekaip negali patikėt viršų parašytu tekstuku, kaip nuorodą į autoritetingą šaltinį galim duoti Izraelio "Закон о возвращении", kuriame nusakyta kas turi teisę imigruoti į Izraelį:

=====

http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%97%D0%B0%D0%BA%D0%BE%D0%BD_%D0%BE_%D0%B2%D0%BE%D0%B7%D0%B2%D1%80%D0%B0%D1%89%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B8

Закон о возвращении

Определение того, кто считается евреем:

В соответствии с данным Законом «евреем» считается тот, кто рождён от матери-еврейки и не перешёл в другое вероисповедание, а также лицо, принявшее иудаизм.

=====

Reikia paminėti, kad bet kuris gojus gali tapti žydu. Tereikia ateiti į sinagogą pas rabiną, ir pareikšti norą kad nori tapti žydu. Rabinas duos jums torą, talmudą ir dar krūvą knygų, ir lieps pasiruošt egzaminui. Kai egzaminą išlaikysit, tada dar būtinai reiks atlikt jūsų apipjaustymą – ir viskas – nuo šios akimirkos jūs tapot žydu. Na jei techniškai detaliau, tai ne visai iki galo tikru žydu. Jūs tapsite taip vadinamu „prozeliutu“, kitaip

sakant naujai iškeptu žydu (kurio tikri žydai privengs ir nelabai pasitikės). Na formaliai jūs busite kaip ir žydas, bet praktikoje toks ne visai iki galo žydas. Jūsų vaikai (jei jie laikysis judaizmo nurodymų) jau taps dar tikresniais žydaus, o jau 3-4 vaikų karta jau pilnai įsilieja į žydu tarpą ir tampa visapusiškai pilnaverčiais žydaus.

Atkreipsim jūsų dėmesį į labai svarbų momentą. Bet kuris gojus gali tapti žydu, tačiau niekaip joku būdu negali tapti levitu. Lygiai taip pat levitu negali tapti ir niekas iš žydu tarpo. Levitais, pagal apibrėžimą, gali būti tiktais tiesioginiai Mozės brolio Arono palikuonys. Niekas kitas tapti levitu negali. Jeigu žydu sistema yra atvira ir priima naujus narius iš išorės, tai levitų grupuotė yra genetiškai uždara grupė ir niekas į levitus patekt iš išorės negali. Nepaisant to fakto, kai žydu augina ir auklėja, tai žydaus įteigia kad levitai tai viena iš žydu genčių, tačiau akivaizdžiai matosi kad levitai ir žydai - tai grupės funkcionuojančios pagal skirtingas taisykles.

O kaipgi yra su tais žydaus, kurie turi motiną žyde, tačiau neprisilaiko judaizmo? Kaip yra su tais žydaus kurie yra žydai-ateistai, žydai-krikščionys, žydai-musulmonai ir dar visokie kitokie? Idėja yra sekanti. Jeigu motinė yra žyde, tai tą žmogų formaliai dar laiko žydu, nepaisant to kad jis nėra judaizmo išpažinėjas. Tačiau visas reikalas yra tame, kad kaip istorija parodė, visi iki vieno žydai, kurie nesilaikė judaizmo, tai jų vaikų 3..4-ta karta totaliai asimiliuojasi su gojais ir išnyksta kaip žydai. Tai yra, šiandien dar tas žmogus tarsi žydas, tačiau žiūrint į perspektyvą, iškart mintinai aišku kad 3..4-toje kartoje toje šeimoje žydiškumo neliks nei kvapo. Kitaip sakant, žydas-ateistas (žydas-krikščionis ir visoks kitoks) tai iš esmės yra miręs žydas. Šiandien dar žydas, o poryt – tuščia vieta. Analogiškai kaip mulas (arklio ir asilo hibridas) yra nevaisingas ir negali turėti palikuonių, taip ir žydas-ateistas yra kaip tas mulas. Pakol jis gyvas, tai juo naudojamės, bet palikuonių iš jo jau nebesulauksim, tai aklavietinė atšaka neturinti ateities. Kita analogija būtų – įsivaizduok kad nuo Antarktidos ledyno atskelia didelį ledkalnį ir prikabinę trosu laivu tempia per vandenyną (yra daugybė miestų, kuriuos būtent tokiu būdu aprūpina gėlu vandeniu – atitempia laivu ledkalnį iš Antarktidos. Pakeliui, ypač kertant tropikų juostą, ledkalnis labai ženkliai aptirpsta, bet tiek kiek ledo spėja išlikti atitempus iki JAV pakrančių, tai pilnai ekonomiškai atperka išlaidas), tai vat žydu tauta kaip tas ledkalnis traukiamas trosu laivo per tropikų juostą – visą laiką vyksta stiprus tirpimas (žydai virsta žydaus-ateistais, žydaus-krikščionim, asimiliuojas su gojais, etc), visą laiką vyksta nuostoliai. Tačiau įsivaizduok kad to tempiamo ledkalnio centre yra ledą gaminanti mašina, kuri prigamina tiek ledo viduje, kiek jo nutirpo iš išorės. Levitų darbas ir susiveda į tai, kad kiek žydu netekom, tai tiek reik naujų žydu prigaminti (iš gojų tarpo arba iš degradavusių žydu tarpo). Judaizmas yra tas pagrindas kuris praneša žydu tautą gyvą per tūkstantmečius ir padeda žydaus išlikti. Be judaizmo, žydai iškart per pora šimtų metų ištirpsta kaip ledo gabaliukas padėtas ant saulės Sacharos dykumoj. Tiktais judaizmas (ir niekas kitas) įgalina išlaikyti žydu tautą gyvą. Štai kodėl judaizmas yra toks svarbus.

Žmonių populiacijos valdymo principai

Aptarsim detaliau apie kai kuriuos principus, kuriuos reikia taikyti valdant gojų populiaciją.

Jeigu turim žmonių grupę, kuriuos sieja koks nors bendras požymis (giminystės ryšys, bendra tautybė, bendra religija, etc.), tai (kaip taisyklė) tie žmonės savo grupės narius visokeriopai palaiko, remia, padeda. Kaip kad pavyzdžiui tėvai remia savo vaikus, vaikai remia savo tėvus, seneliai anūkus, dėdės remia pusbrolius ir t.t. Kuo tas vidinis grupės ryšys yra stipresnis, tuo sunkiau yra tos grupės narius paveikti iš išorės, kaip kad pavyzdžiui, jei vienas grupės narys neteko darbo/susirgo/dar kokia nelaimė/etc, tai visi likę grupės nariai supuola gelbėti ir to pasėkoje išorinio faktoriaus įtaka suvedama iki minimumo ar išvis eliminuojama. Todėl paveikt ir įtakot iš išorės tokius žmones, kurie priklauso grupei turinčiai stiprius vidinius ryšius, yra gana sudėtinga ir problematiška.

Tačiau, jeigu mes visgi norim tuos žmones kontroliuoti ir įtakoti, tai koks tada yra šio uždavinio sprendimas? Kaip žinia, perlaužt visą šluotą iškart vienu veiksmu yra pakankamai sunku, tačiau jeigu šluotą išrinksim po vieną šakaliuką, tai kiekvieną atskirai šakaliuką perlaužt yra labai paprasta, ir tokiu būdu laužant po vieną, galim lengvai perlaužt visą šluotą. Tai reiškia, kad jei norime kuo stipriau paveikti individualų žmogų, tai **mums reikia** tuo labiau **suardyti vidinius ryšius** tos **grupės**, kuriai tas žmogus priklauso. Kokiu būdu galim išgauti tą efektą? Pirmą pirmiausia reikia pradėti nuo to, kad gojų **atskiras tautas reikia** visais būdais stengtis **permaišyti tarpusavyje**. Reikia visais įmanomais būdais gojus įtikinti kad tautų persimaišymas atseit yra jiems patiems labai naudingas, pavyzdžiui per žiniasklaidos priemones reikia nuolat pasakoti, kad negro ir baltojo maišyti vaikai mulatai bus labai gražūs, protingi, etc. Paaiškinsim kam gi tas reikalinga. Tarkim apsiženija du gojai su skirtingom tautybėm: vienas gojus yra X tautybės, o kitas gojus - Y tautybės. Ir toje šeimoje gimsta vaikas. Pagal kurios tautybės tradicijas ir vertybes auklėsime vaiką: pagal Y tautos ar pagal X tautos? Jei šeimoj vienas partneris nėra totaliai užgožęs kito, o yra šiek tiek tokia apylygybė (kas dažniausia ir būna), tai tie gojai turės priimti kompromisą kad savo vaiko neauklės griežtai nei pagal X tautos tradicijas nei pagal Y, kad vaikas tarsi pats pasirinkt kas jam labiau patinka, na iš esmės vaikas paliekamas likimo valiai toje temoje. Ir, dabar, kadangi tas vaikas yra paliktas likimo valiai, tai tampa labai paprasta atėjus iš išorės kažkam trečiam tą vaiką pergriebt ir sudėt jam į galvą trečiokias tradicijas/vertybes, kurių nebuvo nei X tautoj, nei Y tautoj. Tokį augantį vaiką tampa mums daug lengviau pergriebt, nei kad vaikas augtų šeimoj kur tėvai yra tiktais vienos tautybės. Tokiu būdu sulaužom ryšius tautybės lygmeny. Sekančiam etape mums reikia sulaužyt ryšius šeimos lygmeny: kad vaikai pradėtų nebekęst tėvų (mums reik palaikyt, skatint ir reklamuot visokias degeneracines paaugliukiškas sroves kaip pavyzdžiui visokie pankai, metalistai, „emo kultūra“, etc; taip pat čia labai veiksminga yra juvenalinės justicijos institucija kai vaikai įgauna teisę apskust savo tėvus ir tuos tėvus „teisingai“ nubaus „geri dėdės“), kad tėvai nebekęstų savo vaikų, kad vyrai nebekęstų savo žmonių, o žmonos nebekęstų savo vyrų (tam labai tinka feminizmo ir panaši propaganda), taip pat gojų populiacijoje reikia visapusiškai skatinti visokias kitokias degeneracines pakraipas (pederastiją, tolerastiją, etc).

Reikia visapusiškai diegti gojams į galvas tokį mąstymą kaip kad alia: kiekvienas žmogus yra unikali asmenybė, niekas negali uždrausti asmeninės laisvės, asmeninė laisvė daryt tai ką noriu yra aukščiau visko, visokios (tautinės) tradicinės vertybės yra anachronizmas ir neatitinka laikmečio dvasios, „demokratijos vertybės“ yra aukščiau visko ir t.t.

Tikslas yra labai paprastas. Reikia suskaidyt gojų populiaciją į atskirus pavienius „unikalius“ individus, kurie savo asmeninius interesus statytų aukščiau giminės/tautybės/etc interesų.

Ir reikia visapusiškai užgniaužinėti bet kokias nors minimalias gojų kolektyvizmo apraiškas. Jeigu gojai bando gaivint/propaguoti nacionalines tautines vertybes arba šeimos vertybes, tai tokius gojus reikia šluot nuo žemės paviršiaus. Jiems reikia prilipdyt etiketes „ekstremistas/šovinistas/fašistas/nacistas/antisemitas/etc“, visaip viešai išjuokt, sukompromituot, jei tas nepadeda, tai tada sodint į kalėjimus kaip pačius baisiausius nusikaltėlius ir t.t.

Tačiau viską tą reikia daryt subtiliai, kad gojai negalėtų susivokt kas realiai vyksta ir gyventų iliuziniam pasauly. Kaip kad pavyzdžiui, jei yra gojų valstybė X, tai toje valstybėje reikia leisti ir skatinti visų kitų tautybių nacionalines mokyklas, tačiau reikia visapusiškai draust būtent tos valstybės X tautines mokyklas ir užkabint etiketes „ekstremistas/šovinistas/fašistas/nacistas/antisemitas/etc“ ant tų, kurie bando tą daryt ir sodint juos į kalėjimus.

Kaip kad pvz, Rusijoje tu turi pilną laisvę įsteigt lietuvišką/vokišką/lenkų/etc tautinę mokyklą, tačiau jei Rusijoje bandysi įsteigt mokyklą, kuri būtų rusų tautinė mokykla, į kurią būtų priimami **tiktais tikri rusai** ir niekas kitas, ir kurioje būtų vaikai auklėjami pagal rusų tautines tradicijas – tai tokios mokyklos atidaryt negalima, tu esi ekstremistas ir tave reik sodint iškart į kalėjimą už tautinės nesantaikos kurstymą. Lietuvoje irgi analogiškai – turi pilną laisvę ir palaikymą steigti rusišką/lenkišką/vokišką/etc mokyklą, tačiau jei norėsi atidaryt mokyklą į kurią būtų priimami **tiktais tikri lietuviai** ir niekas kitas, ir kurioje vaikai būtų auklėjami pagal lietuviškas tradicijas – tai tu esi ekstremistas, tave iškart į kalėjimą. Lygiai tas pats ir su visom kitom gojų valstybėm. Jei esi gojus su tautybe X, tai turi pilną laisvę kurt tautinę mokyklą kokioj nori kitoj gojų valstybėj, tiktais jokia būdu ne savo valstybėj. Nes jei norėsi kurt savo valstybėj, tai tu esi nacistas/fašistas ir tau iškart bus surengtas teismas ir būsi uždarytas į kalėjimą.

Tuo tarpu dievo išrinktai tautai reikia taikyti diametraliai priešingus principus, nei kad tie, kuriuos taikom gojams. Dievas žydams griežtai draudžia asimiliuotis(ženyti) ir maišytis su gojais. Už šio nurodymo nevykdymą dievas anksčiau ar vėliau atkeršys kolektyvinės atsakomybės principu, kentės visi – ir geri ir blogi žydai, nes dievas neturi laiko cackintis su kiekvienu asmeniškai. Dievas liepia, kad žydai privalo vienas kitą palaikyti ir remti vieni kitus visame kame. Pateiksim pavyzdį. Tarkim tu esi verslininkas ir biznio reikalais nuskrendi lėktuvu į Singapūrą. Ten tvarkais reikalus, o pabaigoje, jau besiruošiant gižt namo, taip netikėtai nutinka kad tu pavėlavai į lėktuvą. Lėktuvas išskrido be tavęs, o tu likai svetimoj šaly. Visi pinigai išleisti, nei cento kišenėj (tu juk neplanavai kad teks netikėtai užsilikt ilgiau). Ir kas dabar daryt... Jeigu tu esi gojus, tai tavo reikalai labai prasti, tavęs laukia didelis galvos skausmas. Tačiau jei tu esi žydas, tai tau nereikia dėl nieko sukt galvos. Tau tiesiog reikia nueit į telefonų būdelę, pasiimt telefonų knygą, susirast telefono numerį žydų bendruomenės esančios Singapūre ir jiems paskambint. Telefonu atsilieps žydų rabinas, kurio pareiga yra tavim pasirūpint – surast žydų šeimą, kurioje tave priglaus pernaktvot, pamaitins, rabinas įduos pinigų lėktuvo bilietui atgal į namus ir tu pasisvečiavęs laimingai parsirasi namo. Lygiai taip pat analogiškai jei koks nors žydas iš Singapūro atvykęs į Lietuvą pavėluos į lėktuvą skrist namo, tai juo pasirūpins Lietuvoje esanti žydų bendruomenė. Dievas nurodo kad žydas privalo pasirūpint kitu žydu, nesvarbu iš kurio pasaulio galo ir kokiais tikslais tas žydas atvyko.

Sekantis svarbus žmonių grupių/populiacijų valdymo principas yra toks. Jei žmonių grupė turi išorinį priešą, tai tas **išorinis priešas žmonių grupę daro labiau vieningą**. Ir atvirkščiai, jei grupėje inicijuot **vidinio priešą paieškas** (išdavikų/skundikų/etc paieškas), tai ta **grupė susiskaido ir praranda vieningumą**. Todėl gojams reik pagelbėt su vidinių priešų paieškom. Žydams gi atvirkščiai – reik surast išorinį priešą, o jei tokio išorinio priešą neegzistuoja, tai tada reikia jį specialiai dirbtinai sukurt. Už išorinį priešą labai puikiai tarnauja antisemitai, todėl reik visą laiką palaikyt rusenančias antisemitines tendencijas, kad žydai visą laiką išliktų budrūs. Jei antisemitizmo nebeliks nei kvapo, tai žydų tautos irgi nebeliks nei kvapo, nes grupė žmonių, kuri neturi išorinio priešą, anksčiau ar vėliau subyra – žmonės nebemato poreikio grupės egzistavimui, o kai yra bendras priešas, tai yra vardan ko būt vieningiems.

Sekantis svarbus gojų populiacijų valdymo principas yra taip vadinamos „**demokratinės vertybės**“.

Pateiksim keletą pavyzdžių.

Bet kurioje bendruomenėje, bet kurioje žmonių grupėje visada atsiras mažas žmonių pogrupis, kurie yra vienaip ar kitaip yra „nuskriausti“. Dažniausiai tas „nuskriaudimas“ susiveda į tai, kad tai elementariai degeratyvinės žmonių grupės (bomžai, alkoholikai, narkomanai, etc), bet nebūtinai. Todėl pasiimi tokią kokią nors „nuskriaustą“ žmonių grupę (tarkim pederastus, arba moteris, arba vaikus, etc) ir pasiskelbi kad gyni tos grupės teises. Visa tai iš pirmo žvilgsnio atrodo labai kilniai ir humaniškai – tu atseit darai gerą darbą. Tie žmonės atseit tikrai yra nuskriausti ir juos tikrai reikia apginti. Bet čia ir slypi visas schemos gudrumas – kad gojams tiek aptemsta smegenys dėl tavo kilnumo, kad jie jau išvis pradeda nebesuvokti, kad kartu su „nuskriaustos“ grupės „gynimu“ tu prastumi tokius dalykus, kurie tam pogrupiui gal ir yra naudingi, bet visumoje paėmus visos grupės atžvilgiu yra destruktiniai ir žalingi. Pavyzdžiui, pakol gini „vaiko teises“ su juvenaline justicija, ir kelis vaikus išgelbėji nuo alkoholikų tėvų (ir tuos pavyzdžius plačiai reklamuoji per visas žiniasklaidos priemones), tuo tarpu sugriauni iš pamatų tūkstančius normalių šeimų. Gojus galima lengvai įtikinti džiūgauti kad jie atseit išlošė vieną centą, ir tuo tarpu jie net nesusivoks kad pakeliui prarado šimtą dolerių. Gojai niekada nesusivoks kad nuostoliai viršija pelną.

Dar vienas „demokratinės vertybių“ pavyzdys. Demokratijoje gojai renkasi iš naujo savo prezidentą kas 4-5 metai. Paaiškinsim kuom tas yra mums naudinga. Kai į sostą pasodinamas naujas prezidentas, tai jis būna be patirties ir be kompetencijos prezidentinio valdymo srityje. Jis dar nelabai orientuojasi kas kur ir kaip vyksta. Tuo metu mes jam aktyviai talkinam ir patarinėjame kaip elgtis, nes jis pats tai kaip mažas vaikas – be mūsų pagalbos nieko per daug nenuveiks. Praėjus kažkiek laiko naujasis prezidentas jau apsipranta ir pamažu pradeda atrinkti galus, pradeda orientuotis kas kur ir kaip vyksta valdymo schemoje. Pradeda daryti savarankiškus sprendimus ir veiksmus. Ir... nespėjo jis iki galo įsijausti į savo rolę, o jau viskas – jau kiti „demokratiniai“ rinkimai ir soste bus kitas naujutėlaitis žalias prezidentas. Mums visai nereikia kad tas gojų prezidentas labai daug orientuotųsi. Kuo gojų prezidentas yra kvailesnis - tuo mums yra naudingiau. Kuo daugiau mes turim kompromato apie gojų prezidentą, tuo didesnę kontrolę mes ant jo turėsime (grasinsim paviešinti kompromatą jei jis neklausys mūsų nurodymų). Todėl reikia prastūminėti gojams į prezidentus tokius kandidatus, ant kurių mes turime kuo daugiau kompromato ir kurie būtų kiek įmanoma bukesni. Jei prezidentas iš tiesų pakankamai bukas ir per vieną kadenciją nespėjo susivokti valdymo schemose, tai tokią galime palikti antrai/trečiai/etc kadencijai. Tačiau dažniausia jie pradeda susivokti ir suprasti mūsų schemas, kurių jiems nereiktų žinoti. Todėl panaudojam „demokratinės rinkimų“ procedūrą ir pasodinam į sostą sekantį naują žalią prezidentą ir traukinys važiuoja toliau. Kartais nutinka neplanuoti dalykai, kaip kad pvz. - mes blogai įvertinom potencialų kandidatą į prezidentus, ir kai jis atėjo į sostą, tai paaiškėjo kad jis daug protingesnis nei kad mes manėm iš pradžių, ir jis pakankamai aiškiai supranta mūsų globalinio valdymo schemas. Tokiu atveju mes tokią prezidentą apskelbiam diktatoriumi ir visai juodinam per pasaulinę žiniasklaidą (kuri yra visa mūsų rankose), bei bandom inicijuoti tokio „diktatoriaus“ nuvertimo procesą. Kadangi gojų suvokimas yra nei kiek ne didesnis nei pas paršiukus, tai gojai patys mums aktyviai talkina ir padeda nuverčiant savo prezidentą „diktatorių“.

ТЕОРИИ ЗАГОВОРА
это выдумки параноиков

У ВАС ЕСТЬ ЗАДАНИЕ ?
ВОТ ИДИТЕ И ВЫПОЛНЯЙТЕ !

ЭТИ ДУРЫ ПРИНИМАЮТ ЗАКОНЫ
ПО КОТОРЫМ ПОТОМ ЖИВЕТ ВСЯ СТРАНА

Sekantis svarbus gojų populiacijų valdymo principas yra **dirbtinė selekcija**. Gojai neturi būt per daug protingi, tam kad nesusivoktų kas realiai vyksta. Gojų paskirtis ant šios žemės yra tarnauti mums ir atlikti visus juodus darbus. Gojų paskirtis yra tiktais tokia ir nieko daugiau. Todėl talmude dievas žydams aiškiai ir nedviprasmiškai įsako „geriausiasis iš gojų nusipelno mirties“. Visus nors kiek mąstančius gojus reikia eliminuoti pasitaikius pirmai progai. Vienas iš tokių išpūdingesnių gojų selekcijos pavyzdžių – tai bolševikų revoliucija ir po jos sekusi masinė gojų dirbtinė selekcija – šaudymai, trėmimai į Sibirą, golodomorai ir t.t. Visus nors kiek potencialius, galinčius mąstyti, gojus eliminuojam, paliekam tik pačius bučiausius kurie tetinka būt už juodadarbius. Tiesiog gojaus tokia paskirtis. O tai kas čia paskui mūsų lauks jei paršiukai tvarte pradės per daug mąstyti, paskui gali kilti mums per daug komplikacijų, mums visai nereikia kad jie per daug mokėtų mąstyti. Gavai, gojau, darbą/užduotį į nasrus, ir eik jį daryti, o nieko daugiau tau suprast nereikia.

Sekantis gojų populiacijos valdymo principas.

Kadangi dievo armijos tėra tiktais 0.2 procento nuo visos populiacijos (tiktais 2 iš 1000), tai tam kad išgauti didesnę valdymo efektyvumą mums reikalingi talkininkai iš pačių gojų tarpo. Tuos gojus, kuriems pavyko

prasimušt į aukšto rango pozicijas gojų populiacijoje, mes įtraukiam į specialiai dėl tokių gojų sukonstruotą organizaciją – **masonus**. Masonų organizacijos ypatumai yra sekantys. Tai „slapta galinga“ organizacija ir kadangi gojų suvokimas yra toks kaip pas paršiukus, tai gojaus ego būna labai pakylėtas į aukštumas nuo to fakto, kad dabar jis galės dalyvaut „slaptos galingos“ organizacijos veikloje, gojus visas spindi iš džiaugsmo ir su didžiausiu malonumu vykdys visus mūsų nurodymus, kuriuos gauna iš šios „slaptos“ organizacijos. Masonų organizacijoje yra prigalvota aibė visokių mistinių ir didelį išpūdį darančių ritualų, masonų organizacija gojui suteikia tokių žinių apie supantį pasaulį, kurių jis anksčiau niekada net ir nesapnavo. Tik tas „žinių suteikimas“ yra labai dozuotas ir jį reikia užsitarnauti. Yra speciali narių gradacija – masonų laipsniai. Gojus, jei labai uoliai stengsis, gali pakilti maksimum iki 33 laipsnio. Daugiau gojui negalima, lubos yra 33-čias laipsnis. Žydas gali pakilti maksimum iki 66 laipsnio. O virš 66 laipsnio yra tiktais levitai. Užsitarnauti kilimą laipsnių hierarchijoje galima tiktais klusniai vykdant masonų organizacijos nurodymus. Ir gojus su džiaugsmu tuos nurodymus vykdo. Kaip ne kaip, o dabar jis yra super mega organizacijos, valdančios pasaulį, narys, kas gi gali būt maloniau pamalonint gojaus ego nei kad šitas faktas.

Taip pat, tuos gojus, kuriems pavyko prasimušt į aukšto rango pozicijas gojų populiacijoje, mes pakišam jiems po nosim ir apženijam už moterų kurios priklauso mūsų dievo armijai. Kaip kad yra posakis „vyras tai galva, o moteris tai kaklas. Kur kaklas pasisuks, ten galva ir žiūrės“. Šiame fronte dirba mūsų specialiai paruoštas ir apmokytas desantas – „**nuotakų institutas**“, kuris buvo trumpai aprašytas anksčiau.

Žydų istorija. Svarbūs, tačiau mažai žinomi istoriniai faktai

Aptarsim šiek tiek kai kuriuos žydų istorijos momentus, apie kuriuos gojai neturi žalio supratimo.

Kaip kad pas lietuvius yra žemaičiai, aukštaičiai, dzūkai, suvalkiečiai, taip ir pas žydus analogiškai yra 12 genčių.

Po karaliaus Saliamono mirties žydų valstybė suskilo į dvi dalis: Izraelį (šiaurinė dalis) ir Judėjos karalystę (pietinė dalis).

Izraelyje liko 10 žydų genčių, o Judėjos karalystėj - atsiskyrusi viena gentis – Judėjai. Vėliau šiaurinę dalį (Izraelį) nukariavo babiloniečiai, kurie sugriovė pirmąją Jeruzalės šventyklą, ir paėmė 10 žydų genčių į nelaisvę, kurios visos laikui bėgant sunyko ir pražuvo. Iš 12 genčių išliko tiktais pietinėje dalyje, atsiskyrusioj Judėjoje gyvenanti viena judėjų gentis, na ir plus levitų gentis (kaipgi be jų).

Iki šių dienų išliko tiktais judėjai ir levitai. Šiuo metu judėjaus ir žydo sąvoka yra naudojamos kaip sinonimai (nes visų kitų genčių nebeliko).

Šiuo metu žydų populiacija susideda iš:

80% aškenazi žydų

ir

20% sefardimų žydų.

Yra dar ir daugiau smulkių žydų atšakų, bet pagrindinės yra tik šios dvi: aškenaziai ir sefardimai, todėl Izraelyje šiuo metu yra tiktais du pagrindiniai aukščiausieji rabinai: aškenazių pagrindinis rabinas ir sefardimų pagrindinis rabinas.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Jews>

Jews are often identified as belonging to one of two major groups: the Ashkenazim, or "Germanics" (Ashkenaz meaning "Germany" in Medieval Hebrew, denoting their Central European base), and the Sephardim, or "Hispanics" (Sefarad meaning "Spain/Hispania" or "Iberia" in Hebrew, denoting their Spanish, and Portuguese, base). The Mizrahim, or "Easterners" (Mizrach being "East" in Hebrew), that is, the diverse collection of Middle Eastern and North African Jews, constitute a third major group, although they are sometimes termed Sephardi for liturgical reasons.

Smaller groups include, but are not restricted to, Indian Jews such as the Bene Israel, Bnei Menashe, Cochins, and Bene Ephraim; the Romaniotes of Greece; the Italian Jews ("Italkim" or "Bené Roma"); the Teimanim from Yemen and Oman; various African Jews, including most numerous the Beta Israel of Ethiopia; and Chinese Jews, most notably the Kaifeng Jews, as well as various other distinct but now almost extinct communities.

Judėjai, kurie gyveno Judėjos karalystėje, yra priskiriami sefardimų žydams. Tačiau sefardimai sudaro tik 20% nuo visų žydų. O didžioji liūto dalis - 80% yra aškenaziai. Kas gi yra tie aškenaziai ir iš kur jie tokie atsirado?

Maždaug VII-IX mūsų eros amžiuje tarp Juodosios ir Kaspijos jūrų susiformavo Chazarų Kaganato valstybė, kurios dydis pakankamai išspūdingas, žr. paveiksluką

<http://en.wikipedia.org/wiki/File:Chasaren.jpg>

Chazarų Kaganatas gyveno iš to kad tiesiog elementariai plėšikavo ir grobė aplinkinius kraštus (Kijevo Rusiją ir kitus), jokia naudinga veikla neužsiminėjo, tai tiesiog elementarūs klajokliai plėšikai. Laikui bėgant Kijevo Rusia sustiprėjo ir pradėjo duoti atkirtį plėšikams. Plėšiamieji grobstomieji reidai chazarams pradėjo tapti nebesėkmingi ir to pasėkoje pradėjo smukti Chazarų chano (valdovo) autoritetas – kam klausyt chano komandų, jei vis vien visi mūsų plėšiamieji reidai nesėkmingi, eina tegu jis tada nuo mūsų galvos kuo toliau. Chazarų chanas pradėjo suprast, kad reikia savo tautai duoti kokią nors religiją tam, kad ji išliktų vieninga ir klausytų chano, antraip viskas subyrės. Chazarų chanas pasikviečia pas save paeiliui į svečius visų tuometinių žinomų religijų atstovų aukščiausius šventikus ir su kiekvienu asmeniškai kalbasi užsidaręs palapinėje po pora savaitių. Kalbasi su budistų, su katalikų, su stačiatikių, su judaizmo aukščiausius šventikais. Iš visų religijų Chazarų chanas planuoja išrinkti savo tautai pačią geriausią religiją. Kai jis su visom religijom susipažįsta, tai be jokių dvejonių išsirenka sau judaizmą, kadangi judaizmas geriausiai atitinka klajoklių plėšikų chazarų mentalitetą.

Atkreipsim jūsų dėmesį, kad Chazarų kaganate buvo viskas apiforminta labai atviram išreikštam pavidale (kas buvo didelė klaida, nes tai nukrypimas nuo užslėptos schemos, ir tik laiko klausimas kada atvira sistema žlugs): visa chazarų aukštuomenė buvo atversta į judaizmo religiją, o visi vargdieniai chazarų valstiečiai – į krikščionybę (ir krikščionybės atmainas, tame tarpe islamą).

<http://en.wikipedia.org/wiki/Khazars>

Khazars became increasingly interested in replacing their Tengri shamanism with a state religion that would give them equal religious standing with their Abrahamic neighbors. During the 8th century, **Khazar royalty and much of the aristocracy converted to Judaism.**

969 metais Kijevo Rusios kunigaikštis Sviatoslavas nukariauja Chazarų kaganatą.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Khazars>

Between 965 and 969, Khazar sovereignty was broken by Sviatoslav I of Kiev.

Sviatoslavo nukariautame Chazarų kaganate naujieji žydai chazarai-judėjai nelabai beturi kieno sąskaita parazituoti, todėl susikrauna savo daiktus ir išsivaikšto ieškot laimės po pasaulį. Jie pradeda skverbti į Europą iš rytų pusės (per Lietuvą, per Lenkiją, per Vokietiją). Visi šie naujieji žydai chazarai-judėjai yra laikomi aškenazi žydais.

Žydai sefardimai - tai palikuonys tų, kuriuos Mozė vedžiojo po Sinajaus dykumą. Į Europą sefardimai skverbėsi pro vakarų pusę (pro Afriką, pro Ispaniją, pro Prancūziją ir t.t.). O aškenazi žydai neturi išvis nieko bendro su Mozės vedžiota grupe, tai išvis nei vienai iš 12 genčių nepriklausantys žydai (realiai formaliai tai būtų 13-toji žydų gentis, bet tokios 13-tos genties biblijiniuose raštuose nėra aprašyta, todėl šį klausimą visi apeina patyliukais). Aškenazi žydai tai tiurkai-chazarai, kurie IX amžių priėmė judaizmo religiją. Į Europą aškenazi žydai skverbėsi pro rytinę pusę (per Lietuvą, per Lenkiją, per Vokietiją, etc). Lietuvoj ir Lenkijoj gyvenantys žydai praktiškai 100% yra aškenaziai.

Priminsim, kad aškenazi žydai sudaro 80% nuo visų žydų, ir kai aškenazi žydai grįžinėja imigruot į „savo dievo jiems pažadėtą žemę Palestiną“, tai yra išvis visapusiškas istorinis nonsensas, kadangi aškenazi žydai neturi nieko bendro su Mozės vedžiotais žydais, kuriems dievas pažadėjo Palestiną, aškenazi žydai tai tiurkai-chazarai, kurie iki IX mūsų eros amžiaus niekieno nežinojo nei apie Mozę, nei apie Torą, ir kurie gyveno absoliučiai kitam geografiniam regione.

Atkreipsim jūsų dėmesį, kad levitai yra uždara genetiškai grupė, nepriimanti naujų narių iš išorės. Ir netgi genetiniai tyrimai rodo, kad visi kojenai (viena iš levitų specializuotų atšakų) turi taip vadinamą „Koheno geną“ ir jie niekad nesimaišė su paprastais eiliniaisiais žydais. „Koheno geną“ turi visi kojenai, nepriklausomai nuo to kuriai žydų grupei (sefardams ar aškenaziams) tie kojenai formaliai priklauso. Kitaip sakant, schema labai paprasta - levitai atvykę į bet kurią geografinę vietovę, ir atvertę dalį vietinės gojų faunos į judaizmą, tuos gojus paverčia žydais, o patys išlieka tos naujai suformuotos žydų grupės vedliais.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Jews>

DNA analysis further determined that **modern Jews of the priesthood tribe—"Kohanim"—share an ancestor dating back about 3,000 years.** This result is consistent for all Jewish populations around the world. The researchers estimated that the most recent common ancestor of modern Kohanim lived between 1000 BCE (roughly the time of the Biblical Exodus) and 586 BCE, when the Babylonians destroyed the First Temple. They found similar results analyzing DNA from Ashkenazi and Sephardi Jews. The scientists estimated the date of the original priest based on genetic mutations, which indicated that the **priest lived roughly 106 generations ago, between 2,650 and 3,180 years ago** depending whether one counts a generation as 25 or 30 years.

Taip pat šiek tiek detalizuosim žydų šventus raštus, apie kuriuos gojai neturi žalio supratimo.

Pirmiausia reik gojus supažindinti su tuo, kad tas pats terminas/sąvoka „Tora“ skirtingų žmonių yra naudojamas su skirtingomis prasmėmis, todėl gojai gali susipainioti kas kur ir kaip, nebesuprast kas vyksta ir nebesusikalbėti.

Siaurąja prasme,

Tora – tai pirmosios 5 Senojo Testamento knygos, Mozės Penkiaknygė. Tokią „toros“ termino prasmę naudoja krikščionys.

Plačiąja prasme,

Tora - tai religinė ir socialinė judaizmo teisė, kurią sudaro Biblijoje ir Talmude surašyti priesakai. Kitaip sakant, čia terminas „tora“ apima VISAS judaizmo knygas ir raštus. Tokią „toros“ termino prasmę naudoja žydai.

Dar platesne prasme,

Tora – tai Kosmologinės tvarkos principas. Vėlgi, tokią „toros“ termino prasmę naudoja žydai.

Talmudas – religinių, teisinių, etinių judaizmo normų rinkinys, tai komentarai ir aiškinimai apie Senojo Testamento turinį.

Talmudą sudaro Mišna ir Gemara.

Mišna – tai Toros (Mozės Penkiaknygės) komentarai/paiškinimai.

Gemara – tai Mišnos aiškinimai/komentarai, kitaip sakant Gemara yra Toros komentarų komentarai (skamba gal ir keistai, bet toks yra formalus teisingas apibrėžimas).

Talmudą sudaro daugybė knygų ir raštų, kuriuose aprašoma kaip įvairūs rabinai diskutuoja ir veda debatus apie įvairius judaizmo klausimus. Talmudas yra labai didelis pagal apimtį ir sudėtingas. Talmudas yra daugiau panašus į komplikotą mokslinį traktatą, nei kad į praktinę gyvenimišką instrukciją. Laikui bėgant Talmudas tiek išsipūtė, kad paprastas eilinis žydas gali jame paskęst, susipainiot ir nebesuprast dievo nurodymų.

Todėl XVI amžiuje didysis rabinas (levitas) Yosef Karo išleidžia specialų sutrumpintą Talmudo variantą, „Šulchan Aruch“ (lietuviškai išvertus „padengtas stalas“),

http://en.wikipedia.org/wiki/Shulchan_Aruch

kuriame visos filosofinės diskusijos/debatai yra išmesti (kad nekvaršint eiliniam žydui galvos) ir kuriame padaryta supaprastinta aiški santrauka visų dievo nurodymų, kaip žydui reikia gyventi kasdieninį gyvenimą.

„Šulchan Aruch“ tai knyga, kuri privalo būti pas kiekvieną tikrą žydą ant stalo ir kurios nurodymų privalo laikytis kiekvienas tikras žydas kiekvienam savo žingsnyje gyvenime.

Mažas pratimas namų darbams. Kai lankotės knygynuose ir bibliotekose, tai pabandykite juose surast Talmudą. Knygyne jūs rasite kokius tik norit šventus raštus – Bhagavad Gitą, Upanišadas, Koraną, Tripitaką, Seną/Naują Testamentą, Tibeto Mirusių Knygą, ezoterikos didžiausią kalną, žodžiu rasite ko tik norit, bet niekada nerasite Talmudo. Išbandykite, patikrinkite. Apsilankykite knygynė/bibliotekoje. Atsakymas kodėl niekada nerasite knygynė Talmudo, randasi pačiam Talmude: "Gojus įkišęs nosį į įstatymą (talmudą) yra kaltas ir baudžiamas mirtimi".
Trumpa ištrauka iš autoritetingo rabinų šaltinio:

=====

<http://toldot.ru/tags/giur/>

Нееврей, который изучает Тору или соблюдает шабат, совершает грех. В чём причина этого запрета? Можно ли учить неевреев некоторым разделам Торы?

Это правило не является выражением дискриминации или нежелания евреев поделиться сокровищем с остальным миром. Это – выражение сущности Торы и уникальной связи Израиля с Творцом.

Что такое Тора? Это не наука или отрасль знания. Её не следует изучать ради упражнения интеллекта или получения информации. Это формальное выражение воли Всевышнего, и сущность её – кдуша (святость). Мы изучаем Тору, чтобы исполнять её предписания. Если её изучают просто, чтобы занять чем-то ум, – это извращает её цель. Если позволить изучать Тору тем, кто не соблюдает её правила, – это будет извращением её смысла. Кроме того, это разрушит границы между евреями и неевреями, и тогда Израиль потеряет свою уникальность и не сможет дать благо человечеству как «свет среди народов».

Изучение Торы представляет собой «личные отношения» Израиля с Б-гом, потому что Тора – закон Израиля и «наследие общины Яакова». **Неевреи осуществляют свои отношения с Б-гом, изучая и соблюдая законы Ноаха. Тот, кто искажает Б-жественный план, разрушает тонкую структуру мира.**

Многие авторитетные раввины придерживаются мнения, что этот запрет относится только к изучению Устного Закона. Но большинство относят это и к Письменной Торе. Этот вопрос невозможно подробно рассмотреть в рамках данной книги. В соответствии с нашей темой, для нас важно выяснить, как этот запрет применяется непосредственно к тем, кто собирается проходить гиюр.

=====

Trumpas paaiškinimas lietuviškai: gojams negalima laikytis šabato (nedirbt per šabatą). Šabatas yra skirtas tiktais žydam. O gojai privalo dirbt per šabatą. Gojams negalima studijuoti Talmudo. Talmudas skirtas tiktais žydam. O gojai turi laikytis „Noacho nurodymų“ – būk nuolankus, atsuk kitą žandą, etc. Kas nesilaiko šitų nurodymų – pažeidžia dievo tvarką ir bus nubaustas.

Bankininkystė kaip įrankis žmonių populiacijos valdymui

Aptarsim detaliau ekonominius principus, kurie įgalina perimt iš gojų jų turtą ir palikt gojus be kelių.

Tarkim yra centrinis bankas kuris kaldina auksines monetas (kitaip sakant, centrinis bankas turi pinigų emisijos galią). Niekas kitas kaldinti auksinių monetų negali, jei tu bandysi nukalt auksinę monetą, tai tave pričiupsim kaip pinigų padirbinėtoją už pakarpos ir tavęs laukia aukščiausia bausmė (kaip taisyklė, pinigų padirbinėtojams būdavo taikoma mirties bausmė). Kaldinti auksines monetas galią turi tik centrinis bankas.

Tarkim centrinis bankas nukalė 100 auksinių monetų. Bankas niekam šių monetų šiaip sau veltui neduoda, bankas gali tiktais paskolinti tau tas auksines monetas už palūkanas (už procentus). Tarkim į banką ateina penki žmogeliukai pasiskolinti iš banko pinigų: Marytė, Jonukas, Petriukas, Linutė ir Stasys. Kiekvienam iš jų bankas paskolina pinigų su, tarkim, 20% metinėm palūkanom. Tai yra, jei paėmei 10 monetų, tai metų gale bankui turėsi gražinti 12 monetų (10 pradinių monetų + 2 monetas priaugo palūkanų = 12 monetų iš viso). Tarkim Petriukas pasiskolino 5 monetas (turės metų gale gražinti 6 monetas), tarkim Jonukas pasiskolino 20 monetų (metų gale turės gražinti 24 monetas) ir t.t. Neturi skirtumo kiek kuris žmogeliukas pasiskolino monetų, bet bankas išdalino jiems visiems penkiems visas 100 auksinių monetų kurios buvo nukaldintos. Ir kiekvienas žmogeliukas pasižadėjo bankui kad gražins su 20% metinių palūkanų.

Metų eigoje šie penki žmogeliukai dirba savo darbus ir gamina kokius nors produktus, kaip kad pvz vienas kepa bandeles, antras augina pomidorus, trečias sukala kėdę, ketvirtas taiso žmonėm dantis ir t.t. Nesvarbu kas ir kiek kokių produktų pagamino, o visi tie žmogeliukai, metų eigoje, tarpusavyje mainosi pagamintais produktais ir monetom (galim įsivaizduot du apskritimu sujungtus srautus, vienu apskritimu juda prekės prieš laikrodžio rodyklę, o kitu apskritimu juda monetos pagal laikrodžio rodyklę). Kiekvienas iš šių žmogeliukų galvoja alia sekančiai „man tereikia metų eigoje iškept kuo daugiau skanių bandelių, jas parduot ir metų pabaigoj atsiskaitysiu su banku“, kitas galvoja alia „man tereikia metų eigoje užaugint kuo daugiau skanių pomidorų, juos parduot ir metų pabaigoj atsiskaitysiu su banku“ ir t.t. Kiekvienas nuoširdžiai daro savo darbus ir stengiasi surinkt monetas kad galėtų atsiskaityt su banku.

Ateina metų galas. Visi penki žmogeliukai prisistato į banką gražint skolai. Tarkim Petriukas, kuris buvo paėmęs skolon 5 monetas, prisistato į banką su 6 monetom. Ok, Petriuk, tu su skola atsiskaitėi, šaunuolis. Tarkim Jonukas, kuris buvo paėmęs skolon 20 monetų, prisistato į banką su 24 monetom. Ok Jonuk, tu irgi atsiskaitėi.

Tačiau kame yra schemos gudrumas. Bankas iš viso į apyvartą, per visus penkis žmogeliukus, buvo paleidęs sumoj 100 monetų (bankas išdalino 100 monetų), o metų gale su procentais bankui reiks gražint sumoj 120 monetų. Apyvartoj tik 100 monetų, o gražint reik 120. Tų trūkstamų 20 monetų apyvartoj neegzistuoja, jų nėra iš kur paimt. Ką tai reiškia? Tai reiškia kad iš tų penkių žmogeliukų, net jei kažkurie ir atneša bankui surinkę tiek monetų kiek buvo pažadėję atnešt su palūkanom, tai likusiems žmogeliukam automatiškai tų monetų pritrūks, nes tų monetų fiziškai neegzistuoja.

Ateina Marytė į banką, apsiverkia ir sako „neturiu tiek monetų kiek reikia gražint. Tačiau turi didelį obuolių maišą vietoj monetų“. Bankas Marytei atsako „sutartyje įrašyta kad paėmei monetas ir gražint turi monetom. Mums tavo obuoliai nereikalingi, mums reikia monetų“. Marytė apsiverkia krokodilo ašarom „nu bet aš neturiu monetų, pasigailėkit, paimkit obuolių maišą vietoj monetų“. Bankas atsako „gerai, ką su tavim daryti, pasigailėsime. Atiduok mums savo obuolių maišą ir mes tau nurašysim skolos vieną centą, tačiau skola vis vien lieka ir tu turi mums ją vis vien gražint vėliau“. Kitaip sakant, bankas negamindamas ničjokio realaus produkto, pasiima tų žmonių produktus ir negana to, tie žmonės viską atidavę vis vien lieka bankui skolingi iki ausų.

Tai reiškia, kad **jeigu atėjai į gojų kraštą, ir gojams paskolinai už procentus pinigų, tai nepraeis ir pora šimtų metų, o visi gojai tame krašte bus iki ausų tau prasiskolinę ir visas jų turtas taps tavo nuosavybe.**

Kame yra schemos gudrumas? Tarkim jei mes esam tik dviese užrakintame kambaryje, kuriame yra tik 3 saldainiai ant stalo, ir aš tau sakau „imk šiuos 3 saldainius skolon, o už valandos man atneši gražinsi 5 saldainius“, tai tu labai greitai susivoksi kad tu negali gražint 5 saldainių, nes kambaryje egzistuoja iš viso tik 3 saldainiai. Ir labai greitai susivoksi kad su šita schema yra netvarka ir kad tave norima apgaut. Tačiau į banką ateina pasiskolint ne vienas, bet šimtai, tūkstančiai ir šimtai tūkstančių gojų. Ir kiekvienas gojus rūpinasi ir galvoja tik apie save vieną „kaip man čia prisasukus, kad atsiskaityt su banku ir palūkanom“. Pakol kiekvienas gojus rūpinasi tik savim, tai nei vienas gojus nesuvokia visos bendros schemos į kurią gojai yra įtraukti. Kai atėjus metų galui bankas viską atima iš bankrutavusių gojų, tai likę gojai galvoja „taip jam ir reikia, jisai nevykėlis, jis nemoka suktis, o vat mes tokie protingi, mes mokam suktis gyvenime“. Bankas iš vieno gojų viską atima, o likę gojai į tai ramų ramiausiai žiūri tarsi viskas norma. Vėliau ateis ir jų pačių eilė būt banko apiplėštiesiems, bet jie to dabar nesuvokia, nes jų suvokimas tai toks kaip pas paršiukus.

Papildomai tam, kad gojai negalėtų suvest galų su galais ir suvokt kas iš tiesų vyksta, tai šioje kryptyje dirba mūsų informacinė armija, kuri rašo ir generuoja šimtatūkstantinius toms raštų apie makroekonomikos modelius, mikroekonomikos modelius, visokie „rinkos dėsniai“, visokie „Forex trading“, viskas ten be galo sudėtinga ir t.t. Mūsų informacinė armija užverčia gojus marazmine informacija apie „ekonomikas“, kurios vienintelė paskirtis yra gojui taip susukt smegenis, kad gojus net prie geriausių norų negalėtų susivok kas realiai vyksta.

Šie ekonominio gojų pavergimo principai yra dievo įrašyti į Torą prieš 4000 metų, “Pakartoto įstatymo knygoje“.

Dievas žydams įsako „broliui savo (turima omeny „kitam žydui“), jei ką nors skolinsi (sidabrą, duoną, etc), tai skolint turi be palūkanų (be procentų), nes kitaip dievas tave nubaus. Tuo tarpu gojui turi skolint tiktais už palūkanas, jei to nepadarysi, tai dievas tave nubaus“.

=====

« **Neimsi palūkanų už paskolas savo tautiečiui**, palūkanų už pinigus, palūkanų už maistą ar už bet ką kita, kas yra paskolinta. **Gali reikalauti palūkanų už paskolas iš svetimtaučio**, bet už paskolas savo tautiečiui neturi reikalauti palūkanų, idant VIESPATS, tavo Dievas, laimintų visus tavo siekius krašte, kurio paveldėti įeini. » (Pakartotino Įstatymo knyga, 23:19)

« **tu skolinsi daugeliui tautų**, bet nesiskolinsi pats, **tu valdysi daug tautų**, bet jos tavęs nevaldys. » (Pakartotino Įstatymo knyga, 15:6)

« Svetimšaliai tau mūrus atstatys, **jų karaliai tau tarnaus**, nors nuplakaiu tave pykčio valandą, tačiau malonės valandą pasigailėsiu. Tavieji vartai visuomet bus atverti, nebus jie užkelti nei dieną, nei naktį,

kad galėtų įeiti nešantieji tau turtus tautų ir jų karaliai eitynėse. Nes tauta ir karalystė, kuri tau netarnauja, - pražus, - tokios tautos bus tikrai sunaikintos. » (Izaijo knyga, 60:10-12)

=====

« **Не отдавай в рост брату твоему ни серебра, ни хлеба, ни чего-либо другого; иноземцу отдавай в рост** » (Второзаконие, 23:19).

« **И будешь давать взаймы многим народам**, а сам не будешь брать взаймы, и **господствовать будешь над многими народами**, а они над тобою не будут господствовать » (Второзаконие, 15:6).

« Тогда сыновья иноземцев будут строить стены твои и **цари их будут служить тебе**; ибо во гневе моем я поражал тебя, но в благоволении моем буду милостлив к тебе. И будут отверзты врата твои, не будут запираяться ни днем, ни ночью, чтобы было приносимо к тебе достояние народов и приводимы были цари их. Ибо народы и царства, которые не захотят служить тебе, погибнут, и такие народы совершенно истребятся» (Исаия, 60:10-12).

=====

O tam kad gojam nekiltų noras patiems užsiimt bankininkyste, tai tam tarnauja pasaulėžiūra skirta specialiai gojams – krikščionybė/islamą. Krikščionybė/islamą teigia, kad užsiimt bankininkyste yra labai juodas užsiėmimas, ir už tokį užsiėmimą tavęs laukia pragaras. Tu geriau eik dirbt žemę ar dar ką nors, bet bankininkyste neužsiimk jokių būdu, nes tai didelė nuodėmė.

Tuo tarpu žydams dievas sako, kad būtinai steikit bankus ir dalinkit gojams paskolas už palūkanas. Dievas puikiai rūpinasi ir žydais ir gojais. Dievas gojams bankininkyste užsiimt draudžia, o žydams atvirkščiai – dievas liepia užsiimt bankininkyste. Netgi šabato dienos draudimas negalioja, jei gojus atėjo pasiskolint pinigų su palūkanom per šabatą, tai būtinai turi paskolint, nes nėra didesnio džiaugsmo dievui kaip kad gojaus suvarymas į bankrotą.

JAV doleris nėra JAV valstybės banknotas. JAV doleris yra „Federal Reserve System“ banknotas.

Levitų privati kontora „Federal Reserve System“ turi galią spausdinti JAV dolerį (ir neribotais kiekiais), visos likusios pasaulio šalys gali spausdinti savo pinigų ne daugiau nei pas save turi rezerve JAV dolerių, visų šalių valiutos yra pririštos prie JAV dolerio. Tai yra, tarkim mes esam šalis pavadinimu MumbuBumbu, tai MumbuBumbu šalies centrinis bankas gali atspausdinti MumbuBumbu valiutos (pavadinimu mumbarublis) tiktais tiek, kiek savo rezervuose turim dolerių. Tai yra jei norim atspausdinti 100 mumbarublių, tai turim prieš tai parduoti kam nors savo kokosų riešutus (ar ką mes ten beturim) ir įsigyti tiek dolerių kiek atitinka 100 mumbarublių, ir tik tada galim pas save atspausdinti 100 mumbarublių.

Tas buvo nustatyta **Bretton Woods** sutartimi 1944 metais, po antro pasaulinio karo

http://en.wikipedia.org/wiki/Bretton_Woods_system

Visos pasaulio šalys privalo laikytis šios Bretton Woods sutarties. Tiesa sakant, antrasis pasaulinis karas ir buvo organizuotas vien tiktais tam, kad įgyvendinti šią schemą. Karo veiksmų metu visų kariaujančių šalių valiutų vertė krito į nulį ir to pasėkoje visos šalys buvo priverstos pasirašyti Bretton Woods sutartį.

Kai „**Federal Reserve System**“ atspausdina vieną dolerį, tai tą dolerį **paskolina JAV vyriausybei su 12% metinėms palūkanom**, tai yra, metų gale JAV vyriausybė turi gražinti 1 dolerį 12 centų. Tie 12 centų apyvartoje neegzistuoja, todėl tam kad gražinti 12 centų, JAV vyriausybė yra priversta juos skolintis vėl iš tos pačios „Federal Reserve System“ ir vėl už procentus. Ir tokiu būdu JAV vyriausybės prasiskolinimas privačiai kontorai pavadinimu „Federal Rezerve System“ auga geometrine progresija ir tos skolos neišmanoma gražinti pagal apibrėžimą.

John F. Kennedy buvo nušautas praėjus keliems mėnesiams po to, kai Kenedy pasirašė „Executive Order 11011“, kurio esmė buvo perimti dolerio spausdinimo funkcijas iš „Federal Rezerve System“ ir gražinti jas į Finansų Ministerijos rankas. Buvo atspausdinta keli milijardai naujų kupiūrų, tačiau nespėta paleisti jas į apyvartą. Kenedy „netikėtai atsitiktinai“ buvo „mįslingai“ nušautas. Atspausdintos naujos kupiūros liko pamirštos ir visi toliau naudojami „Federal Rezerve System“ banknotais.

Lygiai tokiu pačiu principu dirba ir kitos levitų privačios kontoros, tokios kaip **TVF (Tarptautinis Valiutos Fondas), Pasaulinis Bankas**, etc. Šios įstaigos gojų valstybėms dalina paskolas su palūkanom. Visa tai kas buvo aprašyta ankščiau su paskolos išdalijimu paprastiesiems žmonėms, tai tie patys principai yra perkeliama ant visos gojų valstybės, kuri pasiskolina pinigų iš tokios įstaigos.

Negana to, tam kad gojų valstybė gautų paskolą iš TVF, gojų valstybė turi įvykdyti „rekomendacijas“ kurias duoda TVF „ekspertai“. Na kaip, jeigu aš tau skolinu pinigų, tai aš turiu būti tikras ir matyti kad tu būsi

pajėgus gražinti man skolą, o kad būčiau tuo tikras tai tu turi įvykdyti tokius ir tokius punktus, o kitaip aš tau pinigų neskolinu, aš juk privati kontora – noriu skolinti, o noriu – neskolinu, čia mano reikalas, jei nori gauti pinigų, tai turi įvykdyti mano „rekomendacijas“. Paskui, kai ateina laikas atsiskaityti su paimta skola ir palūkanomis, kurios negalima gražinti pagal apibrėžimą (paaiškinta tekste aukščiau kodėl taip yra), tai vėlgi – tam kad tau dalį skolos nubraukčiau (bet ne visą, o tik mažą dalį skolos), tai jūsų gojų valstybė vėl turėtų įvykdyti mūsų „rekomendacijas“. Juk viskas sąžininga, argi ne taip?

Todėl neturi jokios rolės, už kokią prezidentą gojai balsuoja, neturi jokios rolės ką seime/parlamente ginčijasi iki pamėlynavimo gojų deputatai/partijos, išvis neturi rolės kokius įstatymus gojai nori priimti savo valstybėje, o įstatymai ir tvarka gojų valstybėje bus tokia ką parekomenduos TVF. Kaip kad pvz jei TVF nuspręstų kad jūsų valstybėje dabar visiems reikėtų auginti kukurūzus/runkelius/etc, tai visi ir turėtų juos auginti. Jei TVF nuspręstų kad jūsų valstybėje reikia įdiegti juvenalinę justiciją, tai ji ir bus įdiegta. Ir neturi rolės ką ten gojų deputatai/prezidentai svarsto/ginčijas, o yra tarptautiniai (teisiniai) įsipareigojimai prieš TVF ir Pasaulio Banką, kuriuos reikėtų įvykdyti.

Pridursime, kad TVF tai privati kontora, kuri neturi jokios teisinės atsakomybės nei prieš vieną gojų vyriausybę. TVF savininkų gojai nerenka jokiose savo „demokratinėse procedūrose“.

Kaip žinia, politikus ir kitus aukšto rango pareigūnus galima papirkti ir įtakoti pinigais. Tarkim tu nori papirkti kokią nors aukšto rango pareigūną, bet tau gali neužtekti visų tavo santaupų kad tą padaryt. O „Federal Reserve System“ gali spausdinti dolerių kiek tik patys užsimanys. Dabar pamąstom, ar egzistuoja toks (aukšto rango) pareigūnas, kurio nebūtų pajėgūs papirkti „Federal Reserve System“ savininkai? Kokios sumos reikėtų, tokią iš oro ir atspausdinsim. Sakyk kiek reikia nulių tavo banko sąskaitoj, tiek ir užrašysim.

Nepaisant viso to, gojai vis vien įsivaizduoja kad gojai pilnai 100% kontroliuoja savo gyvenimą ir nuo nieko nepriklauso. Nenuostabu. Juk gojų suvokimas tai tokio pat lygmens kaip kad paršiuko kriukšinio tvarte. Gojaus paskirtis yra mums aptarnauti ir niekam daugiau.

Pateiksim analogiją kad būtų aiškiau kokių būdu levitai pasinaudoja gojų darbo rezultatais.

Kai bitė skraido po laukus ir renka nektarą iš gėlių ir neša į savo avilį, tai bitė galvoja kad „mums reikia labai stropiai dirbti, sunešti daug nektaro iš gėlių, tada pasigaminsim daug medaus ir galėsime saugiai, sočiai ir šiltai praleisti žiemą, kuri mūsų laukia“. Bitės pasaulio suvokime egzistuoja tokie objektai kaip „gelė, nektaras, avilys, medus“, tačiau tokia sąvoka kaip „bitininkas (kuris prižiūri avilį ir augina bites)“ bitėms yra už suvokimo ribų. Todėl bitė, net jei ir labai stengsis, tai vis vien negalės suvokti kad realybėje, kaip bitei teks praleisti žiemą, priklauso ne tik nuo to kiek stropiai ji rinks nektarą iš gėlių, bet ir nuo bitininko. Kai bitė prigamina medaus, ateina bitininkas ir pagal savo nuožiūrą, išima korius su medumi iš avilio. Bitininkas gali išimti visus iki vieno korius su medumi ir nepalikti nei vieno korio bitėms, ir tada visos bitės nugaiš iš bado atėjus žiemai. Bitininkas gali neimti nei vieno korio ir palikti viską bitėms – tada bitės sočiai praleis žiemą. O taip pat bitininkas gali dalį korių išimti, o dalį korių palikti – pagal savo nuožiūrą. Rezultate – kaip bitės praleis žiemą: sočiai ar badaus, iš esmės priklauso ne nuo to kiek stropiai jos rinks nektarą, bet nuo to, kaip

nuspręs pasielgt su bitėm bitininkas, kuris augina šias bites. Ir kai bitininkas išima korius su medum iš avilio, tai visom bitėm tas būna netikėtas, nenumatytas „savaimė netyčia nutikęs“ įvykis, kurio numatyt iš anksto bitės niekaip negali.

Tai visiškai pilnai pagal tą pačią „bičių-bitininko“ analogiją levitai elgiasi su gojais. Kai gojai dirba ir neša savo uždirbtus pinigus padėt į banką (= medaus nešimas į avilį), gojai tikisi kad saugiai ir gerai gyvens (= sočiai praleisim žiemą). Ir tada staiga „netikėtai“ nutinka ekonominė-finansinė krizė (= atėjo bitininkas ir surinko korius su medum iš avilio).

Pateiksim dar vieną analogiją. Imkime nagrinėjimui tarkime kopūstą. Kopūsto suvokime egzistuoja tokie objektai kai „saulė“, „žemė“, „lietus“, na dar koks nors „kaimynas pomidoras“, „kaimynas agurkas“ ir tuom kopūsto visas suvokimas apie supantį pasaulį ir apsiriboja. O dabar tarkim prie to kopūsto ateina ožka, nugriaužia pora kopūsto lapų ir nueina. Kopūsto suvokime tokio objekto kaip „ožka“ neegzistuoja, todėl kopūstas niekaip negalės suprast kaip čia taip nutiko kad prapuolė keletas kopūsto lapų, kopūstui šis įvykis bus „nenuspėjamas neprognozuojamas atsitiktinumas“.

Tai levitai šioj istorijoj reprezentuoja ožką, o gojai – kopūstą.

Kad ekonominės-finansinės krizės nutinka „netikėtai“ jums su džiaugsmu įrodys informacinės armijos atstovai, jie tam yra parengę milijardus tomų knygų su sudėtingom formulėm ir išvedžiojimais. Kur jau čia tau, gojau, susigaudyt visose tose ekonomikos mokslo aukštojo pilotažo figūrose. Tau, gojau, tereik suprast, kad ekonominė-finansinė krizė nutiko netyčia, pati savaimė, ir svarbiausia – kaltų nėra, nieks neneša už tai atsakomybės. Tiesiog toks gyvenimas, gojau.

Labai svarbus momentas per žinias gojus informuot apie įvykius trečiuoju asmeniu. Kaip kad pavyzdžiui, reik gojams pranešt „benzinas pabrango“. Tarsi benziną turėtų rankas kojas ir galėtų pats save pasibrangint. Galima ir kitokia šio įvykio formuluotė: „Petras pakėlė benzino kainą“. Abu sakiniai „benzinas pabrango“ ir „Petras pakėlė benzino kainą“ nusako vieną ir tą patį įvykį, tačiau vieno sakinio atveju informacija yra daug gilesnė, o kito sakinio atveju informacija paviršutinė. Kai mes pasakom „benzinas pabrango“, tai gaunasi kad kaltų nėra, niekas neneša už tai atsakomybės, tiesiog „benzinas pabrango, toks gyvenimas, gojau, nieko nepadarysi, kaltų nėra“. Todėl lygiai taip pat, kai bankuose laikomos gojų santaupos „staiga“ pradingsta, informacinė armija gojus informuoja labai paprastai – „nutiko ekonominė-finansinė krizė“. Tiesiog nutiko krizė, gojau, kaip tu nesupranti, tau reikia pabaigt aukštosios ekonomikos kursus, kad galėtum nors ką nors suvokt ką reiškia krizė; krizės tiesiog nutinka, kaip tu nesupranti tokio paprasto dalyko, gojau. Kaip žinia, fizikoje yra energijos tvermės dėsnis – energija iš niekur neatsiranda ir niekur nedingsta. Jei kažkur energija pradingo, tai kažkur kitur lygiai tiek pat jos ir atsirado.

Lygiai tas pats ir su finansais. Jei vienur pinigų sumažėjo, tai reiškia tiktais vieną - kad kažkur kitur pinigų padaugėjo.

Jei pas gojus pinigai pradingo, tai pabandykite atspėti iš trijų kartų, pas ką tie pinigai atsirado.

Čia atkreipsime dėmesį į vieną labai svarbų dalyką, kuris yra labai sunkiai suvokiamas gojams.

Kai gojai pavyzdžiui išgirsta, kad levitai planuoja skiepi/GMO/etc pagalba mažinti gojų populiaciją, tai gojai bando „logiškai“ paprieštarauti alia „baik tu, nesąmonė, kam levitams mažinti gojų skaičių, juk kuo daugiau gojų, tuo daugiau produktų (vaistų, maisto, benzino, etc) jiems galima bus parduoti ir tuo didesnis bus levitų pelnas; kuo daugiau gojų bus ant žemės, tuo daugiau pinigų levitai turės“.

Šitoj vietoj gojai išvis nesupranta, kad levitams visai nereikalingi pinigai. Nereikalingi dėl to, kad pinigų iš oro levitai gali prisipausdinti tiek, kiek tik širdis geidžia. Kad turėtų daugiau pinigų, levitams visai nereikia turėti kuo daugiau gojų pirkėjų. Reikalas yra ne tame „kiek *pas levitus* bus pinigų“. Reikalas kitame. Visas reikalas yra tame „kiek *pas gojus* bus pinigų“. Jeigu gojus dirba dirba ir gerai uždirba, jis sukaupia kažkokias pinigų santaupas, o tos santaupos kuo didesnės, tuo labiau daro gojų nepriklausomą. Pavyzdžiui gojus neteko darbo, o iš santaupų jis gali ramiai gyventi 10 metų į priekį – kam tokiam gojui jaudintis ir kažkieno labai klausyti, toks gojus silpnokai pasiduoda kontrolei. O kaipgi šitą techninę problemą mums išspręsti, kaip padaryti kad gojus mūsų labiau klausytų? Sprendimas labai paprastas. Reikia gojaus visas pinigines santaupas padaryti Reset į nulį, ir taip su gojum padarius – gojus tampa pats klusniausias, netekęs darbo ant kelių atšliauš pas mus maldaudamas jam duoti darbo, dirbs bili ką už kapeikas, kad tik turėtų ką pavalgyti.

Todėl schema yra labai paprasta. Reikia reguliariai „išimti korius su medumi iš avilio“. Reikia reguliariai įvykdyti „ekonominę-finansinę krizę“ kad gojų santaupos taptų Reset į nulį.

Kad gojai neatsirinktų galų kas vyksta, visas tas „ekonomines-finansines krizes“ labai lengva pridengti tokiais socialiniais reiškiniais kaip „pasikeitė politinė santvarka (komunizmas pakeitė kapitalizmą ar atvirkščiai)“, „įvyko revoliucija“, „įvyko karas“ ir t.t.

Kitaip sakant, mums reikalinga permanentinė „valdomo chaoso“ būseną. Kad visą laiką, periodiškai kas kelis dešimtmečius, įvyktų „chaosas ir krizė“, kurio metu gojai prarastų visas savo santaupas ir liktų su nuliu savo banko sąskaitose. Plius, per tokias „krizes“ (karai, revoliucijos) yra labai puiki proga įvykdyti „dirbtinę selekciją“ gojų populiacijai – visus nors kiek protingesnius gojus išpjauti, o pačius bučiausius gojus palikti.

Mums visai nereikia kad būtų taika ir ramybė ant žemės. Permanentinė „valdomo chaoso“ būseną – štai mūsų stichija. Kaip kad yra posakis „drumstame vandenyje lengva gaudyti žuvį“.

=====

<http://www.thefreedictionary.com/fish+in+troubled+waters>

Idioms: fish in troubled waters - To try to take advantage of a confused situation

=====

Gojus mes visą laiką turime **laikyti totaliai dezorientuotus**. Mėtyti gojus tai į kairę, tai į dešinę ir vėl atgal. Nei sekunde neduot sustoti, visą laiką judesys non-stop režimu.

Iš pradžių mes įjovėm gojus tarpusavyje kai biblijos pagalba krikščionim gojus. Kai beveik visi gojai tapo apkrikštyti, tai tada nebeliko preteksto įjaut gojams. Tačiau sprendimas mūsų buvo pats paprasčiausias – pametėjom gojams komunizmo ideologiją ir dabar komunistai gojai eina įjaut krikščionių gojų. Kai visi krikščionys buvo išpjauti, ir visi tapo komunistais gojais, tada vėl kiek palaukę pabūvėję, jau įjaunam komunistus gojus su kapitalistų gojų pagalba. Svarbiausia – niekada nesustoti, niekada nesustoti. Judėti judėti. Varinėti gojus iš vieno kampo į kitą non-stop režimu. Ir gaudyti žuvį visam tam drumstam vandenyje.

Levitų tikslas yra labai paprastas – kad visa likusi žmonių populiacija būtų jiems už tarnus ir vergus, kad levitai galėtų naudotis likusios populiacijos darbo vaisiais patys nedirbdami jokio fizinio darbo. Kadangi levitų yra nedaug, o žmonių populiacija yra didelė, tai levitai vieni patys negali visų tų žmonių sužiūrėti (juk neprilakstysi paskui kiekvieną asmeniškai iš 6 milijardų žmonių - tas neįmanoma fiziškai), todėl levitams yra reikalingi pagalbininkai žmonių populiacijos valdyme. Tokie levitų pagalbininkai buvo dirbtinai sukurti ir pagaminti prieš 4000 metų Sinajaus dykumoj – tai informacinė armija (žydai). Informacinė armija yra skirta sužiūrėti ir sukontroliuoti visą likusią žmonių populiaciją.

Kad būtų aiškiau, tai analogiją galim pavaizduoti grafiškai – žiūrėti prikabiną paveiksluką „Zagovor.jpg“:

avinų banda - tai gojai;

aviganis šuo – tai žydai;

žmogus – tai levitai.

Levitai visai nesiekia išnaikinti gojų. Jei neliks nei vieno gojaus, tai kas tada dirbs visus juodus fizinius darbus? Reiks tada patiems levitams juodus darbus dirbt.

Kita analogija būtų: yra utelė/blusa, kuri siurbia gyvulio, tarkim šuns, kraują. Tai levitai yra kaip ta utelė/blusa. Jei šunį numarinsim, tai nebeliks kieno kraujo čiulpti ir pati utelė/blusa nudvės iš bado.

Todėl šuo turi būti gyvas. Tačiau to šuns būseną turi būti tokia, kad tas šuo būtų toks nuvargintas, leisgyvis, kad neturėtų jėgų ir noro tą utelę/blusą nuo savęs nupurtyt. O dar geriau – jei tas šuo net nesupras kad utelė/blusa sėdi ant jo nugaros ir čiulpia jo kraują, tada automatiškai utelė/blusa yra saugi dėl savo egzistencijos.

Todėl levitai visai nesiekia išnaikinti gojų. Viskas atvirkščiai. Gojai turi gyventi ir mums dirbti. Tačiau gojai turi būti ant tiek nuvarginti ir dezorientuoti kad niekada nekiltų noras mumis atsikratyti. Tam tikslui pasiekti, mums reikia kuo dažniau gojus tarpusavyje vienas su kitu užpjudyti, kad jie pjautų vienas kitam gerkles. Mums reikia nuolatinais tarp gojų sukelti konfliktus ir karus, tam kad jie būtų vienas kitu užsiėmę ir daužytų nosis vienas kitam iki pažaliavimo, o tuo tarpu mes remsim (finansiskai ir ideologiškai) abi konfliktuojančias puses. Mums nesvarbu kuris iš gojų laimės, o kuris pralaimės – levitas vis vien abiemis yra draugas, o draugų niekas neliečia ir būna tik dėkingi. Kai paskolini už procentus pinigus abiemis kariaujančioms pusėms, tai tau nėra skirtumo kuris iš jų laimės, o kuris pralaimės. Tas, kuris pralaimėjo, automatiškai turi mokėti duoklę laimėtojų, o laimėtojas yra skolingas tau tai ką pasiskolino plus (didelės) palūkanos. Rezultate tau sugrįžta kiek investavai dešimteriopai atgal, nepriklausomai nuo kuris laimėjo, o kuris pralaimėjo. Plius, gojai būna tiek daug užsiėmę vienas kito snukių daužymu, kad jiems nebelieka nei laiko, nei resursų pamatyti tą trečią, kuris visas tas pjautynes užkūrė ir turi gerus dividendus.

Tarkim yra 1000 gojų. Sukėlėm tarpusavio pjautynes, gojai išsipjovė vienas kitą ir liko 500 gojų. Negi mums jų gaila. Nei kiek negaila. Gųjų vėl prisiveis, vėl prisidaugins iki pradinio skaičiaus. Beto, gojų pjautynės labai gerai tuo, kad jų metu galim vykdyti dirbtinę selekciją – protingus gojus išnaikinam, bukus gojus paliekam. Todėl gojų supjudimas tarpusavyje turi labai didelę praktinę reikšmę.

Pinigai patys iš savęs levitams nėra tikslas. Pinigai – tai tik įrankis, kuris priverčia gojus dirbti ir vergauti levitams. Pačioje pradžioje, kai skverbiamės į naujus neužimtus kraštus su gojų populiacija, tai mums svarbu kuo daugiau pinigų sutraukti pas save - tam puikiai tarnauja mūsų bankai duodantys paskolas su palūkanomis – poto kai mes įsikūrėm toje geografinėje vietoje, tai per porą šimtų metų visi toje vietoje gyvenantys gojai tampa iki ausų mums prasiskolinę ir visas gojų turtas formaliai pereina į mūsų nuosavybę, ir to pasekoje mes galim daryti su gojais ką tik tinkami. Tai šiuo etapu mums svarbu surinkti kuo daugiau pinigų iš gojų. O paskui mes tiesiog įkuriam savo privatų centrinį banką, kuris perima iš gojų pinigų emisijos (monetų kaldinimo) funkcijas. Kadangi mes dabar galim prispausdinti pinigų iš oro kiek tik širdis geidžia, tai mums patiems pinigai nelabai ir bereikalingi. Tačiau – mums didelę naudą turi tie procesai, kurių eigoje pas gojus pinigų sumažėja. Mums yra svarbu kad gojai nesvarbu kokiais būdais savo pinigus praradinėtų. Tuo tikslu, pavyzdžiui, galim organizuoti ekonomines-finansines krizes. Taip pat reik skatinti gojų vartotojiškus poreikius, skatinti gojų gobšumą, kaip kad pvz kad gojai norėtų kuo daugiau pramogauti, linksintis, keliauti po užsienio kraštus, žodžiu nesvarbu ką, bet kad jie savo pinigus kuo greičiau išleidinėtų. O kai gojai savo pinigus išsileidžia, tai gojai vėl labai rūpinasi pinigų užsidirbti. Kuo daugiau gojai kruta suka (kaip voverė rate), tuo daugiau mums nubyra gojų darbo produktų. O įsivaizduok pavyzdžiui atvirkščią situaciją – jei visi gojai staiga nuspręstų būti asketais jogais, sėdėti lotoso pozoje ant kalno viršūnės, nieko nevalgyt/negert ir maitintis saulės energija(prana). Ir sėdi visi gojai, medituoja apspangę komos būsenoje ir nieko nedirba. Taigi šakės tada mums, kas tada juodus darbus darys? Negi patys turėsime dirbti? Todėl reikia būtinai įdiegti gojams pasaulėžiūrą, kuri priverčia gojus kuo daugiau judėti, dirbti, suktis kuo greičiau kaip voverė rate.

Dar kartą pasižiūrime į prikabinatą paveiksluką „Zagovor.jpg“ –

kaip matome iš paveiksliuko, kad sistema gerai funkcionuotų, tai reikia kad:

- 1) avinai būtų kuo bukesni. Nes jei avinai bus protingesni už aviganį ar žmogų, tai prie gero neprives. Visus avinus kurie nors kažką supranta, reik kuo greičiau papjaut. Reik palikt tik pačius bukiausius avinus.
- 2) šunų aviganių skaičius turi būti nedidelis. Tūkstančiui avių prižiūrėti užtenka 2 aviganių. Jei bus 100 aviganių ir 1 avis, tai tas prie gero neprives. Todėl proporcijos turi būti išlaikytos.
- 3) šuo aviganis turi būti **išdresiruotas** tam kad galėtų avis ganyti. Jei aviganis bus nedresiruotas, tai aviganis bus pats toks pat kaip ir avinas ir iš tokio aviganiaus mums jokios naudos, nes kas tada mūsų bandą ganyt. Tie aviganiai kurie lieka neišdresiruoti pagal mūsų instrukcijas (neįdėtas į galvą judaizmas), tai artimiausiai progai pasitaikius turi būti eliminuoti iš scenos. Tam kad mums patiems nereiktų teptis rankų, tai geriausia yra užsiundyti avių bandą ant šių netikusių aviganių ir avinai juos sutrips kanopomis ir užbadys ragais (antisemitizmas). O formaliai mes liekam ne prie ko. Tiesiog atseit avinai patys užpuolė, prie ko čia mes. Mūsų rankos švarios.

Kiek realūs Toroje aprašyti įvykiai? Raktas Toros turiniui atrakinti

Egipte po šiai dienai stovi Egipto piramidės. Pavyzdžiui, jei Cheopso piramidę išrinkt po vieną bloką ir tuos blokus dėt vienas šalia kito, tai su tokia siena galima apjuost visą Prancūziją. Po šiai dienai Cheopso piramidė yra didžiausias pagal tūrį (ne pagal aukštį) statinys ant žemės paviršiaus. Blokai sveria dešimtis tonų. Tas piramides juk kažkas pastatė, ar teisingai? Elementarūs skaičiavimai rodo, kad piramidėms pastatyt buvo reikalingi tokie dideli žmoniškieji ištekliai ir resursai, kad tai beveik prasilenkia su sveiku protu. Todėl daug žmonių šventai tiki kad be ufonautų pagalbos (ar panašiai) čia neapsieita, nes senovės egiptiečiams tai neįkandama užduotis. Ufonautais mes dabar gal visgi nesiremsime.

Ką mums iš viso to tereikia suprasti, tai kad (senovės) Egipte buvo „normos ribose“ vykdyti grandiozinių mastelių projektus, kai kurie iš jų trukdavo dešimtmečiais ar net šimtmečiais. Galit patys padaryt skaičiavimus kiek reikia turėt žmonių norint pastatyt piramides, tada reik atsižvelgt į tai, kad tuos visus žmones reikia maitint (tiekt jiems maistą), juos reikia aprengt, juos reik apnakvindint, juos reik sužiūrėt/prižiūrėt, reikia nutiest kelius statybinėm medžiagom transportuot, reikia megalitinius blokus transportuot ir taip toliau.

(Senovės) Egipto valstybė buvo pajėgi statyt piramides (ko po šiai dienai nieks atkartot negali).

Įsivaizduokit, kad visą tą mega-monstrinę žmonių-resursų-medžiagų mašiną, kuri stato piramides mes laikinai sustabdom ir nukreipiam visą jos energiją Mozės žygiui palaikyti. Kaip manote, ji susidoros su užduotim ar ne? Vienas juokas. Juolab kad Egipte tų piramidžių jau ir taip pristatyta iki kaklo, kokia prasmė statyt tūkstantis pirmą piramidę? O vat štai Mozės žygis – naujiena, nauja technologija. Juolab kas yra vertingiau: ar dar viena akmenų krūva(piramidė) ar informacinė armija? Armija, kokios neturi niekas iš kaimynų ir per artimiausius 4000 metų neturės. Kieno vertė didesnė? Turbūt atsakymas aiškus.

Toroje aprašoma kad faraonas nenorėjo Mozės su beduinais išleist iš Egipto. Akivaizdu kad apie tokį didelį projektą kaip Mozės „Sinajaus konclageris“ faraonas turėjo būt informuotas, nelabai realu tai įvykdyt be faraono žinios. Faraonas buvo bukas kaip kad ir priklausio būt (gojų) karaliui, tačiau jo galioje buvo Egipto resursų paskirstymas ir Egipto žyniai tuo atžvilgiu buvo priklausomi nuo faraono, nes žyniams buvo reikalingi valstybiniai Egipto resursai Mozės „Sinajaus konclagerio“ išlaikymui. Egipto žyniai bandė faraonui išaiškint naujo projekto privalumus ir būsima naudą, tačiau faraonui tai buvo per daug sudėtinga suvokt ir jis priešinos duot leidimą šiai Mozės programai. Tada Egipto žyniai buvo priversti parodyt faraonui keletą fokusų kad pagąsdint faraoną (Toroje jie aprašyti kaip Mozės daromi stebuklai Egipte), ir faraonas galiausiai davė leidimą. Kai Mozė išvedinėjo beduinus iš Egipto, tai buvo inscenizuotas spektaklis kad atseit faraono armija bando vytis iškeliaujančius beduinus, tam kad beduinams įtikinamiau viskas atrodytų. Jei faraonas būtų iš tikro vaikėsis Mozės išvestus beduinus, tai pakol tie beduinai trynėsi 42 metus čia pat Egipto pašonėj, tai faraonas juos galėjo „pasivyt ir pribaigt“ nors ir 100 kart iš eilės tą pakartot. Akivaizdu kad viskas buvo suderinta su faraonu aukščiausiam lygmeny ir faraonas išvis nesikišo į žynių vykdomą programą Sinajaus dykumoj.

Galim prieit prie šios temos ir iš kitos pusės. Jeigu šiandien egzistuoja judaizmas, reiškia kažkadaise seniai seniai judaizmo nebuvo ir tam tikru laiko momentu judaizmas gimė.

Neturi rolės kada konkrečiai tas įvyko, daug svarbiau pats faktas kad judaizmo nebuvo ir paskui judaizmas atsirado.

Kad judaizmas gimtų ir atsirastų, tai tam reikalingas pradininkas, tos religijos įkūrėjas ir „tėvas“. Reikalingas konkretus realus žmogus, kuris sugeneruotų ir „pagimdytų“ religijos bazinius teiginius ir suorganizuotų religinę bendruomenę besilaikančią šios naujos religijos teiginių. Neturi rolės koks buvo šio konkretaus žmogaus vardas (Mozė ar kažkoks kitas), neturi rolės kada jis gyveno (prieš 4000 metų ar kitu laiku), neturi rolės ką jis konkrečiai veikė. Daug svarbiau yra tai kad tokia konkreti reali istorinė asmenybė turėjo egzistuoti. Galbūt vėliau šventuose raštuose viskas buvo išpūsta/hiperbolizuota/perdėta/iškraipyta, tačiau turėjo egzistuoti kažkoks konkretus realus žmogus jei ne kaip religijos „tėvas“, tai bent jau kaip tokio „tėvo“ prototipas. O jei toks „tėvas“ buvo, tai didelės prasmės meluoti jo vardą nėra, kam gi tas būtų reikalinga?

Lygiai taip pat nėra prasmės meluoti to „tėvo“ gyvenimo biografiją ir jo „žygdarbius“. Na sakykim, gal apie „tėvo“ „žygdarbius“ meluoti prasmė visgi yra - tam kad viską išpust iki padebesų, parodyt koks tas „tėvas“ galingas, kokius stebuklus demonstravo ir taip toliau.

Tačiau. Reikalas tame, kad Toroje aprašyti įvykiai su Moze ir Sinajaus dykuma ir 42 metais – nors kiek nusimanančiam apie žmonių smegenų praplovimo/programavimo mechanizmus – aiškiai liudija kad ten vyko prievartinė smegenų plovimo programa, negana to, ji vyko daug sunkiau nei kad buvo suplanuota iš pradžių – beraščiai beduinai visapusiškai priešinosi jų pavertimui į žydus, Toroje pilna epizodų kaip tie beduinai bando rengt maištus, revoliucijas, bandė pabėgt nuo Mozės ir t.t. Jei Mozės tikslas būtų su beduinais-žydais pabėgt iš Egipto, tai Sinajaus dykuma būtų perkirsta per pora savaitių ir Mozė jau rastusi kitam pasaulio gale. Tačiau Mozė niekur neskuba ir trina 42 metus čia pat prie pat Egipto pašonės. Ar tai nors kiek panašu į pabėgimą iš Egipto nelaisvės? Deja, tai aiškiai liudija kad tai greičiau valstybiniais resursais vykdoma smegenų praplovimo programa dirbtiniame gamtiniame konclagery. Jeigu Mozė buvo dievo pranašas ir su dievo pagalba vykdė stebuklus, tai kam reikia taip ilgai 42 metus kankint tuos beduinus? Negi (biblinis) dievas toks silpnas kad negali apšviest ir atverst į judaizmą visų tų beduinų per keletą Mozės pamokslų? Trach tibidach – ir psio, per valandą visi beduinai pavirto žydais – juk jis dievas ar ne? O čia... 42 metai su visokiais begaliniais nesklandumais – labai jau žemiškai visai tai atrodo, nieko „dieviško“ tame nei iš tolo nešviečia. Kam tokius dalykus išvis Toroje aprašinėti? Daug efektingiau būtų Toroje aprašyt kad per vieną sekundę visi beduinai pavirto žydais. Va čia tai būtų dievo galios pasireiškimas. O dabar

Visi šie dalykai yra akivaizdus „kompromatas“ ant Mozės. Tačiau tuos dalykus suprast gali tik žmogus nusimanantis apie smegenų praplovimo/programavimo mechanizmus. O kadangi nei beduinai-žydai, nei tuo labiau gojai, apie smegenų praplovimo/programavimo mechanizmus neturi nei menkiausio supratimo, tai Toros autoriai ant tiek savim pasitikėjo kad net nematė reikalo visą šią konclagerinę smegenų plovimo programą nuslėpt/nutylėt ir aprašė ją su visom detalėm.

Jeigu Mozės/Sinajaus istorija būtų išgalvota pasaka, tai ta pasaka tikrai būtų daug gražesnė, nebūtų nei 42 metų trukmės „pasivaikščiavimo“, nei visų kitų „nelabai dieviškų“ epizodų.

Tarkim tu esi autorius, kuris kuria iš lubų istoriją apie atseit buvusi Moze, tai negi įdėtum į savo istoriją 42 metus „pasivaikščiavimo“, negi įdėtum aprašus kaip tie beduinai-žydai taip ilgai ir taip įnirtingai priešinos Mozei jų pavertimui į žydus? Juk visa tai tik sumenkina tavo aprašomo dievo galią, kas ten per dievas kad taip ilgai vazojas ir taip sunkiai tam dievui einas. Reikia būt bepročiu kad tokius epizodus sugalvot ir surašyt. O jei šie epizodai visgi yra aprašyti Toroje, tai yra praktiškai pats geriausias įrodymas kad tie įvykiai ir vyko

realybėje. Gal skaičiai hiperbolizuoti, gal viskas išdidinta/iškraipyta, bet kad tokia Mozės kuruojama smegenų plovimo programa vyko, tai netgi labai tikėtina. Abejot gali tik tas, kuris nesugeba atpažinti Toroje aprašytos akivaizdžios prievartinės konclagerinės smegenų plovimo programos, kuris skaitydamas Torą mato tiktais „apysaką/romaną/pasaką“, kuri jam nieko nesiskiria nuo gražios romantiškos pasakos apie Senį Šaltį arba raudonkepuraiteį. Bet Toros autoriai net nesislapstė, jie puikiai žinojo kad „dieviška aura/aureolė“ kuri bus sukurta aplink Torą, išjungs bet kokius suvokimo mechanizmus skaitytojo galvoje, taip pat autoriai puikiai žinojo kad skaitytojai neturės kvalifikacijos kad atpažinti smegenų perprogramavimo programos aprašymą. Skaitytojas skaitys Torą ir matys 1) arba dievo pirštą arba 2) raudonkepuraiteį lygio pasakojimą. Todėl Toros autoriai buvo ramūs ir jie nei kiek nesuklydo.

Ar yra kokių nors „archeologinių biblijos įrodymų“?

Dėl „archeologinių biblijos įrodymų“ nuomonių yra pačių įvairiausių. Jei trumpai, tai kas nori tuos archeologinius įrodymus rasti, tai juos ir „randa“, o kas nenori rasti tai jų ir „neranda“.

Kaip kad pavyzdžiui, yra toks fanatikas vardu Ronald Eldon Wyatt (1933 – August 4, 1999), jis paskyrė visą savo gyvenimą ir visas savo santaupas surasti archeologinius biblijos įrodymus.

Visus savo archeologinius kasinėjimus ir atradimus jis nufilmavo dokumentiniuose filmuose, kuriuos jei turite noro galite susirasti ir peržiūrėti, tų filmų labai daug.

Štai keletas jo archeologinių atkastų radinių-biblijos-įrodymų:

By the time of his death on August 4, 1999, his claimed discoveries included:

Noah's Ark (the Durupinar site, located 18.25 miles south of Mount Ararat)

Anchor stones (or drogue stones) used by Noah on the Ark

The post-flood house, grave markers and tombs of Noah and his wife

The location of Sodom and Gomorrah and the other (3) Cities of the Plain: Zoar, Zeboim and Admah

Sulfur/brimstone balls from the ashen remains of Sodom and Gomorrah.

The Tower of Babel site (in southern Turkey)

How the Egyptians may have built the pyramids.

The site of the Israelites' crossing of the Red Sea (located in the Gulf of Aqaba)

Chariot wheels and other relics of the army of Pharaoh at the bottom of the Red Sea

The site of the biblical Mt. Sinai (in Saudi Arabia at Jabal al Lawz)

The rock at Mt. Horeb from which water flowed when struck by Moses

The site of Korah's earthquake.

A chamber at the end of a maze of tunnels under Jerusalem containing artefacts from Solomon's Temple

The site of the Crucifixion of Jesus

The Ark of the Covenant and the stones of the Ten Commandments

Christ's blood, dripped onto the Mercy seat of the Ark of the Covenant beneath the Crucifixion site.

A miter with an ivory pomegranate on the tip

The burial pots of Ashkelon.

=====

Tačiau šie dalykai yra antraeilės reikšmės.

Paiškinsim kaip atskirti esminius dalykus nuo nereikšmingų detalių.

80% visų šiuo metu gyvenančių žydų yra aškenaziai. Pavyzdžiui, Lietuvoj, Lenkijoj aškenaziai sudaro 100% nuo visų žydų.

Aškenaziai žydai - tai tiurkai-chazarai, kurie iki IX mūsų eros amžiaus niekieno nežinojo nei apie Mozę, nei apie Torą, ir kurie gyveno absoliučiai kitam geografiniam regione.

Todėl žydų aškenazių atžvilgiu, Toros pasakojimai apie Mozę ir pasivaikščiojimą po Sinajaus dykumą, formaliai žiūrint, tėra tiktais gyna pasaka ir nieko daugiau.

Nepaisant šio fakto, žydai aškenaziai vis vien tiki kad jų protėvis yra Mozė ir žydai aškenaziai griežtai laikosi Talmudo ir rabinų nurodymų.

Ką gi tai reiškia? Tai reiškia, kad nepriklausomai nuo to, ar egzistavo realiai Mozė ar ne; nepriklausomai nuo to, ar egzistavo realiai Egipto žyniai ar ne – žydai vis vien gyvena pagal Talmudo ir rabinų nurodymus. Ką mums tereikia iš viso to suprasti - tai kad po šiai dienai egzistuoja tam tikra žmonių grupė (žydai), kuri gyvena ir klausosi Talmudo ir rabinų nurodymų (o šių nurodymų/komandų originalus šaltinis yra levitai).

(Pas žydus) yra laikoma kad žydai sefardimai yra palikuonys tos žmonių grupės, kurią Mozė vedžiojo po Sinajaus dykumą. Mes galim priimt hipotetinę prielaidą kad ir žydų sefardimų atžvilgiu Mozės ir Sinajaus žygio istorija irgi yra pasaka ir kad jokio Mozės niekada nebuvo. Tačiau ar Mozės istorija yra teisinga ar ne – tas nevaicina absoliučiai jokios rolės. Esmė yra tame, kad mikroskopiškai maža žmonių grupė (levitai) sugebėjo įtikinti (įkalbėti/priversti/nesvarbu kokiais būdais) kitą mažą žmonių grupę (žydus) klausyt levitų nurodymų ir tuos nurodymus vykdyti. Kaip „legenda“ ir „loginis paaiškinimas“ žydams kodėl žydai turi klausyt levitų nurodymų buvo panaudota Mozės istorija (Mozės Penkiaknygė/Tora). **Neturi absoliučiai jokios rolės ar Toroje aprašyti įvykiai iš tiesų vyko realybėje**, tai antraeilis nereikšmingas klausimas. **Esmė yra tame, kad** šiandien egzistuojantys (ir anksčiau egzistavę kelis tūkstančius metų iki šiandienos) **žydai vykdo (levitų) nurodymus**, kurie yra surašyti Toroje.

Reikia suprast kad (antisemitinis) teiginys „žydai valdo pasaulį“ yra neteisingas/klaidingas, o tiksliau sakant tai ne tai kad „neteisingas“, bet mažo suvokimo lygmens.

Pateiksim analogiją. Priminsim anksčiau siustą paveiksliuką (žr. prikabiną „Zagovor.jpg“), kur avys atitinka gojus, aviganiai šuo atitinka žydus, o fermeris – levitus.

Jeigu iš šios sistemos eliminuosime fermerį ir liks tiktais avys ir aviganiai, tai labai greitu metu sistema sugrius. Aviganiai šunys nebegaunantys treniravimo ir komandų (nes nebeliko komanduojančio fermerio) labai greitu metu patys pavirs tokiais pat kaip ir visi avinai, aviganiai neturės žalio supratimo nei kur tas avis ganyt, nei ką su tom avim veikt (nu gal suės keletą avių pakeliui, bet tuo visi aviganių „pasiekimai“ ir apsiribos), nei kam išvis su tom avim užsiimt; geriau tegu tos avys keliauja sau, o mes aviganiai lakstysim sau – skirstomės.

Vienos avys (be šeimininko ir šuns) visai normaliai išgyvens. Juk laukinėj gamtoj tos avys būtent taip ir gyvena/gyveno.

Tačiau nėra gamtoje tokio atvejo kad šunys (patys sau be žmogaus šeimininko) ganytų avis. Be fermerio(žmogaus) sistema nefunkcionuoja. Fermeris yra būtinas elementas sistemoje. Aviganių šunų intelektas yra nepakankamas jie galėtų patys vieni (be fermerio) išlaikyt sistemą funkcionuojančią, tačiau aviganių šunų intelektas yra pakankamas kad įvykdyt fermerio komandas ganant avis.

Kitaip sakant, **patys vieni žydai (be levitų) pasaulio neprivaldys, per labai trumpą laiką tokia „žydų valdžia“ sunyktų/degeneruotų iki nulio.**

Grįžtam atgal prie Mozės ir Egipto žynių. Teoriškai Mozės/Sinajaus istorija gali būti ir falsifikuota, tačiau levitams nėra labai didelės prasmės ją falsifikuot. Levitai galėjo surašyt žydams Toroje istoriją

(beje, žodžio „istorija“ etimologija – „История“ == „Из Торы Я“, kitaip sakant, „istorija“ == „tai kas paimta IŠ TOROS“)

ir nepanaudoję tokio keisto ir gana nelogiško epizodo kaip kad 42 metų žygis per Sinajaus dykumą, kai tuo tarpu Sinajaus dykumą galima kiaurai pereit per pora savaitių.

Jeigu bet kurio (eilinio) žydo paklausime:

„kodėl Mozė žydus vedžiojo taip ilgai, 42 metus, per tokią nedidelę dykumą?“,

tai atsakymą visada išgirsite maždaug tokį:

„tam kad iš žydų išmušti/išvalyti vergišką dvasią/mąstyseną, nes žydai Egipte buvo vergai, todėl ir reikėjo 42 metų pakol gimė 2..3-čia žmonių karta, kurie jau nebeturėjo vergiškos mąstysenos“ (taip žydus mokina rabinai).

Mes galim tada iškart užduoti žydui antrą klausimą:

„O kai Babilonijos karalius Nabuchodonosaras užgrobė žydų valstybę ir 70 metų laikė žydus vergovėje, tai kodėl tada po šio babiloniečių nelaisvės epizodo nebuvo surengtas dar vienas žygis į dykumą kad vėl „išvalyt vergišką dvasią iš žydų tautos“ ?“

Ir čia žydas tik gūžtels pečiais ir neturės atsakymo į šį klausimą.

Taigi kaip matome, Mozė žydus vedžiojo ne tam kad išmušti vergišką dvasią - nes tada „pasivaikščiojimą“ per dykumą reiktų daryt kiekvieną kart po to, kai žydai papuldavo į nelaisvę vėl ir vėl.

Mozė žydus vedžiojo po Sinajaus dykumą todėl kad buvo formuojama informacinė armija. Pradinis informacinės armijos formavimas yra vienkartinis veiksmas, jo kartot daug kartų nereik, kadangi vieną kart suformavus ir ją apiforminus religijos pavidalu, armijos nariai patys savarankiškai replikuoja ir daugina armijos narius – augina savo vaikus pagal Talmudą, vaikai augina anūkus pagal Talmudą ir t.t..

Paties Mozės artimi ryšiai su žyniais nekelia jokių abejonių.

Mozė buvo paimtas ir užaugintas faraono dvare, kur Mozę nuo vaikystės augino, auklėjo ir apmokė žyniai.

=====

<http://en.wikipedia.org/wiki/Moses>

According to the Book of Exodus, **Moses was a son of Amram, a member of the Levite tribe** of Israel descended from Jacob

=====

Mozės žmona buvo žynio dukra.

=====

<http://en.wikipedia.org/wiki/Zipporah>

Zipporah or Tzipora is mentioned in the Book of Exodus as the **wife of Moses**, and **the daughter of Reuel/Jethro, the priest** or prince **of Midian**.

=====

Patys žydai pilnai tiki kad Toroje aprašyta istorija su Moze yra teisinga, kad viskas taip ir buvo. Žydai su Toros-Talmudo raštais turi daugmaž logiškai vieningą ir išbaigtą pasaulėžiūrinę sistemą, neturinčią kokių nors esminių vidinių prieštaravimų – visi galai puikiai susieina.

Tuo tarpu pas gojus-krikščionis reikalai Toros atžvilgiu yra visiškai kitokie nei kad pas žydus.

Reikalas tame, kad dievas gojus (Naujam Testamente) mokina būti nuolankiais, atsukti kitą žandą, visus mylėt (ir ypatingai mylėt žydus, nes tai dievo išrinkta tauta), etc.

Tačiau Toroje visas tekstas tiesiog persmelktas „aukštadvasiškais“ dievo nurodymais žydams kaip kad pvz.: „eikit išžudyti juos visus: tame tarpe vaikus, moteris ir senelius (kokią nors konkrečią gojų tautelę)“. Toroje Mozė kas penkias minutes skiria mirties bausmę tiems, kurie nesiklauso dievo nurodymų. Pavyzdžiui už pagalių rinkimą laužui kad pasišildyt per šabato dieną – mirties bausmė.

Toroje surašyti dievo nurodymai ant tiek prieštarauja krikščioniškam (gailestingo ir gero) dievo įvaizdžiui, kad Toros neįmanoma sugrūsti į krikščionišką pasaulio suvokimą net per galvą verčiantis. Toroje dievo nurodymai žydams yra tiesiog totaliai aukštin galva nei kad yra krikščių modelis/įvaizdis apie dievą. Tačiau **formaliai krikščionys privalo pripažinti Torą esant šventu raštu**. O Toros turinys – nelenda nu nei pro kokius vartus. Jei pripažinsim kad Toros turinys yra 100 procentų teisingas, tai tada gausim krūvą esminių vidinių tarpusavio prieštaravimų krikščioniškoj pasaulėžiūroj.

Beje, įdomus faktas: vakaruose padaryta statistika rodo, kad 17% žmonių, kurie bandė labai nuoširdžiai ir labai giliai įsigilinti ir perprast Bibliją ir tam paskyrė vos ne visą savo gyvenimą, tai 17% tokių žmonių atsiduria psichinėje ligoninėje. Taip yra dėl to, kad Biblijoje yra pilna vidinių prieštaravimų: čia dievas sako „mylėk, užmušt negalima“, čia už minutės dievas sako „eik išpjauk visus mažus ir didelius, nepalik nei vieno gyvo“. Kai gojus bando perprast dievą iš tokių prieštaringų dievo nurodymų, tai gojui elementariai pakrinka protas ir jis atsiduria psichinėj ligoninėj. Beje, žydams tas negalioja, nes judaizmo pasaulėžiūroj nėra išvis jokių vidinių prieštaravimų – „gojus tai gyvulys žmogaus pavidale, ir jei dievas liepia gojus išpjaut, vadinasi viskas yra ok, taip ir turi būti“.

Beje, visi tie Biblijos vidiniai prieštaravimai („Užmušti negalima“ vs. „Eik užmušt.“) išsisprendžia per pora sekundžių, vos tik mes skaitydami biblijos tekstą mintyse padarysime žodžių apkeitimą – vietoj žodžio „dievas“ apkeisim į žodį „levitai“ – tada iškart visi galai susieina tą pačią akimirką – tiesiog levitai realiam laike adaptuojas prie konkrečios situacijos, jei šią minutę levitams reikia kažką užmušt, tai jie ir sako „dievas liepia užmušt“ (negi levitai eis savo rankom užmušinėti. Jokiais būdais. Levitai tai baltarankiai, levitai savo rankų krauju netepa, levitai viską daro svetimom rankom), jei levitai nusprendžia kad dabar šią minutę nebereikia nieko užmušinėti, tai levitai sako „dievas draudžia žudyti, dievas liepia mylėti“.

Bet grįžtam atgal prie krikščionių. **Krikščioniškoje pasaulėžiūroje neįmanoma logiškai gražiai ir darniai įpaisyti Toros tekstų turinio. Todėl krikščionys šiai problemai spręst naudoja sekantį sprendinį. Krikščionys teigia, kad Tora - tai tiktais alegorinių perkeltinės prasmės pasakojimų knyga, tačiau (svarbu!) Torą rašė dievas (per šventosios dvasios įkvėpimą).** Tarsi dievas neturėtų geresnio užsiėmimo, nei kad alegoriniais perkeltinės prasmės tekstais enkryptinti ir užkoduoti savo pasakojimą žmonėms. Čia vėlgi - „advanced“ krikščionys sugalvos „loginius“ paaiškinimus kodėl dievas užkodavo biblijos tekstus – ogi atseit todėl kad „blogiečiai“ negalėtų suprast kas biblijoj parašyta. O kaip tada dėl „geriečių“? juk „geriečiam“ irgi gali nepavykt dekoduoti „dievo žinutės“. Savo filosofiniuose išvedžiojimuose gojai-krikščionys gali paskęsti iki begalybės. Bet mums kaip tik to tik ir tereikia - kad gojai kuo labiau patys susipainiotų savo pačių išvedžiojimuose ir juose paskęstų. Pakol gojai yra paskendę filosofinės gilios prasmės ieškojimuose, mes tuo naudojames ir jojam gojams ant kupros – toks ir buvo mūsų tikslas. Tikslas pasiektas, tai ko daugiau bereikia.

Gojai-krikščionys turi suvokimo/interpretacijos problemų praktiškai su kiekvienu Toros sakiniu ir kiekvienu Toros epizodu. Kaip kad pavyzdžiui, imam epizodą kur Mozė įvykdo mirties bausmę už tai kad žydas rinko pagalius laužui pasišildyti per šabato dieną. Judaizmo pasaulėžiūroj nėra jokių dviprasmiškumų ir neaiškumų šio epizodo interpretacijai – yra dievo nurodymai, jei neklausai dievo, gauni bausmę – viskas paprasta, logiška ir aišku. Tuo tarpu gojus-krikščionis perskaitęs šitą epizodą (mirties bausmė už pagalių rinkimą

laužui per šabatą) tiesiog paskęs ištisam vandenyne savo beprasmiškų apmastymų kokia yra PERKELTINĖ alegorinė šio epizodo prasmė, kas gi ten buvo užkoduota, kaip kad pvz.: turbūt dievas čia norėjo pasakyti kad reikia melstis kryžiukui, o gal dievas norėjo čia pasakyti kad reikia eiti išpažinties, o galbūt dievas norėjo čia pasakyti kad saulė kabo danguje ir šviečia geltonai – pasiskaitinėkit patys ir susipažinkit su tokiais krikščionių raštais, jų prirašyta milijardai tomų. Gojai-krikščionys išsivaizduoja kad kuo gilesnę alegorinę PERKELTINĘ prasmę jie sugebės išgalvoti Toros tekstui, tuo ta prasmė yra artimesnė teisybei (tuo artimesnė tam, ką atseit norėjo pasakyti dievas užkodavęs šią žinutę).

Tuo tarpu gojui-krikščioniui niekad gyvenime nedaėis toks elementarus dalykas, kad jeigu Mozė paskyrė mirties bausmę už pagalių rinkimą per šabato dieną – tai jokių perkeltinių prasmų tame nėra. Prasmė yra labai elementari ir paprasta. Dievui nereikalingi tokie žydai, kurie negali sugalvoti/išmąstyti kaip ne pačiam žydui rinkti pagalius per šabatą, bet kad pagalius rinktų už tave gojus ir todėl dievas vykdo dirbtinę selekciją – atrunkinėja žydus, kurie sugeba nors kiek išmąstyti kaip priversti gojus dirbti vietoj savęs.

Pritaikius šiuos principus - viskas tampa labai aišku, elementaru ir nebereikia fantazuoti alegorinių perkeltinių prasmų Toros tekste, nes nėra ten jokių perkeltinių prasmų. Viskas Toroje surašyta atviru tekstu. Tiesiog reikia turėti raktą, kuris duotas šioje knygoje, kad galėtumėt atrakinti visus Toros tekstus per porą sekundžių. Gojai-krikščionys, tuo tarpu, studijuodami Torą rizikuoja su 17% tikimybe atsidurti psichinėje ligoninėje.

Žydai, tuo tarpu, studijuodami Torą su 100% tikimybe tampa tūkstantį kartų protingesni nei kad gojai. Štai kaip skirtingai veikia Toros tekstai skirtingus populiacijos sluoksnius: avinai (gojai) tampa dar kvailiesni, o aviganiai (žydai) tampa dar protingesni. Argi nenusipelnė levitai paminklo sau už tokį nuostabų kūrinį kaip Torą?

Žmonių populiacijos informacinio valdymo schemas

Jei suaugusio žmogaus mes paklausime „ką tu manai apie X objektą?“

(pavyzdžiui, tarkim „ką manai apie šitą obuolį?“, „ką manai apie šitą pastatą?“, „ką manai apie šitą įvykį?“, etc),

tai suaugęs žmogus turės „savo nuomonę“ apie (praktiškai) bet kokį daiktą/įvykį/objektą/etc ir jis ją mums galės papasakoti/išsakyti.

O dabar galime pastatyti klausimą sekančiai. Iš kur pas tą žmogų atsirado, taip vadinama, to žmogaus „mano nuomonė“? Kodėl žmogus mano vienaip arba kitaip? Kokia yra to žmogaus „mano nuomonės“ kilmė? Kaip susiformuoja ir kaip atsiranda „mano nuomonė“ pas žmogų?

Kai žmogutis gimsta, tai pas gimusį kūdikį galvoje yra „tabula rasa“ (iš lotynų – „tuščia lenta). Kūdikis, ką tik gimęs, nieko nežino apie šį pasaulį ir neturi jokios „savo nuomonės“ vienu ar kitu klausimu.

Kai tas vaikutis auga namuose, tarkim į namus, pas mus į svečius atėjo teta (giminaitė). Pas mus besisvečiuodama teta išsako savo nuomonę apie vieną ar kitą objektą, kaip kad pavyzdžiui „šitas obuolys yra skanus“, „šitas kamuolys yra gražus“, ir panašiai. Neturi rolės kokiais klausimais ir temom teta išsako savo nuomonę, o šalia esantis mažas vaikas viską įdėmiai klausosi ir įsidėmi. Vaikučiui tetos žodžiai įkrenta į sąmonę, o vėliau giliai į pasąmonę. Kadangi pačioj pradžioj pas vaikutį nebuvo jokios „savo nuomonės“ tais klausimais ir temom, kuriomis teta išsakė savo nuomonę (pas vaikutį dar buvo „tuščia vieta“ tose temose), tai tetos išsakytos mintys yra vaiko įsidedamos į savo galvelę ir tampa „jo paties mintimis“. Vėliau, tarkim, tas vaikutis išeina į kiemą pažaišt su bendraamžiais vaikais. Ir, tarkim, kažkoks kiemo draugas pasako savo nuomonę, tarkim apie tą patį kamuolį, apie kurį šnekėjo anksčiau teta. Dabar gi mūsų vaikutis jau turi ką su kuom lyginti. Jis jau lygina – ką apie tą kamuolį buvo pasakius anksčiau teta ir ką apie kamuolį dabar šią akimirką sako kiemo draugas. Po sulyginimo ir permastymo, vaikutis naujai atvykusią (iš kiemo draugo išgirstą) informaciją/nuomonę priima arba atmeta, priklausomai nuo to, kiek ji sutampa arba nesutampa su pirmiau girdėta nuomone (su kuria jau anksčiau mūsų vaikutis susitapatino, kuri jau anksčiau tapo „jo paties nuomone“).

Viršuje aprašytas pavyzdys demonstruoja svarbų principą.

Kai pas vaiką galvoje (duotoje konkrečioje temoje) yra „tuščia vieta“ (tai yra, vaikas, iš anksčiau, dar neturėjo ničjokios informacijos apie tą temą), tai bet kokia nauja atvykusi (tos temos) informacija įvažiuoja pro atvirus vartus į vaiko smegenis be jokios filtracijos, be jokios atmetimo reakcijos, ir po to, kai šiek tiek susiguli ir nusėda smegenyse - tampa to vaiko „mano paties nuomone“ (duotu konkrečiu klausimu ar konkrečia tema). Visa kita (duotos temos) informacija, kuri atvyksta jau vėliau (po to kai jau buvo suformuota pradinė „mano paties nuomonė“ duotoje temoje) – ji jau sutinka „pasipriešinimą“ – yra filtruojama ir lyginama su prieš tai turėta informacija (duotoj temoj). Po to, kai nauja atvykusi informacija buvo prafiltruota/išanalizuota, ji yra priimama (ir susisumuoja su anksčiau turėta informacija) arba yra atmetama. Tokiu būdu, į „tuščią vietą“ įdėt pradinę informacinę „sėklą“ yra pakankamai paprasta – mums tereikia būt patiems pirmiems, kurie vaiką informuos duotoje temoje ir vaikas tą informaciją įsidės į galvytę be jokių didelių pastangų. O visi tie, kurie ateis su vaiku pasikalbėt po mūsų ir bandys tam vaikui įdėti kitokią informaciją – jie jau turės didesnių ar mažesnių problemų, kadangi dabar jau vaikas turi ką su kuom lyginti, vaiko smegenyse filtras jau įsijungė, ir ne viską ir ne taip lengvai bus tam vaikui galima įdėti į galvą. Įdėti į galvą tai gal ir galėsime, bet tiesiog tą padaryt jau bus daug sunkiau. Negana to, ta pradinė **informacinė „sėkla“**, pasėta vaiko galvoje, **pradeda pati savaime augti** – vaikas pats savarankiškai, **autopiloto režimu** ieško knisa visur informacijos kuri sutaptų su anksčiau „pasėta“ (į jo galvytę) informacija, **pradeda kaupti ir sumuoti informacinę „bagažą“ būtent toje kryptyje, kur ji nukreipė pati pradinė informacinė „sėkla“**. O visa informacija, kurią jis pakeliui sutinka, tačiau **kuri nesutampa/prieštarauja** pradinei informacinei „sėklai“ **yra automatiškai atmetama net nesigilinant į jos turinį**, tiesiog tokiai informacijai jis tampa „aklas“ ir jos net nemato ir ignoruoja.

Laikui bėgant, vaikas, gyvendamas savo gyvenimą, gali akis į akį susidurti su įvykiu, kuris jam aiškiai parodys, kad jo anksčiau turėti įsitikinimai/informacija buvo klaidingi ir tada jis bus priverstas perdėlioti savo galvoje informacijos lentynėles taip, kad jos neprieštarautų šiam įvykiui/faktui. Kuo ilgesnį laiko tarpą žmogus nugyvena su vienokiais savo įsitikinimais, tuo didesnio sukrėtimo/katastrofos reikia, kad tas žmogus pakeistų savo įsitikinimus. Laikui bėgant žmogaus įsitikinimai surambėja/sustabarėja, ir jei pačioj pradžioj dar užteko mažo impulso/postūmio iš šalies, kad žmogus tuos savo įsitikinimus pakoreguotų, tai praėjus daugiau

laiko žmogaus įsitikinimams pakeisti reikia jau daug didesnio impulso/postūmio iš šalies. Tie įsitikinimai gali tiek užrąbėti/sustabarėti, kad netgi mirtinas pavojus bus nepajėgus tų įsitikinimų pakeisti. Žmogus paaugos savo gyvybę vardan savo įsitikinimų, bet jų neatsisakys.

Sekantį „mano nuomonės“ formavimo principą pailiustruosim pavyzdžiu.

Įsivaizduok kad tu gimei Afrikos džiunglėse, negrų pigmėjų kanibalų gentyje. Tiesiog taip nutiko, kad tu gimei tarp žmonių, kurie valgo kitus žmones.

=====

<http://lt.wikipedia.org/wiki/Kanibalizmas>

Kanibalizmas – reiškiny, kai vienos rūšies atstovai valgo vieni kitus. Dažniausiai kanibalizmas reiškia žmones valgančius kitus žmones (kartais dar vadinama žmogėdrystė).

=====

Ir tarkim taip susiklostė aplinkybės, kad tau jau suėjo 25 metai, o tu dar iki šio laiko nesi nudobęs ir suvalgęs nei vieno žmogaus. Tiesiog taip nutiko, tiesiog taip susiklostė aplinkybės.

Ir kas tada su tavim nutiks? Tu pradėsi pergyvent, stresuot, depresuot. Juk koks tu nevykėlis - tu nenudobei ir nesuvalgei dar nei vieno žmogaus. Visi tavo gentainiai jau seniai tą padarė, o tu – ne. Vienas gentainis jau užmušė ir suvalgė 10 žmonių, kitas gentainis jau užmušė ir suvalgė 15 žmonių ir t.t. O tu nenudobei ir nesuvalgei nei vieno žmogaus. Kas gi begali būt blogiau? Gėda prieš gentainius, gėda prieš patį save dėl savo nevykėliškumo. Tas pergyvenimas ir stresas gali privest net iki savižudybės.

Dabar atsitraukiam truputį į šoną ir pažvelgiam iš šalies. Mes čia sėdim tokie baltieji prie kompiuterio ir mums to negro kanibalo kančios ir pergyvenimai atrodo juokingi ir kvaili. „Pergyvent kad nesuvalgei nei vieno žmogaus“ – kas gi begali būt kvailiau? Tai taip atrodo mums, baltiesiems. O tam negrui kanibalui jo asmeninė problema („nesuvalgiau žmogaus“) yra visai nejuokinga, o netgi labai svarbi ir skausminga.

Ką gi demonstruoja pavyzdys, aprašytas aukščiau? Ogi tai, kad tie **dalykai dėl kurių mes kenčiam arba džiaugiamės – tie dalykai yra netgi ne pačių mūsų sugalvoti**. Tiesiog kažkas tuos dalykus įdėjo į galvą iš išorės. Nėra nei vieno dalyko dėl kurio tu džiaugies arba liūdi, kurį tu pats būtum sugalvojęs. Nepaisant to, kad tu esi nuoširdžiai įsitikinęs kad „tu pats juos sugalvojai“, kad „tai yra tavo paties nuomonė“ - visi iki vieno šie dalykai buvo įdėti tau į galvą iš išorės. Tas negras kanibalas irgi labai nuoširdžiai galvoja kad jis „pats nusprendė, pats sugalvojo“ kad reikia pergyvent dėl to „kad nesuvalgei nei vieno žmogaus“. Pavyzdžiui, tu galvoji kad „turėti didesnę namą/mašiną, uždirbti daugiau pinigų, etc“ – yra laimė/gėris, o „netekti darbo/mašinos/namo, etc“ - yra nelaimė/blogis. Tačiau tu net ne pats tai sugalvojai, tiesiog kažkas kažkadaise tau tai pasakė ir tu tuos dalykus įsidėjai sau į galvą ir **autopiloto režimu gyveni siekdamas šių „į laimę vedančių“ tikslų**. Visas tavo gyvenimas, visi tavo veiksmai yra nukreipti siekiant tikslų kuriuos (realiai) netgi ne tu pats sugalvojai. Negras kanibalas irgi mano, kad tai jis „pats sugalvojo“ kad reik nudobti ir suvalgyti kitą žmogų ir deda visas pastangas siekdamas šio tikslo. **Jei žmogui pasiseka priartėti prie tikslo – tada žmogus tampa „laimingas“, o jei iki tikslo nusigaut nesigauna – tada žmogus pradeda kentėti ir būna nelaimingas**.

Tai reiškia, kad jeigu mes turim galią formuoti ir įdėti žmogui į galvą tikslus/siekius, tai mes tada automatiškai kontroliuojam kada ir kokiom sąlygom tas žmogus jausis laimingas ir kada ir kokiom sąlygom jis bus nelaimingas. **Įdėdami žmogui į galvą įsitikinimus**(„mano paties nuomonė/aš pats sugalvojau“) – **mes**

automatiškai **kontroliuojam to žmogaus elgsenos modelį**, ir **galim prognozuot to žmogaus veiksmus pakankamai dideliu tikslumu** – žmogus elgsis užduoto „koridoriaus ribose“, kažkiek nukrypimų ir variacijų bus, tačiau jos visos bus tam tikro užduoto „koridoriaus ribose“.

Kaip kad pavyzdžiui, jei žmogui idėjom į galvą Koraną, tai jis su džiaugsmu eis susiprogdint su bomba kaip kamikadzė. Tačiau jei bombą iduosi evoliucionistui/krikščioniui/etc, tai tu turėsi daug vargo tokį įkalbint eit susiprogdint su bomba ir didelis klaustukas ar tau tai pavyks. O jeigu, pavyzdžiui, žmogui į galvą idėjom evoliuciją, tai jis su džiaugsmu eis mėtyt bombų ir šaudyt musulmonus – juk evoliucionistas šventai tiki kad jis gina „gėrį“ – kad būtinai reikia įdiegt „demokratines vertybes“ kvailiams musulmonams, nes musulmonai patys nesupranta koks „geras“ dalykas yra „demokratija“.

Mums nėra jokio skirtumo kuom mes įtikinom gojus. Ar gojai tiki „demokratijos vertybėm“ ar koranu ar dar kažkuom – mums absoliučiai jokios skirtumo. Mums tiktais svarbu kad gojai šventai tikėtų tuo, ką mes jiems į galvą idėjom ir aukotų savo gyvybę gindami „savo pačių įsitikinimus“.

Taip pat labai svarbus valdymo principas yra „skaldyt ir valdyk“ metodika. Skirtingoms gojų grupėms reikia idėti į galvas skirtingas ideologijas, tam kad paskui galima būtų tuos gojus vienas su kitu supjudyti ir iš gojų tarpusavio pjautynių turėt gerus dividendus.

Žmogus negali išmokyti ko nors „pats savaime“, „pats iš savęs“.

Kaip kad pavyzdžiui, tam kad mažas vaikas išmokyti kalbėti reikia kad kažkas iš IŠORĖS jį apmokytų kalbėti. Vaikas, vienas pats sau, negali išmokyti kalbėti. Vaiką turi kažkas apmokyt iš IŠORĖS.

Ir šitoj vietoj ateinam mes, ir apmokinam tą vaiką taip, kaip kad mums reikia kad jis elgtųsi užaugęs.

Tą mes labai lengvai galime pasiekti pergriebdami gojų švietimo sistemą. Mums visai nereikia patiems stovėti prie kiekvieno vaiko asmeniškai. Mūsų informacinė armija, pagal mūsų sudarytus receptus, parengia ir sudaro gojams švietimo programas ir vadovėlius. O toliau jau, patys gojai mokina savo vaikus autopiloto režimu pagal mūsų sudaryta programą. Kažkadaise mums reikėjo kad gojai tikėtų Jėzum Kristum, paskui mes gojus mokinom tikėt komunizmu, o šiandien, kadangi gojų prisiveisė per daug ant šios planetos ir mums reik sumažint jų skaičių, tai mes gojų vaikus užauginsim tikinčius į tolerastiją ir pederastiją. Kai gojų skaičius bus sumažintas iki 1 milijardo, visi mokykliniai vadovėliai apie tolerastijos naudą vėl bus išimti iš švietimo sistemos apyvartos.

Gojai niekaip negali suprasti, kodėl kažkas galėtų norėt sumažint žmonių populiacijos skaičių. Paaiškinsim. Jei supaprastinti, tai visą žmoniją galima suskirti į dvi grupes:

1) „elitas“ - tai savininkai. Tai tie, kuriems priklauso koncernai/gamyklos, bankai, prabangios vilos, kruiziniai laivai, asmeniniai lėktuvai, etc.

2) „pilka masė“ – tai žmonės, kurie (iš esmės kalbant) aptarnauja „elitą“. „Pilka masė“ augina pomidorus, kepa bandeles, sukala kėdę, rašo kompiuterines programas, taiso dantis ir t.t. O „elitas“ naudojami jų (aptarnaujančio personalo) darbo vaisiais.

„Elitas“ ir „pilka masė“ gyvena absoliučiai skirtingus gyvenimus, turi skirtingus siekius ir norus, vadovaujami skirtingais moraliniais/etinėmis principais ir t.t.

Kaip žinia, „elitas“ gyvena pakankamai gerai (buitine prasme). Jei „elito“ atstovas kažko užsimanė (pvz. naujo automobilio), tai be jokių problemų tą daiktą ir įsigys. O „pilka masė“ skendi nepritekliuose.

„Elito“ žmonės padarė skaičiavimus: kiek jiems reikia aptarnaujančio personalo, kad jie galėtų gyventi tiek pat gerai, kaip kad jie dabar gyvena. Analogija būtų sekanti. Tarkim tu esi princas ir turi daug tarnų: vieni tarnai gamina tau valgyt, kiti tau siuva rūbus, treči tvarko kambarius ir t.t. Akivaizdu kad egzistuoja kažkoks baigtinis skaičius tarnų, tarkim 100, kai tavo, kaip princo, gyvenimas bus aprūpintas visapusiškai. Jeigu tu tarnų bus daugiau, tarkim 1000, tai niekas iš esmės tavo gyvenime labai nepasikeis. Tie pirmieji 100 tarnų pilnai tave gali aprūpinti ir aptarnauti, o visi likę tarnai (virš 100 ir toliau) – yra pertekliniai, iš esmės nelabai reikalingi.

„Elito“ žmonės paskaičiavo, kad tam, kad jie galėtų gyventi tiek gerai, kaip kad jie dabar gyvena, jiems užtenka kad „aptarnaujančio personalo“ būtų 1 milijardas. Kaip žinia, šiuo metu žemėje yra 6 milijardai žmonių. Kai žmonių ant žemės planetos daug, tai prasideda visokios komplikacijos: didelis ekologinis užterštumas, didelės žmonių mėsos sunkiau sukontroliuoti ir t.t. Visa tai gali būti išspręsta jei sumažinti žmonių skaičių.

Būtų neblogai jei „pertekliniai žmonės“ vienaip ar kitaip „patys savaime“ sunyktų ir sumažėtų populiacijos skaičius. Kad tas procesas įvyktų „natūraliai“ ir, pageidautina kuo greičiau, galima tam procesui „pagelbėti“ įvairiais būdais. Kaip kad pavyzdžiui: visokeriopai skatinti ir reklamuoti pederastiją (prisidengiant demokratijos laisve, o visus prieštaraujančius pederastijai žiauriai nuskalpuoti prikabinant jiems etiketes „fašistas“, „rasistas“, „demokratijos priešas“), galima įdiegti masiškai į mitybą genetiškai modifikuotą maistą (nuo kurio eksperimentinės žiurkės sunyksta per 3-4 kartus nebelieka palikuonių, efektai matomi ne iš karto, o tik po kelių kartų), taip pat prie populiacijos „natūralaus“ mažėjimui galima pagelbėti „plintant natūraliomis ligomis“ (AIDS atvejais Afrikoje) ir t.t.

Žmogaus smegenys - tai kibernetinė mašina, tai kompiuteris (procesorius), kuris priima iš aplinkos (iš išorės) informaciją (input), ją analizuoja (daro skaičiavimus), ir tos analizės/skaičiavimų rezultate, žmogus padaro kokį nors veiksmą (output).

Kaip žinia, kompiuterių procesoriai būna skirtingo greičio/pajėgumo – vieni kompiuteriai skaičiuoja/apdoroja informaciją lėtai (pvz. XT/AT), o kiti kompiuteriai skaičiuoja/apdoroja informaciją greičiau (pvz. 286, 386, 486, Pentium, etc).

Tačiau nepriklausomai nuo to ar kompiuterio procesorius yra greitas ar lėtas, kompiuteris išėjime (output) suskaičiuos rezultatus, kurie bus vienareikšmiškai užduoti įėjimo duomenų (input). Tai yra, ir lėtas kompiuteris ir greitas kompiuteris suskaičiuos išėjime tą patį rezultatą esant vienodiems įėjimo duomenims. Tiesiog vienas kompiuteris tą išėjimo rezultatą (output) pateiks greitai, o kitas kompiuteris skaičiuos ilgai. Rezultatas išėjime (output) abiem atvejais bus identiškas, tiesiog skirsis skaičiavimų greitis.

Lygiai taip pat ir su žmonių smegenimis. Vienų žmonių smegenys apdoroja informaciją greičiau, o kitų žmonių smegenys apdoroja informaciją lėčiau. Tiesiog tokie gamtos dėsniai – pas skirtingus žmones smegenys dirba skirtingu greičiu. Tie žmonės, kurių smegenys dirba greitai yra laikomi protingais. O tie žmonės, kurių smegenys dirba lėčiau yra laikomi kvailais.

Triuko/fokuso esmė susiveda į tai, kad nepriklausomai nuo to ar žmogus yra protingas ar kvailas (kitai sakant, nepriklausomai nuo to ar greitai dirba žmogaus smegenys ar lėtai), tačiau jei mes turime galimybę kontroliuoti žmogaus smegenis patenkančią informaciją (input), tai mes labai prognozuojamai galime kontroliuoti to žmogaus elgesį (output). Kaip kad pavyzdžiui, jei mes žmogui pranešim kad už savaitės keletą kartų pabrangs kruopos ir miltai, tai protingas žmogus (kurio smegenys „skaičiuoja“ greičiau) per sekundę nuspręs kad reikia eiti į parduotuvę apsipirkti kruopų ir miltų (tam kad sutaupyt pinigų), o kvailis žmogus galvos daug ilgiau – jis gali galvoti dieną, dvi dienas, penkias dienas, savaitę, mėnesį – bet irgi lygiai taip pat išmąstys kad reikia eiti į parduotuvę apsipirkti kruopų ir miltų. Realiam gyvenime viskas susiveda į tai, kad dažniausia nebūna „antros vietos“ – kas pirmas greičiau susivokė ir apsisuko, tas ir išlošė, o visi lėčiau galvojantys lieka už borto nes „nesuspėjo į traukinį“ – per ilgai galvojo.

Ką mums reikia iš viso to suprasti, tai - **nepriklausomai nuo to ar žmogus „protingas“ ar „kvailas“, jei mes galime kontroliuoti į to žmogaus smegenis patenkančią informaciją (input), tai mes pilnai nuspėjamai kontroliuosime to žmogaus elgesį (output).**

Pagrindiniai informacijos šaltiniai gojų smegenims yra mokykla/universitetas (švietimo sistema), žiniasklaidos priemonės bei bažnyčios/mečetės/etc. Jeigu mes turime kontrolę ant šių informacinių kanalų, tai mes automatiškai pilnai prognozuojamai kontroliuosime gojų veiksmus ir elgseną. Todėl yra labai svarbu perimti šias sritis į savo rankas, ir šiame fronte sėkmingai dirba mūsų informacinė armija, kuri būtent tuo tikslu ir buvo suformuota 4000 metų atgal Sinajaus dykumoje.

Atskleisime žmonių grupės valdymo būdus.

Gojus mes išmokiname (mokykloje) tik apie vieną valdymo būdą, kuris yra skirtas tam kad gojai savo bendruomenės viduje galėtų vienas kitą valdyti.

Struktūrinėje valdymo scheme yra hierarchiniai (socialiniai/darbiniai/etc) pavaldumo laipteliai. Tarkim įmonėje yra darbuotojas. Virš to darbuotojo yra viršininkas, kurio nurodymų darbuotojas turi klausyti. Virš to viršininko aukščiau yra dar didesnis viršininkas, o virš ano viršininko – dar didesnis bosas ir t.t. Kitaip sakant, turime hierarchinę pavaldumo grandinę, alia: bosas – viršininkas – pavaldinys. Jei viršutinė hierarchinė grandis duoda kokią nors nurodymą/komandą, tai apatinės hierarchinės grandys turi tą nurodymą vykdyti. Kaip kad pavyzdžiui, armijoje eilinis kareivis turi klausyti seržanto komandų, seržantas turi klausyti leitenanto komandų, leitenantas turi klausyti kapitono ir t.t.

Apie tokį valdymo būdą gojai gerai žino ir gerai jį išmano.

Tačiau yra kitas valdymo būdas, apie kurį gojai neturi žalio supratimo.

Tai – **bestruktūrinio valdymo schema**. Pailiustruosim buitiniu pavydžiu kad būtų aiškiau kaip ji funkcionuoja. Tarkim mudu, tu ir aš, esam pirkliai ir prekiaujame miltais. Žmonės mūsų miltus pirkia, prekyba

mums gerai ėjosi. Tačiau žmonės miltų prisipirko, apsirūpino ir daugiau iš mūsų mažai miltų beperka. O mes turim prikaupę didžiulius sandėlius miltų. O juos nustojo pirkt. Mūsų miltai stovėdami pradėjo gęsti – pradėjo pamažu pūti, kirmėliukai visokie pradėjo miltuose veistis, žodžiu mes turim problemą – mūsų turtas(miltai) prapuldinėja, mes patiriam didžiulius nuostolius. Kaip gi mums šią problemą išspręsti? Ogi padarom sekančiai. Mudu abudu nueinam į masinę žmonių susibūrimo vietą, pavyzdžiui, į autobusų stotelę kur daug žmonių laukia atvažiuojant autobuso, o autobusas dar neatvažiavo. Įeinam į vidurį tarp tų žmonių, aš palinkstu tau prie ausies ir sakau tau į ausį „tyliai“ – bet taip kad šalia stovintys žmonės mus „netyčia“ išgirstų: „girdėjai, Petrai, baisią naujieną? Miltai sekančią savaitę dešimt kart pabrangs“. Tie žmonės, kurie stovėjo šalia mūsų ir mūsų pokalbį „netyčia“ išgirdo, atvažiavus autobusui sėda į jį, parvažiuoja namo, o tada kiekvienas griebia už telefono ir skambina savo draugam/giminėm pranešti apie naujieną, alia „girdėjai, Maryte, baisią naujieną? Miltai sekančią savaitę dešimt kart pabrangs“. Tokių būdu žinutė apie miltų pabrangimą nuvilnija per visą miestą. Sekančiom artimiausiom dienom žmonės puola ir išperka iš parduotuvių ne tik kad visus miltus, bet ir makaronus, vermišėlius, etc. Ką šis buitinis pavyzdys demonstruoja? Mes prie tų žmonių su šautuvu nestovėjom, mes jiems komandos alia „Maryte pirk miltus“ nedavėm, tačiau tie žmonės įvykdė kaip tik tai ko mums ir reikėjo. Ir negana to, tie **žmonės yra nuoširdžiai įsitikinę, kad sprendimą** pirkt miltus **jie priėmė PATYS**, kad tai yra jų pačių apsisprendimas, „aš pats išmąsčiau kad man reikia pirkt miltus“. Koks nors Jonas gali atsistot ir mušdamas sau į krūtinę sakyt „o aš miltų nepirkau, manęs ta sistema nepaveikė“. Tačiau esmė yra tame, kad mūsų išvis nedomina, ar konkretus Jonas pirko miltus ar nepirko, ar kokia nors konkreti Onutė pirko miltus ar nepirko, etc. Mums tik tereikia, kad nuo bendros populiacijos tam tikras procentas individų (pvz. 60%) įvykdytų veiksmą kurio mums reikia. O konkretūs individai kurie tą veiksmą atliks ar neatliks – mūsų išvis nedomina. **Bestruktūrinio valdymo esmė yra statistinių dėsningumų valdymas.** Bet kokioje populiacijoje bet kokie procesai yra pasiskirstę (dažniausiai) pagal Gauso skirstinį. Jei mes galim kontroliuot šio Gauso skirstinio piko viršūnės valdymą, tai mums to ir pilnai užtenka. Analogiškai, kaip kad šiam pavyzdyje mes privertėm gojus išpirkti miltus, tai lygiai taip pat mes galim priversti gojus atlikt ir visus kitus veiksmus, nesvarbu iš kokios srities, kokių tik mums beprisireiktų. Gojai darys tai ko mums reikia, ir svarbiausia – gojai manys kad tai yra jų pačių sprendimas - „aš pats išmąsčiau kad man reikia tą daryt“. O kadangi gojai manys kad tai yra jų pačių sprendimas, tai jie tai darys su didžiuliu džiaugsmu ir entuziazmu.

Gojai tarpusavyje valdo vienas kitą su struktūriniais valdymo metodais, o mes valdom gojus naudodami bestruktūrius valdymo metodus.

Bestruktūrinio valdymo privalumas tame, kad mes „liekam už užuolaidos“ ir gojai mūsų nemato ir net neįtaria apie mūsų egzistavimą, plius gojai mūsų komandas įvykdo su dideliu entuziazmu manydami kad tai yra jų pačių sprendimas - „**mano paties nuomonė, aš pats išmąsčiau**“.

Sekantis žmonių informacinio valdymo principas.

Žmogaus mąstymo procesas susiveda į tai, kad žmogus iš atskirų pavienių žodžių dēlioja sakinius, o iš sakinių sujungtų į loginę grandinę susidaro žmogaus „mintys“.

Kitaip sakant, žmogus išmąstyti gali tik tokias „mintis“, kurios susideda iš žodžių rinkinio (iš žodyno), kuriuo operuoja žmogus.

Jei žmogaus žodyne nėra kokio nors žodžio, tai ir nėra suvokimo apie tą reiškinį, kurį tas žodis nusako.

Kaip kad pavyzdžiui, jei žmogaus žodyne nebus tokių sąvokų/žodžių kaip „taškas, tiesė, apskritimas, trikampis, kvadratas, įstrižainė, etc.“, tai automatiškai toks žmogus negalės ką nors mąstyti ir išmąstyti geometrijos tematikoje, toks žmogus negalės spręsti jokių geometrinių uždavinių, ir išvis visa ta sritis („geometrija“) neegzistuos to žmogaus suvokime, ta sritis („geometrija“) liks už žmogaus suvokimo ribų.

Analogija būtų – tarkim mes statom namą. Tai priklausomai nuo to, kokias statybines medžiagas mes turim (kokiom „vaikiškom kaladėlėm“ operuojam), tai atitinkamai tik tokį namą galėsime ir pastatyti. Jei mes turime savo rankose tiktais deginto molio plytas ir ničnieko daugiau, tai mes niekaip negalėsime pastatyti dangoraižio, netgi ir turėdami labai didelį norą.

Kokie šio reiškinio praktiniai taikymai? Labai paprasti. Mums reikia (mokykloje) gojus mokinti taip, kad gojų žodyne nebūtų tų sąvokų/žodžių, kurių mes nenorime kad gojai apie jas žinotų. Šioje srityje puikiai darbuojasi mūsų informacinė armija. Gojus gimsta, tada vaikšto į mokyklą, tada vaikšto į universitetą, netgi atsigula į grabą, o taip ir lieka nesužinojęs tokios sąvokos kaip „gojus“. Paklauskite bet kurio gojaus: „ką reiškia žodis [gojus]?“, ir nei vienas gojus nežinos ką šis žodis reiškia. Na geriausiu atveju išgirsit atsakymą alia „turbūt gojai gyveno viduramžiais kažkur Ispanijoje“. Gojai netgi nežino kad jie patys ir yra „gojai“. Per istorijos pamokas mes gojus užverčiame didžiausia krūva beprasmiškos chaotinės informacijos, ko pasėkoje netgi tie gojai kurie užaugę tampa istorikais ir rašo istorijos vadovėlius praktiškai nieko nėra girdėję apie „Chazarų Kaganatą“. Gojams ir nereikia žinoti kad 80% šiuolaikinių žydų yra kilę iš Chazarų Kaganato, kam jiems tokios žinios. Gojai netgi apie „žydus“ nieko nežino. Tiksliau viena ausim yra girdėję apie „žydus“, bet gojus net susigūžia į kamuoliuką kai kalba pasisuka nors kiek giliau apie žydus. Gojai yra išmokinti, kad bet koks žodžio „žydas“ linksniavimas yra „antisemitizmas“ bei Hitlerinis nacizmas ir gojus ištinka stuporo būseną išgirdus bet kokias kalbas apie „žydus“. Gojai yra išmokinti tikėti Holokausto religija - čia galima būtų paminėti kad Holokausto religija buvo pagimdyta maždaug 1980 metais, ir iki to laiko žodžio „Holokaustas“ niekas nebuvo net ir girdėjęs, bet į tai dabar nesigilinsime, nes tai antraeilis klausimas. Kitaip sakant, esmė susiveda į tai, kad gojams reikia suteikti žinias, iš kurių yra redukuotos/eliminuotos esminės svarbios sąvokos. Gojus gali pabaigti dešimt aukštųjų mokyklų, gojus gali tapti dešimties sričių profesoriumi ir akademiku, tačiau kadangi to gojaus žodyne nėra šių sąvokų/žodžių, tai ir nėra pas tokį „mokytą“ gojų ničjokio nei mažiausio suvokimo apie reiškinį, kuriuos tie žodžiai nusako.

Gojus gali tapti super duper kokios tik nori srities specialistu (netgi tapti koku nors alia Nobelio premijos laureatu), tačiau globalinių socialinių procesų valdymo schemose jis vis vien liks apskritas nulis – o tai ir yra mūsų sėkmės garantas.

Jau minėjom ankščiau - dievas draudžia žydų vaikams skaityti pasakas, tačiau dievas su gojais liepia elgtis visiškai atvirkščiai - gojus mes turim skatinti ir visapusiškai remti pasakų skaityme.

Paaškinsim detaliau kodėl tas yra reikalinga.

Kai gojų vaikas išgirsta kokią nors pasaką, tai jis gauna į rankas sekančias „kaladėles“ (sąvokas/žodžius): raudonkepuraitė, princas, princesė, slibinas, gnomas ir visokie kitokie pasakiški personažai. Vaikas iš šių „kaladėlių“ pradeda dėlioti „namuką“ - vaikas iš gautų į rankas sąvokų dėlioja savo mintis. Tokio vaiko

mintys dėliojasi ir sukasi pasakiškam pasauly, toks vaikas treniruoja savo smegenis virtualioj pasakų arenoje, kuri neturi nieko bendro su realybe. Gojų vaikas gali tapti super duper specialistu pasakų pasaulyje, tačiau apie realų pasaulį jo suvokimas išlieka lygmeny žemiau asfalto. Kai gojų vaikas užauga ir tampa suaugusiu, viskas tam pačiam lygmeny ir išlieka. Užaugęs gojus realų pasaulį savo mintyse (nesąmoningam/pasąmonės lygmeny) modeliuoja remdamasis „raudonkepuraitės/princo/princesės/etc“ modeliais.

Tuo tarpu žydų vaikus mes auginam visiškai diametraliai atvirkščiai. Žydo vaikas turi nuo pat mažų dienų orientuotis ir suvokti realybę, kuri jį supa. Kaip kad pavyzdžiui, tarkim mes su savo 6 metų vaiku įlipame stotelėj į autobusą, atsisėdam ir važiuojam autobusu. Autobusas pakeliui pravažiuoja pro benzino kolonėlę. Ir mes savo vaikui (žydui) užduotam tokį klausimą: „matai, sūnau, yra benzino kolonėlė. Joje į autobusą pripila juodo skysčio(dyzelio) ir autobusas važiuoja. Kaip taip gali būti, kad juodas skystis stumia autobusą?“. Ir vietoj to, kad mūsų vaikas (žydukas) svarstytų apie raudonkepuraitės ar gnomus, jis į rankas gauna visai kitokias „kaladėlės“ – jis jau svarsto „koku būdu juodas skystis gali stumti autobusą?“. Mūsų žydukas gauna realaus pasaulio suvokimo smegenų treniravimą nuo pat lopšio dienų. Ir todėl kai toks žydas užauga, jis informaciniam plane būna paruoštas analogiškai kaip balerina ar šaulinio vienuolyno kovų meistras (kuriuos irgi nuo pat lopšio treniruoja tikslingai konkrečiai misijai vykdyti). Užaugęs gojus, augintas pagal pasakas, neturi jokio šanso prieš mūsų žydus, kurie buvo ruošiami kaip informacinės armijos kariai nuo pat lopšio.

XXXXXXXXXXXXXXXXX 2 dalis

Skirtingi žmonės turi skirtingus gabumus/įgūdžius. Vieni žmonės geriau sprendžia matematinius uždavinius nei kad kiti likę, antri greičiau bėga nei kad kiti likę, treči gražiau piešia, ketvirti pakelia didesnę svorį, penkti gražiau dainuoja ir taip toliau. Skirtingi žmonės taip pat turi skirtingą patirtį vienoj ar kitoj srityj. Tarkime konkretus žmogus turi labai didelius gabumus ir didelę patirtį X srityje. Tarkim tas žmogus labai greitai bėga, daug greičiau nei kad visi likę. Arba tarkim tas žmogus turi labai didelius raumenis ir pakelia daug didesnę svorį nei kad visi likę. Neturi rolės kokioje srityje tas žmogus turi pranašumą prieš kitus likusius, tačiau daug svarbesnis klausimas yra - o kurlink, kaip ir koku būdu tas žmogus panaudos tuos savo gabumus/įgūdžius. Jei jis gerai bėga – o į kurią pusę jis bėgs? Kurlink jis bėgs? Pas ką jis bėgs? Jei jis pakelia didelį svorį – o ką konkrečiai jis kels ir kur pakėlęs dės? Jei jis gerai sprendžia matematinius uždavinius – tai kokius konkrečiai uždavinius jis pasirinks spręsti ir kur tuos sprendimus dės/taikys? Kitaip sakant, nesvarbu kokie tie gabumai/įgūdžiai bebūtų, bet daug svarbesnis dalykas – ką su tais gabumais/įgūdžiais veikt, kurlink juos nukreipti ir kur juos pritaikyti. Ir čia mes prieinam esminį momentą. Tas žmogus savo gabumus/įgūdžius nukreips būtent ten, sutinkamai su tuo, kokios yra įdėtos į to žmogaus galvą vertybės ir idealai, kitaip sakant kokia yra įdėta į to žmogaus galvą pasaulėžiūra. Ir čia slypi visas triukas. Gojai įsivaizduoja kad savo pasaulėžiūrą jie susikūrė patys. Kad tai yra klaidingas įsivaizdavimas galima labai lengvai pademonstruoti. Žmogus yra socialinė būtybė ir jam reikia sąveikauti su kitais žmonėmis. Jei kiekvienas žmogus susikurtų savo „atskirą absoliučiai nuo nieko nepriklausomą unikalią“ pasaulėžiūrą, tai tie žmonės tarpusavy negalėtų bendrauti, nes nebūtų jokių bendrų sąlyčio taškų. Kad žmogus galėtų įsiliesti į visuomenę, jo pasaulėžiūrinis modelis pagal apibrėžimą turi būti suderinamas su aplinkinių žmonių modeliais. Pats žmogus sau

pasaulėžiūros nesusikuria (nepaisant to kad tam žmogui gali atrodyt kad jis pasaulėžiūrą susikūrė pats), nes jis tam neturi nei laiko (paskandintas kasdieniniuose rutininiuose rūpesčiuose) nei pajėgumų (tam reikalingos specializuotos žinios, kurių jis niekada negavo ir negaus). Bet kokioje populiacijoje visada būna mikroskopiškai maža grupė individų, kurie formuoja pasaulėžiūrinius modelius, o visa likusi populiacija tuos modelius perima ir jais naudojami. Žmogui daug paprasčiau pasiimt gatavą pasaulėžiūrinį modelį iš supančios aplinkos, nei kurti savo „unikalų nepriklausomą“ modelį, kurio sukūrimui reikalingi ir resursai ir atitinkama kompetencija. Kitaip sakant, bet kurioje populiacijoje yra mikroskopiškai maža individų grupė, kuri atlieka pasaulėžiūrinių modelių generacijos vaidmenį, o visa likusi populiacija tuos modelius perima ir jais naudojami. Todėl, jei norime perimti populiacijos valdymą, tai mūsų tikslas yra perimti pasaulėžiūrinių modelių generatoriaus rolę. Kai populiacijoje bus įdiegtas mūsų sukonstruotas modelis, tai populiacija automatiškai judės link tų tikslų kuriuos mes jiems uždavėm. Paaiškinsim detaliau kame yra schemos gudrumas. Gojus įsivaizduoja, kad jei jis pasigamino/įsigijo kokį nors (materialų) ginklą, tai dabar jis yra labai stiprus ir galingas ir galės „visiems duot į nosį“. Kaip kad pavyzdžiui, tarkim gojus nukalė kardą iš super-duper samurajaus plieno, arba tarkim gojus sukonstravo naujovišką super-duper galingą patranką/tanką/lėktuvą/raketą/etc – toks gojus įsivaizduoja kad turėdamas tą (materialų) ginklą jis yra saugus, stiprus ir galingas.

Tačiau neturi rolės kokį super-duper (materialų) ginklą jis pasigamino, visas klausimas susiveda į tai – o kurgi, kurlink ir koku būdu jis tą savo (materialų) ginklą nukreips ir panaudos. Jei tas gojus turi šautuvą – tai į kurią pusę jis šaus, jei jis turi tanką – tai į kurią pusę jis važiuos su tanku ir t.t. Ir štai čia prisistatome mes ir „kultūringo bendravimo“ metu įdedam gojui į galvą tokias idėjas, kokių mums reikia. Kaip kad pavyzdžiui jei mes panorėsim, tai tas gojus eis ir nušaus savo tėvą/motiną/brolį/kaimyną su tuo šautuvu, kurį jis pasigamino – ir netgi bus šventai įsitikinęs kad teisingai elgias (prisiminkit pavyzdžiui bolševikų revoliuciją ir panašius istorinius epizodus). Kitaip sakant, gojus turėdamas galingą (materialų) ginklą įsivaizduoja esąs padėties šeimininkas, realybėje gi gojus vykdys būtent tai kas yra mums naudinga netgi pats to nesuvokdamas. Schemos gudrumas yra tame, kad mums visai nereikia vargti ir sukt galvos išradinėjant/konstruojant/gaminant (materialius) ginklus ar kokius kitus (materialius) įrengimus. Gojai su dideliu entuziazmu ir energija tuos (materialius) ginklus/įrengimus konstruoja/gamina – ir labai puiku – nesvarbu ką gojai ten beišrastų ar bepagamintų, tačiau jų darbo vaisius mes perimsime ir jais pasinaudosime, tegu išradinėja/gamina gojai kuo daugiau visko – mums nuo to tik geriau, visi jų išradimai dirbs mūsų labui ir galbūt bus panaudoti prieš pačius gojus gojų populiacijos kontrolei ir valdymui, paties gojams netgi nesuvokiant kas realiai vyksta. Pakol gojai gilinasi ir kelia savo kvalifikaciją visokiose techninėse/mokslinėse/medicininėse/etc srityse ir ten paskiria visą savo energiją, mes tuo tarpu savo energiją skiriam informaciniam populiacijos valdymui ir schemų išdirbimui kaip mums visus tuos gojų išradimus ir produktus perimti savo žinion. Mums visai nereikia gilintis kaip pagaminti naują super-duper raketą, iš kokio plieno gaminti jos korpusą ar kaip pagaminti atominę raketos galvutę. Visa tai pagamins mums gojai. O kai jie pagamins, tai jei mums reikės, tai gojai tą raketą paleis būtent ten kur mums reikia, netgi galbūt savo broliui ar sau patiems į kaktą.

СОВЕТСКИЙ ЛАЗЕРНЫЙ ТАНК

ОН ВСЁ ЕЩЁ ЖДЁТ СВОЕГО ЧАСА

Istorijos eigoje vienos valstybės iškyla ir nustelbia kaimynines valstybes - pavergia, okupuoja, užgožia kultūrine/technologine/etc prasme savo kaimynus. Po kažkiek laiko ši iškilusi valstybė pradeda risti žemyn ir jos rolę perima nauja valstybė-lyderis. Dar po kažkiek laiko scenarijus kartojasi – vienos valstybės-lyderiai nuo scenos nueina, kitos ateina. Pagrindė tas vyksta dėl naujai išrastų technologijų - iš pradžių išrasti bronziniai ginklai suteikė pranašumą prieš bronzinių ginklų neturinčius, vėliau išrasti geležiniai ginklai suteikė pranašumą prieš bronzinius ginklus, dar vėliau atrasti šaunamieji ginklai geležinių šarvų vertę padarė lygią nuliui ir taip toliau. Nelabai turi rolės dėl kokių priežasčių vienos valstybės nustelbia kitas, tiesiog turim faktą kad valstybės-lyderio rolė laikui bėgant pereina iš vieno rankų į kitas ir išlikt valstybe-lyderiu per amžių amžius yra neįmanoma. Tiesiog tokie yra gamtos dėsniai ir tiek. Niekada negali nuspėti kurioje valstybėje bus atrastos perversmą sukelsiančios technologijos ir kuri valstybė iškilis po poros šimtų metų. Kokios gi mums reikia laikytis strategijos norint išlikt socialinės piramidės viršuje nepriklausomai nuo nuolat besikeičiančių istorinių-technologinių aplinkybių? Schema pakankamai paprasta. Mūsų informacinė armija yra išsklaidyta po visą pasaulį ir po visas valstybes ir iš visų pasaulio kampelių mums perduoda operatyvią informaciją apie tose valstybėse vykstančius pokyčius, naujoves, naujas technologijas ir t.t. Mes šią operatyvią informaciją surenkam, stebim, analizuojam ir žiūrim kuri gojų valstybė turi didžiausią potencialą tapti valstybe-lyderiu atžvilgiu savo kaimynų arba pasauliniu mastu. Ir tada mes permetam savo informacinės armijos geriausius/stipriausius resursus („auksinį branduolį“) į šią didžiausią potencialą turinčią gojų valstybę, visokeriopai padedam ir paremiam to krašto gojų karalių, kad jo gojiška valstybė suklestėtų.

Permetam į tą kraštą visus finansinius ir ideologinius resursus, ko pasėkoje ta valstybė įgauna pranašumą likusių gojų valstybių atžvilgiu. Šios valstybės gojų karalius (ir kiti didikai) tampa mums labai dėkingi už ženklią pagalbą padedant jiems suklestėti ir tampa mūsų artimais draugais. Mes neturim jokių sentencijų ar emocijų šios valstybės-lyderio atžvilgiu ir kai tik pastebim kad kitoj geografinėj vietovėj galime pasiekti dar geresnių rezultatų, savo informacinės armijos resursus iškart permetam į naują vietą be jokių skrupulų. Kokia tik gojų valstybė beiškilnėtų į naujo lyderio rolę, mes su savo „auksiniu branduoliu“ judam būtent ten ir joje įkuriam savo „atraminę bazę“. Tokiu būdu mums visai nereikia rūpintis ir sukt galvą išradinėjant naujus molinius puodus, naujas gelžbetonines plytas namams, naujus geležinius šarvus, ar naujo tipo šaunamuosius ginklus, kitaip sakant, mums visai nereikia sukt galvos išradinėjant naujas (materialias) technologijas, kurios sukeltų perversmą ir senus lyderius išstumtų iš istorinės arenos ir lygiai taip pat mums nereikia jaudintis kad kažkur gretimam krašte kokie nors kaimynai išras kokią nors naują technologiją kuri mūsų valstybę iš lyderio pavers į provinciją. Nesvarbu ką gojai naujo beišrastų, mes tiesiog judam tą geografinę vietovę ir pasinaudojam gojų (materialistiniiais) išradimais savo naudai. Mes neturim jokių emocijų ir sentencijų jokios geografinės vietos atžvilgiu, mes neturim jokio prisirišimo – mes tiesiog visada judam į tą geografinę vietą, kurioje tuo metu yra didžiausi gojų (materialūs) pasiekimai ir galingiausia gojų (fizinė) armija. Ir tiesiog perimam ir naudojamės gojų išradimais/pasiekimais kokie tie išradimai bebūtų. Kažkada tokiu centru buvo Babilonas, paskui Romos imperija, paskui Bizantija, paskui Ispanija, paskui Didžioji Britanija, paskui JAV, artimiausiu metu Kinija ir t.t. Gojų valstybės keičia viena kitą, jos atsiranda ir pranyksta kaip dūmas iš istorinės arenos, o mes išliekam ir tik stiprėjam bei įgaunam vis daugiau patirties ir galios.

Gojai, kaip taisyklė, yra šventai įsitikinę, kad neįmanoma valdyt visos žmonių populiacijos, nes tam reiktų turēt tiek proto kiek turi nebent tik pats dievas. Iš tiesų, panagrinėkime – kiek gi reikia turēt proto kad galima būtų kontroliuot visą žmonių populiaciją? Nagrinėjant šitą klausimą visų pirma turim susitart ir apibrėžt „kas tai yra protingumas? Koks yra protingumo matas? Kuom galime pamatuot protingumą?“. Vieningos nuomonės šiuo klausimu pas gojus nerasime, vieniems gojams atrodys vienaip, kitiems gojams atrodys kitaip, kaip kad pavyzdžiui, pasitaiko netgi tokių gojų, kurie mano kad tavo protingumą galima pamatuot klausimu „kiek žinai (sportininkų) krepšininkų pavardžių? Išvardink visus krepšininkus kuriuos pažysti“ ir, priklausomai nuo to, kiek tu išvardinsi krepšininkų pavardžių, tai toks ir yra tavo protingumas, kitaip sakant, jei pavyzdžiui tu nežinai nei vieno krepšininko, tai tavo protingumas lygus nuliui, ir neturi rolės nei kuom tu užsiimi gyvenime, nei ką tu veiki (gal tu pasaulinio garso chirurgas, gal tu Nobelio premijos laureatas), tačiau jei nežinai nei vieno krepšininko pavardės, tai tavo protas lygus absoliučiam nuliui, o vat štai jo draugas gali išvardint visus Lietuvos krepšininkus pradedant nuo 13-mečių iki baigiant pensininkais – vat tasai jo draugas yra super protingas genijus. Kitaip sakant, anot to gojaus, protingumą galime įvertint matematine formule [protingumas = kiek žinai krepšininkų pavardžių / (padalint) iš visų egzistuojančių krepšininkų skaičiaus] - čia ne anekdotas, čia atvejis iš realaus gyvenimo. Kiti gojai protingumą matuoja parašytų mokslinių straipsnių skaičiumi, mokslinio citavimo indeksais, medalių ir apdovanojimų skaičiumi ir panašiai. Kiekvienas gojus už protingumo matavimo vienetą pasirenka tokį atramos tašką, tokią bazę, kad joje pamatavus jis pats sau gautųsi protingas. Jeigu gojus žino daug krepšininkų pavardžių, tai jis protingumą matuos krepšininkų pavardžių, kurias jis moka mintinai, skaičiumi. Jei gojus parašė daug mokslinių straipsnių ir turi citavimo indeksą, tai toks gojus protingumą matuos būtent mokslinių straipsnių skaičiumi ir niekaip kitaip. Pakol gojai ginčijasi tarpusavyje iki pažaliavimo dėl to „kuriš iš mūsų (gojų tarpo) yra protingesnis“, tai mes prie šių reikalų prieiname grynai iš praktinės pragmatinės pusės. Neturi rolės kiek tas gojus žino krepšininkų pavardžių, neturi rolės kiek tas gojus parašė mokslinių straipsnių ar kiek tas gojus gavo Nobelio premiją – tačiau nei vienas gojus neturi nei mažiausio, nei menkiausio supratimo apie mūsų vykdomas globalinio valdymo schemas ir net neįtaria kad jos išvis egzistuoja. Schemas gudrumas yra tame, kad gojus įsivaizduoja kad jei jis tapo profesorium/akademiku, tai jis yra labai protingas ir viską išmano apie šį pasaulį ir viską jame kontroliuoja, tuo tarpu realybėje toks gojus dirba ir tarnauja mums pats to net nesuvokdamas. Kuo labiau protingą save gojus įsivaizduoja, tuo didesnėje iliuzijoje gojus gyvena ir tuo mums tai yra naudingiau.

Grįžtam atgal prie klausimo: „kas tai yra protingumas? Koks yra protingumo matas? Kuom galime pamatuot protingumą?“.

Gal protingumą galim pamatuot IQ testais kuriuose reikia dėliot kaladėles arba žiūrėt į paveiksliukus? Kokia tokių sintetinių popierinių IQ testų vertė? Pailiustruosim pavyzdžiu.

Paimkim pavyzdžiui „šiuolaikinį modernų civilizuotą“ žmogų ir išmeskim jį vieną į negyvenamą salą tropikuose su džunglėmis ir laukiniais žvėrim. Kiek dienų išgyvens „šiuolaikinis modernus su aukštu (popieriniu) IQ“ žmogus tokiom sąlygom iki pakol jis nusinuodys kokią nors egzotinę musmirę suvalgęs arba jį suės tigras? „Senovinis atsilikęs urvinis“ žmogus be problemų išgyventų, o kiek dienų truktų „šiuolaikinio modernaus civilizuoto“ žmogaus gyvenimas tokioj saloj? Kiek pagelbės tam žmogui užsienio kalbų žinojimas ir/arba mokėjimas programuot C++ kalba? Kieno IQ bus didesnis: „šiuolaikinio modernaus civilizuoto“ ar urvinio žmogaus tokiom sąlygom?

Prie šitos progos, užakcentuosim ir atkreipsim dėmesį, jeigu kartais skaitytojams patiems iki šiol nedaėjo.

Kai tekste yra rašoma kad levitai yra protingesni už gojus, tai turima omeny „žmonių populiacijos valdymo tema“ – kad levitai turi kvalifikaciją ir žinias globalinio valdymo klausimuose, o gojai šioje temoje nenutuokia ničnieko.

Kai tekste rašoma kad levitai yra protingesni už gojus, tai visai nereikia kad levitai geriau už gojus programuoja C++ kalba, arba geriau išmano lėktuvų pilotavimo meną arba kad levitai intelektu prilygsta ponui dievui.

Pasakyt abstrakčiai „žmogus A yra protingesnis už žmogų B“ – tai tolygu nepasakyt nieko. Reikalinga papildoma detalizacija: kokiam kontekste eina kalba, kas yra laikoma už protingumo matą?

Analogija būtų fizikos/matematikos moksle sakiny: „šitas sprendinys yra optimaliausias“. Pasakymas „optimaliausias“ yra beprasmis. Reik apibrėžt, kieno konkrečiai atžvilgiu „tas sprendinys yra optimalus“: ar algoritmo veikimo greičio atžvilgiu, ar suskaičiuoto rezultato tikslumo atžvilgiu, ar panaudotų minimalių resursų atžvilgiu, ar panaudotos minimalios energijos atžvilgiu, ar didžiausios galios atžvilgiu, ar mažiausios srovės atžvilgiu ar kieno kito atžvilgiu tas „optimalumas“ yra išgautas.

Mums visai nereikia būti „protingais“ (pagal gojiškus „protingumo“ kriterijus) praktiškai nei vienoje srityje (srityse kurios „svarbios“ gojams). Mums užtenka turėt kvalifikaciją pasaulėžiūrinių modelių kūrimo bei gojų finansinių srautų kontrolėje. Šios dvi sritys yra svarbiausios – ir čia mes gojų jokiais būdais negalime prileist nei iš tolo į šias sritis. O visose kitose srityse mes pilnai galime pasinaudot ne savo paties galva, bet **„dirbtiniu galvos protezu“**. Paaiškinsim detaliau. Jei mus domina kokia nors (mokslinė/techninė/medicininė/etc) sritis X ir jei mes norime išsiaiškinti kaip tą X sritį būtų galima panaudot gojų populiacijos kontrolės padidininimui, tai mes tiesiog surandam iš gojų tarpo stipriausius specialistus toje srityje (geriausius mokslininkus/inžinierius/etc) ir jiems paskiriam finansavimą(grantą) atlikti tyrimams toje srityje. Mes suformuojame tikslus/kriterijus, ką tas tyrimas turi išsiaiškint/ištirt ir šią užduotį numetam gojams. Gojai gavę užduotį su didžiausiu stropumu ir entuziazmu ją vykdo ir mums raportuoja rezultatus. Gojų mokslininkas/inžinierius/etc gavęs piniginių grantą labai apsidžiaugia, jo ego būna labai pakylėtas, jis pasijaučia kad jo darbas labai „reikšmingas ir reikalingas“ žmonijos labui ir jis naiviai įsivaizduoja kad savo darbu jis „didina gėrį“ ant šios žemės. Kadangi gojus ničnieko nesuvokia apie mūsų globalinio valdymo schemas, tai jis neturi nei menkiausio supratimo kur ir kaip mes pasinaudosime jo darbo rezultatais.

Pavyzdžiui, gojus gauna užduotį sukonstruoti atominę bombą ir ją konstruoja su džiaugsmu vardan „savo sportinio/mokslinio/etc intereso“ ir gojus niekada nesuvoks kaip ir kur ta atominė bomba bus paskui mūsų panaudota. O jei ir šiek tiek susivoks, tai vis vien jo „sportinis/mokslinis/etc interesas“ nustelbs visas iškylančias abejones. Kad gojai uoliau ir su didesniu entuziazmu dirbtų, mes pripaįšom visokių popieriukų pavadintų „diplomas/apdovanojimas“ bei iš metalo gabaliukų nukalam „medalių/ordinų“ ir paskelbiam konkursą dėl jų varžytis. Gojai net per galvą verčiasi norėdami šiuos „garbingus“ popieriukus bei medalius gauti, pjauna vienas kitam gerkles ir konkuruoja tarpusavy kas pirmas mums prisistatys su rezultatais. Mes gojams pastatom virtualius tikslus (gaut „garbingą apdovanojimą“), o gojai aukoja savo jėgas, sveikatą ar net gyvybę besivaikydami šių virtualių tikslų bei tuo pačiu padaro tai kas mus ir buvo reikalinga. Gojus visai lengva tiek užhipnotizuot, kad gojus bus pasiryžęs dirbt iki sąmonės netekimo netgi ir be piniginio atlygio, kad tik galėtų gaut „garbės/pripaįzinimo“ (apdovanojimą/medalių/etc). Šiuo ir panašiais metodais mes išgauname „dirbtinės galvos protezo“ efektą, ir visi „protingieji“ gojai „protingauja/mąsto“ už mus, o mes tiesiog juos vairuojam ir nukreipiam ten kur mums reikia ir naudojamės rezultatais. Pakol gojus paskyrė visą savo energiją ir laiką kaip išspręst kokį nors techninį/mokslinį/etc klausimą, mes tuo tarpu savo energiją skiriam kaip to gojaus darbą „nuvairuot“ mums reikalinga linkme ir pasinaudot jo darbo rezultatais. Mes formuojam gojams siekius, tikslus ir idealus, o gojai šiuos tikslus įgyvendina ir realizuoja. Pakol gojai siekia šių „savo“ tikslų (gojai mano kad tai jų pačių tikslai), gojai realizuoja mums naudingus tikslus.

Maždaug prieš 6 tūkstančius metų Senovės Egipte pradėtas naudoti raštas ir Egipto žyniai iškart pradėjo detaliam užrašinėti ir konspektuot žmonių bendruomenėje stebimus socialinius reiškinius bei dėsningumus. Šie konspektai buvo vedami labai kruopščiai, atidžiai saugojami nuo svetimų akių ir perduodami paveldėjimo būdu iš kartos į kartą, kaskart vis didėjant užrašų apimčiai. Jeigu kituose kraštuose esantys žyniai arba apylamai neturėjo jokio rašto, arba rašomosios priemonės tuose kraštuose būdavo pakankamai brangios, todėl užrašinėdavo tik labai trumpas frazes ir tik ypatingom progom, tai tuo tarpu Egipte papiruso prisigamint buvo galima kiek tik nori labai pigiai ir Egipto žyniai per pora tūkstančių metų surinko pakankamai didelės apimties analitinius užrašus apie socialinius procesus ir dėsningumus žmonių visuomenėje. Paprastas eilinis žmogus savo mąstymo procesuose operuoja tokiais laiko masteliais kaip savaitė, mėnuo, keletas metų į priekį, maksimum dešimtmetis, jis nepajėgus operuot savo mąstymo eigoje ilgesniais laiko masteliais nei kad trunka jo gyvenimas (keletas dešimtmečių). Tuo tarpu Egipto žyniai turėdami istorines kronikas aprašančias keleto tūkstančių metų ilgio įvykius jau galėjo apžvelgt ir abstrahuot dėsningumus iš šimtmečių ir tūkstantmečių mastelio. Tas įgalino naujam kokybiniam lygmeny suvokt socialinių procesų dėsningumus ir tuo suvokimu įgaut pranašumą prieš likusią žmonių populiaciją. Egipto žynių palikuonys iki pat šiolei labai kruopščiai užrašinėja socialinių įvykių kronikas, nes iš jų labai aiškiai pasimato kokie metodai dirbant su gojais buvo sėkmingi, kurie metodai nesėkmingi, kurių metodų reik atsisakyti, o kuriuos patobulinti ir t.t. Kai Sinajaus dykumoje per 42 metus buvo suformuota informacinė armija, tai armijai buvo įduotos jau gatavos (iš kelių tūkstantmečių patirties) instrukcijos kaip „dievo išrinkta tauta“ privalo elgtis vienas kito atžvilgiu ir kaip jiems reikia elgtis gojų atžvilgiu, o informacinės armijos karininkai (rabinai) apmokyti patys savarankiškai detaliam konspektuoti ir analizuoti „dievo tautos“ klajonių metraščius. O eiliniams žydams yra įduodamos į rankas jau gatavos ilgametės tūkstantmečių patirties patikrintos instrukcijos „dievo nurodymų“ pavidalu. Talmudas – tai instruktažinė knyga, gatavi elgesio modelio receptai žydams kiekvienam gyvenimo atvejui. Analogija būtų valgio gaminimo receptų knyga. Jei paimsi į rankas valgio gaminimo receptų knygą, ir pagal ten aprašytą receptą sudėsi reikalingus ingredientus, tai bent jau bus garantija kad gausi plus minus valgomą patiekalą, kuris ten buvo aprašytas. O jei nieko nežinodamas ir neturėdamas jokios patirties bandysi klaidų ir bandymų metodu iš atsitiktinai į ranką papuolusių ingredientų pagaminti patiekalą, tai sėkmės tikimybė bus nykstamai maža. Kaip su valgio gaminimu, taip ir su realiu gyvenimu. Gojus gyvena be „receptų knygos“ ir viską savo gyvenime daro klaidų-bandymų metodu. Tuo tarpu žydas turi gatavas patikrintai veikiančias instrukcijas. Realus gyvenimas pasižymi tuo, kad gan dažnai, padarytos klaidos yra

negrižtamai nebepataisomos, arba tų klaidų atitaisymui reikalingas išsekinantis turimų resursų panaudojimas. Papildomai, gojams sudedam į galvas specialiai paruoštas dezorientuojančias klaidinančias pasaulėžiūrinės ideologijas(katalikybė/marksizmas/demokratija/tolerastija/etc) tam kad gojai visada išliktų socialinės piramidės dugne tuo tarpu nuoširdžiai manydami kad jie „juda link šviesaus rytojaus“.

Praktiškai visos žiniasklaidos priemonės yra mūsų informacinės armijos rankose, todėl įdėt į galvą gojams tariamai naudingus tikslus ir siekius yra labai paprasta. Kaip kad pavyzdžiui. Galime į laikraštį įdėti straipsnį apie tai kad „visi milijonieriai savo vaikus nuo 9 metų amžiaus išvaro į turgų pardavinėti batus/bulves/etc, tam kad tie vaikai suprastų ką reiškia savo darbu užsidirbt pinigų ir užaugę taptų irgi milijonieriais“. Tą laikraštį milijoniniu tiražu paleidžiam į gojų populiaciją. Labiau prakutęs truputį turtingesnis gojus perskaito straipsnį ir pagalvoja „matai kaip tie milijonieriai elgias, reik ir man taip daryt, reik varyt savo vaiką irgi nuo 9 metų į turgų batų/bulvių/etc pardavinėti, čia mano vaikui bus į didelę naudą tokia patirtis, užaugęs jis taps milijonierius. Kokį naudingą straipsnį perskaičiau šiandienos laikraštyje, reiks ir man taip daryt.“ Ir išvaro savo vaiką į turgų 9 metų batų/bulvių/etc pardavinėti, kad vaikas „išmoktų savarankiškumo“ ir „pats savo jėgomis skintųsi kelią į gyvenimą be jokios paramos“. Iš pirmo žvilgsnio – lyg ir visai teisinga idėja. Tačiau realus gyvenimas diametraliai skiriasi nuo pasakos, kurią gojus perskaitė mūsų laikraštyje. Vaikui reik „prasimušt gyvenime“ ir to analogija būtų kad vaikui reikia užlipti į keleto kilometrų aukščio kalno viršūnę su stačiais skardžiais. Gojus, perskaitęs mūsų laikraštį, savo vaiką padės apačioj kalno papėdėje, kad tas vaikas „savo jėgom pats savarankiškai be niekeno pagalbos“ liptų į kalną. O tuom tarpu mūsų informacinės armijos vaikai, kaip startinė pozicija, bus padėti prie pat kalno viršūnės, pora metrų iki viršūnės, jiems bus suduoda visa įmanoma alpinizmo įranga ir praveistas pilnas alpinizmo instruktažas. Turbūt akivaizdu, kuris iš šių vaikų – gojaus ar mūsų pirkėjų pirmiau pasieks kalno viršūnę. Tuo tarpu gojui-tėvui niekada nedaės tokie paprasti dalykai ir jis bus šventai įsitikinęs kad reikia savo vaiką „mokyti savarankiško gyvenimo“ kaip kad jis perskaitė „gerą“ patarimą laikraštyje. Ir jis padės savo vaiką kalno apačioje papėdėje už startinę poziciją be jokios paramos – „savarankiškai, vaikelį, lipk aukštyn, čia tau į naudą“. O toks ir buvo mūsų tikslas – kad gojaus vaikas liktų socialinėj hierarchijoje apačioj dugne. Užtenka įdėti tėvui-gojui į galvą klaidingą tikslą ir jis savo rankom padarys tai ko mums ir reikėjo, mums net nereikia stovėti šalia ir prižiūrėti proceso. Gojus, viską ko mums reikia, padarys autopiloto režimu pats.

Bendras principas dirbant su gojų populiacija yra sekantis - **tiesą paslepiam, o melą padalinam į dvi dalis** (arba daugiau dalių) [melas A ir melas B], **ir duodam gojui rinktis kuris iš šių dviejų melagingų variantų yra „teisingesnis“**. Kaip kad pavyzdžiui, duodam gojui rinktis

„kas yra geriau: 1) varyt savo 9-metų vaiką pardavinėti bulvių ar 2) varyt į turgų pardavinėti batų?“,

arba „kas yra geriau: 1) komunizmas ar 2) krikščionybė?“,

arba „kas yra geriau: 1) tolerastija ar 2) islamas?“

ir gojus su džiaugsmu renkasi atsakymą iš šių dviejų klaidingų variantų. Ką gojus iš jų bepasirinktų, jis vis vien tarnaus mums, skirtumo absoliučiai jokio nėra. Privalumas šioje scheme yra tame, kad gojus būna šventai įsitikinęs kad „sprendimą priėmė jis pats“ ir kad sprendimas yra „labai teisingas“.

Gali kilti klausimas kokių būdu levitams pavyksta išsilaikyti socialinės piramidės viršūnėje daugiau nei 4000 metų. Paaiškinsim. Visų pirma **pas levitus niekada nebuvo asmens, atliekančio „vieno vienintelio**

aukščiausiojo vado“, funkciją. Jau senovės Egiptu pradedant, buvo 22 aukščiausių Egipto žynių taryba - 11 žynių iš žemutinio Egipto ir 11 žynių iš aukštutinio Egipto – **dvi komandos dirbančios tandeminiu principu.** Visi svarbūs klausimai buvo sprendžiami tiktais šios tarybos bendru sutarimu ir balsavimu. Nei vienas klausimas nebuvo paliekamas spręsti „metant kauliuką“ („išmetus monetą iškris herbas ar skaičius“) metodu – toks uždavinio sprendimo būdas griežtai draudžiamas. Netgi tokiems klausimams spręsti kurių sprendimas neaiškus ir kai atrodytų „pasirinkimas nevaidina rolės“, vis vien jie būdavo nagrinėjami iki tolei, iki pakol bus rastas nors koks bili koks loginis argumentas kodėl vienas sprendinys yra geresnis nei kiti likę. Jokių sprendimų grįstų emocijom ar grįstų „kauliuko metimu“ – tiktais griežtai logiškai argumentuoti sprendimai. Vienam tarybos nariui mirus (ar žuvus), jo vietą užimdavo naujas narys ir narių skaičius likdavo koks ir buvęs. Kodėl toks valdymo organizavimas yra sėkmingesnis nei kad „vieno aukščiausiojo vado“ variantas? Kaip kad rodo istorija, esant „vienam aukščiausiajam vadui“ (pavyzdžiui Čingischanas, Stalinas, etc), jei jis yra stipri asmenybė, tai jis nušluoja nuo žemės paviršiaus visus nors kiek protingesnius ir pajėgesnius greta esančius asmenis, nes mato juos kaip grėsmę ir kaip konkurentus savo asmeninei valdžiai. To pasėkoje, pakol toks „didysis vadas“ yra gyvas, tai jo valstybė/organizacija klesti, tačiau vos tik jis numiršta (o juk visi mirtingi, visiems ateis laikas mirt), po jo mirties nebelieka asmenybių kurios būtų pajėgios perimt ir pratęst valdymą buvusiam lygmeny, lieka tik visokie apykvailiai tešlagalviai ir buvusi galinga valstybė/organizacija labai greitai nusirita į dugną po šio „didžiojo vado“ mirties. Kaip patraukliai beatrodytų „didžiojo vado“ variantas, tačiau jis negali tęstis sėkmingai ilgiau nei pora šimtų metų, kitaip sakant neužtikrina ilgalaikio stabilumo, todėl jei mes norim išsilaikyt socialinės piramidės viršuje tūkstantmečius, mums toks variantas išvis netinka.

Analogiškai kaip kad buvo kuriamas interneto tinklas su išsklaidytais resursais tam kad interneto tinklas išliktų vis vien veikiantis netgi esant dideliems tinklo pažeidimams (karo, grandiozinių katastrofų atveju), tinklas neturintis „centrinių mazgų“, kurių išvedimas iš rikiuotės sutrikdytų viso tinklo darbą, tai labai panašiais principais yra organizuota ir levitų valdančioji struktūra. Levitų būstinės yra išsklaidytos po visą pasaulį (pagrindinė būstinė – Šveicarija, atsarginės būstinės – JAV, Švedija, Ispanija, bei daugybė dar mažesnių būstinių išmėtytų po pasaulį), todėl jei kažkurioje geografinėje vietoje įvyks nenumatyti kataklizmai (gamtinė katastrofa, gojų „mega sukilimas“ ar panašiai) ir jei toje vietoje esantys levitai fiziškai žus, tai jų rolę iškart perims levitai esantys kitame pasaulio gale. Kiekvienas levitas privalo turėti kiek įmanoma kuo daugiau vaikų (dažnai netgi dešimtimis). Beje, atkreipsim dėmesį į faktą, kurio gojai išvis nežino. Jeigu islame vyrui leidžiama turėti vienu metu iki keturių žmonių, tai judaizme nėra išvis jokio skaitinio apribojimo kiek vyras gali turėti žmonių – žmonių skaičius gali būti begalinis. Eiliniai žydai to formalaus leidimo nelabai išnaudoja, dažniausia turi vieną žmoną, bet levitai šiame klausime nesismulkina, juk ne tam jie tiek vargo, stengėsi, gamino ruošę informacinę armiją iš beraščių beduinų, kad tenkintis paskui tik viena žmona ir kitais apribotais materialiais resursais. **Levitų moto – „sėti dvasines sėklas, o derlių pjauti materialų“.** Todėl levitų vaikų skaičius yra labai didelis. Kai levito vaikai šiek tiek paauga, tėvas levitas jiems duoda pinigų kiek tik jie panorės ir atidžiai stebi kaip jo vaikas su pinigais elgsis. Jei vaikas pradeda tuos pinigus leisti vėjais (baliai, išgertuvės, azartiniai žaidimai, kazino, koncertai, prostitutės, etc), tai toks vaikas nurašomas kaip beviltiškas ir jam nieks nepaaiškina apie globalinio valdymo schemas ir neįduoda globalinio valdymo įrankių į rankas. Tiesiog tokiame „nevykusiam“ vaikui tėvas atiduoda keletą milijardų pinigų, keletą koncernų/gamyklų, vilų, etc – ir toliau gyvenk kaip pats sau išmanai. Gųjų populiacijos valdymo schemas tokiame vaikui neperduodamos. O jei vaikas gavęs pinigus elgiasi išmoningai (neleidžia vėjais kazino ir panašiai), o investuoja į visokias schemas, kurios gojus verčia vergais - padalina paskolas gojams už palūkanas, įsteigia naują gojams skirtą bažnyčią/sektą, įsteigia naują gojams skirtą televizijos/radijo stotį ar laikraštį, etc – tai toks vaikas yra supažindinamas ir įvedamas į globalinio valdymo schemas ir jam paveldėjimo būdu perduodamos tėvo levito funkcijos. Iš didelio skaičiaus vaikų, visada vaikų tarpe būna „niekam tikusių“ ir „tinkamų“ perimt tėvo levito funkcijas. „Niekam tikę“ vaikai gauna tiktais tėvo pavardę, kuri formaliai žymi jo levitišką kilmę, tačiau realiai levitiniuose reikaluose jie jau nebedalyvauja. Tie „netikę“ vaikai prigimdo dar labiau „netikusių“ vaikų, o tie vėl prigimdo dar labiau

„netikusių“, ir to pasėkoje po pasaulį vaikšto miriadais žmonių turinčių levitiškas pavardes, tačiau realiai nebeturinčių nieko bendro su levitais-globalistais valdančiais žmonių populiaciją. Tokie degradavę iki gojų lygmens levitų vaikai yra labai gera maskuotė ir totaliai dezorientuoja gojus, kadangi gojus turėdamas kaimyną/draugą su levitiška pavarde, su kuriuo kartu geria alų bare, nusprendžia kad žydai (ir levitai) niekuo nėra ypatingi, kad jie lygiai tokie pat, kaip ir visi kiti gojai. O to mums kaip tik ir reikia. Štai kodėl levitams yra taip svarbu turėti daug vaikų. Netgi patys beviltiškiausi protiškai atsilikę vaikai dirba mūsų naudai – jie užmaskuoja mūsų veiklą ir joks gojus niekada neatrinks galų kas realiai pasaulyje vyksta.

Agentūra „Reuters“ 1996-06-15 dieną pranešė: „358 šeimos – milijardierių klanai turi pajamas, kurios viršija 45% žmonijos populiacijos pajamas kartu sudėjus“.

Kas gi yra šie sėkmingieji, kurie „savo prakaitu ir krauju“ uždirba tokias sumas? Tai – Rotšildai, Montefjeriai, Openheimeriai, Rokfeleriai, Goldšmitai, Bliaichrodai, Mendeliai, Valenbergai, Varburgai, Sassunai, Morganai, Djuponai, Šternai, Geinai, Krupai, Melonai, Kojenai, Flipai, Fordai ir t.t. Būtent šie žmonės sprendžia kokia valstybė klestės, o kuri skurs, kokias valstybes reik sustumt kaktomuša į karą, o kokias apsaugot, kokie prezidentai tinka eiti šias pareigas, o kuriuos prezidentus reik nušaut (pavyzdžiui John F. Kennedy).

Šie 358 šeimyniniai klanai ir yra 22 hierofantų (Egipto žynių) palikuonys. Grubiai imant kiekvienoje šeimoje yra ~20 levitų, sumoj gaunasi apie 6000 žmonių komanda. Pasaulyje šiuo metu yra apie 7 milijardus žmonių, o šio elito skaičius yra ~6000, kitaip sakant, skaičiuojant galvų skaičium, santykis yra 1 levitas prie 1 milijono gojų. Tačiau piniginių pajamų 1 levitas turi tiek kiek jų turi 1 milijonas gojų kartu sudėjus. Štai jums ir atsakymas į klausimą, kurio niekaip nesupranta gojai „kam levitams reikia viso to? Kam levitams gojų valdymas? Kodėl levitai tai daro? Koks viso to tikslas?“. Pakartosim. Statistiškai imant, piniginių pajamų 1 levitas turi tiek kiek jų turi 1 milijonas gojų kartu sudėjus. Tuo tarpu gojai gyvena naiviam virtualiam romantiniam išivaizdavime apie visų žmonių „lygybę ir brolybę“ („demokratinės vertybės“, „komunistinės vertybės“, „katalikiškos vertybės“, etc). Tegul gojai ir toliau taip gyvena, mums kaip tik to ir reikia, viskas važiuoja kaip sviestu patepta jau daugiau nei 4000 metų ir niekas mūsų nesustabdys. Gojaus toks likimas – vergaut mums ir mus aptarnaut. Kai kurie gojai išivaizduoja kad užsiimt žmonių populiacijos valdymu yra „labai nuobodu ir neįdomu“. Čia pastebėsime, kad tam kad būtų įdomu kažkuo užsiimt, tai prieš tai turėjai nors kartą pabandyti tai daryti ir tau turėjo nors minimaliai sektis tai daryti. Kaip kad pavyzdžiui, kaip gali būti įdomu žaisti šachmatais, jei nei kart anksčiau gyvenime nežaidei šachmatais, arba jei bandei keletą kart žaisti tačiau visus kartus pralaimėjai. Akivaizdu kad potraukio tokia veiklai tikrai neatsiras. Kad tau būtų įdomu tuom užsiimt, tai tu turi turėti tame ankstesnės patirties ir negana to, sėkmingos patirties. Gojai neturi net žalio supratimo apie globalinių procesų valdymą, tai ką jau kalbėti apie gojų patirtį šiuose reikaluose. Tuo tarpu mes tai darom virš 4000 metų ir labai sėkmingai. Analogiškai kaip kad gojų tarpe būna maniakai šachmatininkai iš kartos į kartą (senelis žaidė šachmatais, tėvas žaidžia šachmatais, sūnus žaidžia šachmatais, ir t.t.) arba maniakai žvejai (senelis žvejojo, tėvas žvejoja, sūnus žvejoja, ir t.t.), taip ir mūsų tarpe – globalinių procesų valdymas - tai veikla kuria galima užsiimt netgi su maniakaliniu užsidegimu ir norinčių tai daryti visada bus pilna iš mūsų tarpo, todėl paveldėjimo būdu perduodama grandinė niekada nenutruks. Kai kurie gojai naiviai išivaizduoja kad jie gali įsijungti į mūsų, levitų, tarpą ir dalyvaut žmonių populiacijos valdymo procesuose. Deja. Levitais pagal apibrėžimą tampama tik pagal paveldimumą iš tėvo pusės, ir negana to, tik išlaikius „bandomuosius egzaminus“. Levitu negali tapti netgi joks žydas, o ką jau kalbėti apie gojus. Tačiau gojus laisvai gali tapti žydu – tereikia tik pareikšti tokį norą ir atvykti į sinagogą pas rabiną. Kelias tapti žydu atviras, nieks nedraudžia. Tik populiacijoje žydų neturi tapti per daug, 0.2 procento pilnai pakanka, o jei šis skaičius ženkliai viršijamas, tai mes inicijuojame populiacijos pravalymą (Hitlerio pastatymo valdžion atvejis). Ir, kaip visada, nieko nedarom savo pačių rankom. Gojai daro pogromus žydams, o žydai pjauna gojus. O mes esam formaliai „nei prie ko“. Tiesiog tokia yra „dievo valia“. O mes tiesiog esam dievo inkarnacija šioje žemėje. Mus reikia mylėti ir gerbti ir mūsų klausyti. Ir tada viskas su

jumis bus gerai. O jei neklausysit – ateis dievo bausmė. Juk tai taip paprasta, argi ne taip? Turite puoselėti ir saugoti „demokratines vertybes“ - jei tokios nepatinka, tai tada puoselėkit ir saugokit „komunistines vertybės“ - jei tokios nepatinka, tai tada puoselėkit ir saugokit „katalikiškas vertybes ir t.t. Ir tada viskas su jums bus gerai.

Levitai savo darbui koordinuot periodiškai rengia uždaras konferencijas-susitikimus, į kuriuos suvažiuoja levitai iš skirtingų pasaulio kampelių ir kuriose analizuojama situacija kaip einasi reikalai su gojais pasaulyje, analizuojama nuveikta veikla ir jos sėkmingumas, ir priimami planai vieningai koordinuojantys levitų veiklą pasauliniu mastu. Po to, kai būna sudarytas vieningas koordinuotas planas (planetos mastu) artimiausiai ateičiai, tada levitai surengia uždaras konferencijas-susitikimus žemesniojo rango atstovams, į kuriuos suvažiuoja informacinės armijos banginiai - žydų multimilijonieriai ir kai kurie (atrinkti) gojų aukšto rango pareigūnai (masonai), šie susitikimai vadinami „Bilderbergo konferencijom“ (ir panašūs analogiški susitikimai), ir jose levitai perduoda instrukcijas-gaires ką reikia informacinei armijai nuveikti artimiausiu metu, kitaip sakant nustatomi veiklos tikslai.

http://en.wikipedia.org/wiki/Bilderberg_Group

The Bilderberg Group, Bilderberg conference, or Bilderberg Club is an annual, unofficial, invitation-only conference of approximately 140 guests, most of whom are people of influence in the fields of politics, banking, business, the military and news media. The names of attendees are made available to the press, but the conferences are closed to the public and the media, and no press releases are issued.

Gavę levitų gaires-nurodymus informacinės armijos banginiai sutaria dėl detalios šių planų implementacijos tarpusavyje koordinuojant veiksmus. Tada informacinės armijos banginiai išsiskirsto atgal į savo dislokacijos vietą ir tenai praveda instruktažą vietinės reikšmės informacinės armijos nariams, kurių darbas susiveda į gautų nurodymų realizaciją vietinėje gojų populiacijoje. Tokiu būdu yra koordinuojama ir sinchronizuojama informacinės armijos veikla planetos mastu.

Kodėl levitams visada pavyksta realizuoti savo planus? Reikalas yra tame, kad **levitai visada inicijuoja/paleidžia ne vieną procesą/giją, bet daugybę procesų/gijų vienu metu, ir daugelis iš šių procesų yra tarsi „tarpusavyje prieštaraujantys vienas kitam“**. Kaip kad pavyzdžiui, levitai vienu metu remia/finansuoja Hitlerį ir lygiai tuo pat metu remia/finansuoja Staliną. **Kadangi gojai visada mąsto ir planuoja tik vienu procesu/gija** (gojai nepajėgūs apdoroti paralelinių „vienas kitam prieštaraujančių“ procesų), **tai gojai lieka absoliučiai dezorientuoti ir nepajėgūs suvokti levitų veiklos**. Kaip kad pavyzdžiui, jei gojus sužinos kad kažkas remia Hitlerį, tai jis jokių būdu negalės patikėti ir suvokti kad tas pats asmuo gali remti ir Staliną – gojui pakriks protas apie tai išgirdus ir jis akis išpūtęs pradės rėkti kad tai „nesąmonė, to negali būti niekaip pagal apibrėžimą“. Arba pavyzdžiui, gojus niekaip negalės patikėti kad kažkas gali globoti/remti žydus ir tuo pat metu ant žydų užsiundyti Hitlerį. Gojus mąsto: gali būti tik vienas variantas arba tik kitas variantas, ir jokių būdu abu variantai vienu metu, kadangi jie yra vienas kitam prieštaraujantys. Todėl gojus netgi susidūręs akis į akį su akivaizdžiais faktais, niekaip negalės suprasti kas už viso to slypi,

gojui levitų veikla liks už suvokimo ribos. O mums kaip tik to ir reikia. Mes inicijuojame vienu metu paraleliai keletą „vienas kitam prieštaraujančių“ procesų ir tada tuos procesus sustumiam kaktomuša vienas į kitą. Kaip kad pavyzdžiui, pagal gautą komandą informacinės armijos nariai su etikete „komunistai“ pradeda griaut, naikinti krikščioniškas bažnyčias. Gojus visa tai matydamas arba pats nusprendžia tapti aršiu komunistu ir prisijungt prie katalikų naikinimo proceso arba gojus nusprendžia kad „komunistai yra blogiečiai“ ir kad reikia ginti „krikščioniškas vertybes“, tačiau fiziškai apginti griunamų bažnyčių jis negali, ir tada viduj širdyje gojus labai stipriai save suasocijuoja su „skriaudžiama geriete“ krikščionybė ir pradeda vadovautis krikščioniškom vertybėm savo gyvenime. Iniciavę du „prieštaraujančius“ procesus (komunistai ir krikščionys) ir sustūmę juos kaktomuša į atvirą konfliktą, mes išgauname efektą kad gojus prisijungia arba prie komunistų arba prie krikščionių ir pradeda vadovautis komunistiniais arba krikščioniškais idealais. Gojui tampa labai sunku išlikti „neutraliam“ ir jis vis vien prisijungs prie vienos iš konfliktuojančių stovyklų. O kaip tik toks ir buvo mūsų tikslas. Arba kitas pavyzdys. Kai gojus eina į rinkimus balsuot, tai jis mano kad skirtingų politinių partijų tikslai yra diametraliai priešingi vienas kitam, ir gojus „renkasi“ kuri iš partijų jam yra arčiau širdies. Imam tarkim Rusiją. Rusijoje visų politinių partijų vadai (Javlinskis („Jabloko“), Žirinovskis („LDPR“), Nemcovas, ir t.t.), visi iki vieno yra žydai. Gojau, balsuok už kurią nori partiją, turi pilną pasirinkimo teisę, rinkis kas tau labiau patinka. Kadangi gojus pats balsavo ir pats „pasirinko“, tai tas sukuria gojui „išrinktos“ valdžios teisėtumo iliuziją ir gojus nuolankiai vykdo šios „išrinktos“ valdžios įsakymus ir nurodymus. Kitaip sakant, **principas yra sekantis – mes inicijuojam pluoštą „vienas kitam prieštaraujančių“ paralelinių procesų, tada sustumiam šiuos paralelinius procesus kaktomuša vienas į kitą, gojus matydamas šį „konfliktą“ prisijungia prie vienos iš stovyklų (gojus išsivaizduoja kad turi „laisvę pasirinkti“ prie kurios stovyklos jungtis) – ir nesvarbu kurie procesai/gijos „pralaimės“, o kuris procesas/gija „laimės“ – mes visada laimim.**

Paaškinsime kuo skiriasi **utopistinis pasaulio suvokimas** nuo **realistinio pasaulio suvokimo** ir kodėl šis skirtumas yra esminio svarbumo.

Gojų pasaulėžiūros pagrindas visada būna siektinas „tobulos visuomenės“ modelis, šio modelio esminis momentas būna tai kad „visi žmonės“ turi patapti „geriečiais“ ir tada „žemėje bus taika, ramybė ir klestėjimas“. Neturi rolės kas konkrečiai turima omeny po sąvoka „geriečiai“, tačiau esmė susiveda į tai kad visi žmonės turi patapti tais „geriečiais“ ir tada „visi laimingai gyvens“. Kaip kad pavyzdžiui, gojai-krikščionys mano kad visi žmonės turi patapti krikščionimis, visi žmonės turi pradėti vadovautis krikščioniškom vertybėm ir tada „visi laimingai gyvens“. Gojai-komunistai mano kad visi žmonės turi patapti komunistais ir tada „visi laimingai gyvens“. Gojai-musulmonai mano kad visiems žmonėm reik patapti musulmonais; gojai-demokratai mano kad visiems žmonėm reik patapti demokratais ir t.t. Kitaip sakant, modelis numato, kad tam kad „ateitų laimė“, tai visa žmonija turi patapti „geriečiais“. Visa žmonija turi patapti raštinga, išsilavinusi, protinga, besivadovaujanti „gerietiškais“ idealais ir taip toliau. O kadangi vis dar po šiai dienai ne visi žmonės yra patapę „geriečiais“, tai todėl „laimės ant šios žemės“ vis dar ir nėra. Tačiau laimė visai arti – tereikia kad visi žmonės pataptų „geriečiais“. Ir gojai deda visas pastangas judėdami link šio tikslo – paverst visus likusius žmones tokiais pat „geriečiais“ kokiais yra jie patys. Krikščionys nori paverst visus aplinkinius krikščionimis, musulmonai - visus aplinkinius musulmonais, demokratai - visus aplinkinius demokratais, tolerantai – visus aplinkinius tolerantais ir t.t. Visi besipriešinantys „gerietiškiem“ idealam yra laikomi „blogiečiais“ ir su jais yra aršiai kovojama visom įmanomom priemonėm, plius yra laikoma kad yra didelis žygdarbis sunaikinti/išžudyti/likviduoti „blogiečius“ ir už tokį „herojišką“ darbą yra skiriami ordinais/medaliai/apdovanojimai. Pavyzdžiui „demokratai“ skiria apdovanojimus tiems, kurie nužudė daugiausia musulmonų. Musulmonai tuo tarpu skiria apdovanojimus tiems kas nužudė daugiausia „demokratų“. Ir taip toliau.

Gamtos dėsniai yra tokie kad visi žmonės turi skirtingus gabumus, vieni protingesni, kiti mažiau protingi ir t.t. Taip pat gamtos dėsniai yra tokie, kad bet kurioje žmonių grupėje visada vieni žmonės pradės „imt viršų“, ir tada automatiškai atskils kita žmonių grupė kuriems nepasisekė to padaryti, ir tie atskilę organizuosius tarpusavyje į „opozicinį lagerį“, kurio tikslas yra kovoti su tais kurie „paėmė viršų“. Kitaip sakant, **žmonių susiskaidymas į priešingas stovyklas yra natūralus gamtos dėsnis, todėl bandymas paversti visus žmones to paties tipo „geriečiais“ yra utopistinis pagal apibrėžimą.**

ОТКРЫВАЙ, ПАДЛА
демократия пришла

Levitai gi tuo tarpu vadovaujasi realistiniu pasaulio suvokimu. Paaiškinsim detaliau ką gi tai reiškia. Gamtos dėsniai yra priimami kaip objektyviai egzistuojantys ir su tais dėsniais yra ne kovojama, tačiau sprendžiamas klausimas kaip šiuos gamtos dėsnius priversti tarnauti mums. Pavyzdžiui, turim gamtos dėsni kad žmonių grupės yra natūraliai linkusios susiskaidyt į priešingus opozicinius lagerius. Tai vietoj to kad mes kovotume su šiuo dėsniu ir visus žmones bandytume suvest į vieną tą pačią stovyklą, mes mąstome „kaip šį natūralų žmonių susiskaidymą (į opozicines stovyklas) priversti dirbti mums? kaip mes galime tuo pasinaudoti?“. Arba pavyzdžiui, turim gamtos dėsni kad skirtingi žmonės yra skirtingo protingumo. Tai vietoj to, kad mes kovotume su šiuo dėsniu ir visus žmones bandytume paverst „protingais“ ir juos „apšviest“, mes mąstome „kaip mes galime pasinaudoti faktu kad ne visi žmonės yra protingi? Kaip mes galime išpešti iš to naudos?“. Arba pavyzdžiui, turim gamtos dėsni kad opozicinės žmonių grupuotės anksčiau ar vėliau įeina į atvirą konfliktą ir tarp jų kyla karas. Tai vietoj to kad mes kovotume su šiuo dėsniu ir šias opozicines grupuotes bandytume sutaikyt, mes mąstome „kaip mes galime pasinaudoti faktu kad kils karas tarp šių grupuočių? Kokiu būdu mes galime išpešti iš to naudos?“.

Kitaip sakant, **vietoj to kad mes kovotume su natūraliai gamtoje egzistuojančiu „blogiu“, mes šiuo „blogiu“ pasinaudojam ir priverčiam „blogį“ tarnauti mums.** Kaip kad pavyzdžiui, jei pasaulyje egzistuoja vagys, tai kam su vagimis kovot, geriau padaryt taip, kad tie vagys suneštų vogtus daiktus mums ir mes juos supirksim už kapeikas. Vagys vis vien kur nors eis vogt, tai geriau mes tuos vagis

nukreipsim/“nuvairuosim“ ir tegu jie apvaginėja mums kliudančius asmenis. Jei pasaulyje egzistuoja žmogžudžiai, tai kam su jais kovot, tegu jie žudo mums kliudančius asmenis. Žmogžudžiai vis vien ką nors eis žudyti, tai geriau juos nukreipti ten kur mums naudinga. Jei pasaulyje egzistuoja prostitutės, tai kam su jomis kovot, tegu geriau iš to pasidaryt pelną. Jei pasaulyje egzistuoja narkomanai/alkoholikai, tai kam su jais kovot, geriau šiais narkomanais/alkoholikais pasinaudot – jie labai vertingi tuo, kad už kapeikas ar alkoholio stikliuką padarys bet kokius pačius juodžiausius darbus už mus ir mums patiems nereikės teptis rankų. Jei pasaulyje egzistuoja susiskaidžiusios opozicinės žmonių stovyklos ir tarp jų kils karas, tai kam su tuo kovot ir juos taikyti, atvirkščiai – mums daug naudingiau perimt šio konflikto kontrolę į savo rankas ir iš to turėt naudos. Jie vis vien anksčiau ar vėliau kariaus tarpusavyje, tai geriau padaryti taip kad jie kariautų būtent taip, būtent tada ir būtent tokiu būdu kad mes galėtume iš to turėti kuo daugiau naudos.

Levitų garantuotos sėkmės formulė yra tame, kad levitai pasinaudoja egzistuojančiais gamtos dėsniais ir visus „blogus“ dalykus priverčia tarnauti sau, kitaip sakant visi įmanomi gamtos dėsniai „dirba“ į levitų naudą.

Tuo tarpu gojai visą laiką bando kovoti su gamtoje egzistuojančiu „blogiu“, kitaip sakant gamtos dėsniai „dirba“ prieš gojus. O su gamtos dėsniais neprikovosi, visada liksi pralaimėtoju. Todėl levitai visą laiką laimi, o gojai visą laiką pralaimi ir atvirkščiai niekada nebus. Todėl gojai per amžių amžius visada mums pralaimės nepaisant to kiek gojai bedėtų pastangų. Gojų pergalė visada liks vien tiktais gojų utopistinėje vaizduotėje. Pakol gojai gyvena virtualiose utopistinėse fantazijose, mes tuo tarpu gyvenam realiam pasaulyje ir naudojames gojais.

Informacinės armijai nariai nuo pat lopšio dienų yra mokinami realistinio pasaulio suvokimo, tiktais tas suvokimas yra apribojamas buitinio lygmens rėmuose. Informacinės armijos narių niekas nemokina globalinio valdymo schemų ir jie apie tokias schemas nelabai nutuokia. Jiems ir nereikia apie globalines schemas žinoti, antraip jei jie žinos į kokias schemas jie yra įtraukti – tai tas mums geruoju gali nesibaigti. Jiems tereikia žinoti, kad reikia klausyti dievo nurodymų, kurie yra surašyti Talmude ir tada dievas juos apdovanos, o jei jie neklausys – tada dievas juos nubaūs. Tik tiek jiems pilnai pakanka žinoti ir daugiau žinoti negalima.

Nepaisant to, kad skirtingi gojai turi skirtingas pasaulėžiūras, tačiau jas visas vienija sekantis dalykas. Šiose pasaulėžiūrose yra įdėtas elgesio taisyklių modelis, kuris nusako kaip privalo elgtis bendruomenės nariai vienas kito atžvilgiu, koks elgesys yra leistinas ir koks neleistinas. Tačiau tame elgesio modelyje yra labai silpnai detalizuota – „o kaipgi reiktų elgtis su [svetimais] žmonėmis, kurie nepriklauso bendruomenei“?. Gojiškas elgesio modelis teigia kad 1) [svetimų] žmonių atžvilgiu reikia laikytis neutraliteto-nesikišimo-tolerancijos pozicijos arba 2) [svetimus] žmones reikia bandyti atversti į savąjį „geriečių“ tikėjimą (geruoju arba prievartos būdu).

Tuo tarpu informacinei armijai sudarytas elgesio modelis yra absoliučiai kitoks. Žydams skirtame elgesio modelyje yra skiriama dėmesio detaliam aprašymui kaip reik elgtis su [svetimais] (t.y. gojais) ne mažiau, nei kad savo bendruomenės viduje. Yra sudaryti išsami instruktažiniai žinynai-enciklopedijos, kurie detalizuoja santykius su gojais kiekvienai įmanomai gyvenimiškai situacijai – kaip ką ir kur kalbėti, kaip kur ir ką daryti ir taip toliau. Tai labai detalizuotos instrukcijos kaip aviganiai-žydai turi „ganyti“ avinus-gojus. Be šių instrukcijų aviganiai-žydai pavirstų į avinus-gojus, todėl instrukcijų sudarymui yra skiriama labai daug dėmesio, tikrinama kiek šios instrukcijos efektyvios pritaikyme, ir tada atsižvelgiant į rezultatus, tobulinamos

ir koreguojamos su tikslu padidinti jų efektyvumą. Kaip buvo minėta pačioj pradžioj, tokias instrukcijas sudarinėt teisė turi tiktais levitai ir niekas kitas.

Įvesime naują svarbią (biologinę) sąvoką – „**imprintingas**“. Kai gimsta gyvas organizmas, tai gamtos taip yra sutvarkyta, kad organizmui besivystant egzistuoja tam tikri specialūs „**laiko langai**“, **kada tas organizmas turi apsimokyt ir įsisąmonint tam tikrą specializuotą informaciją**. Kaip kad pavyzdžiui, kai paukščio jauniklis (viščiukas/žąsiukas/etc) išsiritas iš kiaušinio, tai suėjus 13-16 valandų po išsiritimo paukščiukas stebi aplinką aplink save ir pirmas pasitaikęs šalia esantis didesnių gabaritų objektas patampa to paukščiuko „motina“. Natūraliai gamtoje dažniausia būna, kad šiuo laikotarpiu šalia paukščiuko kaip tik ir būna tikroji motina (višta/žąsis/etc), todėl įvyksta teisingas „prisirišimas“ prie tikrosios motinos. Tačiau, jeigu tuo laikotarpiu tikrąją motiną (vištą/žąsį/etc) patrauksime į šoną, ir vietoj jos padėsime tarkim didelį kamuolį, tai paukščiukas nuspręs kad tas kamuolys yra jo „motina“ ir vėliau visur sekios iš paskos tiktais paskui tą kamuolį ir tikrosios motinos (vištos/žąsies/etc) nepripažins, kitaip sakant įvyks klaidingas „prisirišimas“. Galite vietoj kamuolio atsitūpt ir jūs pats, ir tada paukščiukas „prisiriš“ prie jūsų ir tiktai jus laikys už savo motiną ir visur iš paskos jūsų sekios iki pat pakol užaugs. O savo tikrosios motinos (vištos/žąsies/etc) nepripažins nesvarbu ką bedarytumėte. Kitas pavyzdys. Žmonių maugliai – kai pamestas žmogaus kūdikis yra užauginamas laukinių žvėrių. Jei tokį mauglį mes surasime ir atiduosime į žmonių bendruomenę po to kai jam suėjo 5-6 metai, tai toks vaikas niekada nebeišmoks kalbėti žmonių kalba nesvarbu ką bedarytumėte. Atrodytų tas vaikas turi dvi rankas, dvi kojas, galvą – viskas normalu, tačiau kalbėti jo niekaip nebeišmokinsite. Pasirodo yra laiko langas – periodas iki 5-6 metų kada žmogus gali išmokyti kalbėti, o jei šitas langas liko nepanaudotas ir nuvažiavo, tai daugiau galimybės išmokyti kalbėti nebebus. Paukščiai lygiai taip pat – paukščiukas gali greitai išmokyti čiuibėti ir skraidyti tam tikrame vystimosi etape (laiko lange), tačiau jei tas langas neišnaudojamas, tai išmokinti paukštį čiuibėti ir skraidyti tampa labai sunku arba apskritai neįmanoma.

Kitaip sakant, **kai organizmas gimsta ir pradeda vystytis, tai tam tikru laiko momentu mes galime ateiti ir numušti „natūralaus“ elgesio modelius, ir užprogramuoti tą organizmą elgtis pačiu neįtikėtinamiausiu „nenatūraliu“ būdu**. Šiame laiko lange mes galime įrašyti į gyvūno smegenis kokią tik norime elgesio modelio programą, ir negana to, ta mūsų programa liks visam gyvenimui ir jos nebebus įmanoma paskui perrašyti. Galime perprogramuoti motinos atpažinimo instinktą (žąsiukas sekios paskui kamuolį vietoj tikros žąsies), galime perprogramuoti lytinius instinktus (gyvūnas bandys kopuliuotis su negyvais objektais arba su ne tos rūšies gyvūnais), galime perprogramuoti komunikacijos algoritmus (mauglis staus kaip vilkas, los kaip šuo arba murks kaip katė) ir taip toliau. Būtent **tokiu būdu gimusių žmogaus vaikų mes galime paversti kataliku, evoliucionistu, žydu ar kuom tik bepanorėsime**. Tiesiog tereikia atitinkamam vystimosi etape (laiko lange) prisistatyti pas augantį vaiką su atitinkama informacija ir tas vaikas pataps (tarkim) evoliucionistu ir paskui kai jis užaugs, tai jam nors baslį ant galvos tašyk, o jis savo pažiūrų/tikėjimo nebekeis. Jei jį užprogramavom būti evoliucionistu, tai jis tokiu ir bus. Jei jį užprogramavom būti musulmonu, tai jis tokiu ir bus. Jei jį užprogramavom būti žydu, tai jis tokiu ir bus. Pakeist šią programą kai žmogus užauga tampa labai labai sunku ar praktiškai neįmanoma. Negana to, tas žmogus užaugęs būna šventai įsitikinęs, kad jo pasaulėžiūra/religija/tikėjimas yra tiktais jo paties „savarankiškas“ pasirinkimas, kad jis pats pasirinko tokiu būtu. Žąsiukas, kuris sekioja paskui kamuolį, lygiai taip pat yra šventai įsitikinęs kad jis yra teisingas.

Paaiškinsim kodėl būtent pasaulėžiūra yra pats svarbiausias dalykas žmogaus asmenybėje ir žmogaus gyvenime. Būtent tiktais pasaulėžiūra apsprendžia kokiais rūbais žmogus rengsis, kokią jis maistą valgys (bus

vegetaru, mėsėdžiu ar kanibalu), kaip jis leis savo laisvalaikį, vartos alkoholį ar nevirtos, rūkys ar nerūkys, kiek vaikų gimdys, kaip jis auklės savo vaikus ir t.t. Visi žmogaus poelgiai, visos jo svajonės ir nusivylimai, visi planai ir siekiai, džiaugsmas ir kančios – visa tai tėra tiktais išplaukiantys iš pasaulėžiūros dalykai. Pasaulėžiūra yra visa ko šaknis/pagrindas/bazė, o visi kiti dalykai yra išvestiniai. Esant tom pačiom absoliučiai identiškoms sąlygom ir identiškoms aplinkybėms – ar žmogus bus laimingas ar nelaimingai kentės – priklausys tiktais nuo jo pasaulėžiūros.

Vienų žmonių pasaulėžiūra tokia, kad jie net uodą sutraiškyti bijo ir savo kelią prieš save šluoja su šluotelėmis kad tik gink dieve ant kokio skruzdėliuko neužlipt ir jo nesutraiškyt (viena indistų atmaina Indijoje), kitų žmonių pasaulėžiūra tokia kad jie negali valgyti mėsos (vegetarai, krišnaitai, etc), trečių žmonių pasaulėžiūra tokia kad jie su pasičėpsėjimu kerta mėsą, o dar ketvirtų žmonių pasaulėžiūra yra tokia, kad jie nemato jokios problemos žmogienos valgyje (kanibalai).

Imam nagrinėjimui standartinių statistiškai vidutinių gojų. Standartinis gojus nemato jokios problemos valgyti kitų gyvūnų mėsą, jis netgi šventai įsitikinęs kad tą yra būtina daryti - atseit organizmas negaus būtinų reikalingų medžiagų ir prasidės ligos. Statistinis gojus ras krūvą paaiškinimų kodėl galima valgyt kitų gyvūnų mėsą: gyvūnai neturi sielos, gyvūnai mažiau išsivystę, gyvūnai kvailesni ir taip toliau.

Lygiai taip pat standartinis gojus nemato jokios problemos ateit į bičių avilį ir pasiimt iš bičių avilio korius su medumi. Ar gojus nors kiek jaučiasi vagimi/plėšiku, kuris pavogė/atėmė iš bičių medų? „Ką jūs, jokių būdu nesu vagis, jums turbūt galvoj negerai“ – atsakys jums gojus. Anot gojaus, bičių darbas yra nešti medų kad jis galėtų tą medų pasiimt sau. Bitės sutvertos tam, kad tarnautų jam, taip surėdyta gamta. „Kaip jūs drįstate mane vadinti vagiu?“ – pareikš jums gojus.

Dabar pereisime prie judaizmo pasaulėžiūros. Judaizme gojus laikomas ne žmogumi, o gyvuliu. Visi elgesio modeliai kurie taikomi žmonių tarpe, gojų atžvilgiu automatiškai pagal apibrėžimą negalioja, kadangi gojus nėra žmogus. O visos elgesio normos kurios taikytinos gyvuliams (karvėms, arkliams, kiaulėms, etc) automatiškai galioja gojų atžvilgiu. Lygiai kaip kad gojus nemato jokios problemos iš bičių avilio pasiimt korius su medumi, lygiai taip pat žydas nemato jokios problemos pasiimt iš gojaus jo turtą. Lygiai kaip gojus mano kad REIKIA iš bičių avilio pasiimt korius su medumi, tai lygiai taip pat žydas mano kad REIKIA paimt iš gojaus jo turtą. Gojaus turtas – niekieno turtas, kas pirmas ateis ir tą turtą pasiims, to tas turtas ir bus. Lygiai kaip kad gojus nemato jokių problemų papjaut karvę ir ją suvalgyt, lygiai taip pat žydas nemato jokių problemų nugalabyt/nukankint/išmėsint gojų. Nes gojus tai gyvulys, tiktais turintis žmogaus pavidalą, tačiau gyvulys, o ne žmogus. Dievas sutvėrė gojus turinčius žmogaus pavidalą tiktais tam, kad žydo akiai būtų maloniau. Jei tau už tarną bus koks nors paršiukas, tai nebus taip malonu akiai kaip kad kai tavo tarnas turi žmogaus pavidalą. Beto su tokiu gyvuliu žmogaus pavidale galima netgi pasišnekėt, pabendraut – žodžiu dievas tikrai pasirūpino kad žydo akiai ir širdžiai būtų maloniau.

Todėl pavyzdžiui, kai Haiatyje 2010 metais įvyko katastrofinis žemės drebėjimas, ir kai į Haitį atvyko humanitarinės/gelbėjimo komandos iš viso pasaulio, tai kartu su jom atvyko ir kariškių bei chirurgų komanda iš Izraelio, kuri pasistatė palapines, jose įrengė operacines ir viską apsitvėrė spygliuota tvora. Pakol gojų humanitarinės/gelbėjimo komandos iš viso pasaulio traukė haitiečius iš po nuolaužų, gydė sužeistuosius ir t.t., tai Izraelio chirurgų komanda užsiėmė tuo, kad surastus „išgelbėtus“ haitiečius čia pat savo palapinėje išmėsindavo ir išsiimdavo jų organus, kuriuos prie pat palapinių stovintys kariniai sraigtasparniai tučtuojau išgabendavo už Haičio ribų. Žmogaus organai brangiai kainuoja, o per tokią masinę katastrofą niekas neatsirinks niekada galų kas ten „dingo be žinios“, o kas žuvo, dešimt tūkstančių „dingusių“ daugiau ar mažiau – nieks ir nepastebės.

http://en.wikipedia.org/wiki/2010_Haiti_earthquake

The 2010 Haiti earthquake was a catastrophic magnitude 7.0 Mw earthquake <...>

the Haitian government reported that an estimated 316,000 people had died, 300,000 had been injured and 1,000,000 made homeless. The death toll has also been suggested to be much lower at **somewhere between 92,000 and 220,000**, with around 1.5 million to 1.8 million homeless.

Vis dėlto buvo daug tokių kurie tą „humanitarinę“ izraeliečių veiklą pastebėjo, nes izraeliečiai savo darbą darė konvejeriniu režimu per daug nesislapstydami ir kilo tarptautinis skandalas. Na koks ten skandalas, kadangi visos žiniasklaidos priemonės yra mūsų informacinės armijos rankose, tai viskas buvo momentaliai užglaistyta.

Visur kur tik vyksta kokios nors gojų katastrofos/kataklizmai/karai/etc, visur ten darbuojasi mūsų armijos atstovai ir „renka medų“. Kadangi tokie dalykai prasilenkia su gojų pasauležiūra, tai joks gojus niekada net nepatikės kad taip gali būt, netgi savo akimis viską matydamas. Jūs manote kad tai „nusikaltimas“? baikit juokus, gojai tik tam ir sutverti kad mums tarnautų.

Levitų pagrindinė veikla susiveda į tai, kad levitai atidžiai stebi kas kur ir ką pasaulyje išrado ir tada levitai analizuoja „o kaip šį naują dalyką būtų galima panaudot gojų populiacijos valdymui?“. Mums visai nereikia patiems nieko išradinėti, mums daug paprasčiau pasinaudot „dirbtiniu galvos protezu“ ir tiesiog kitų padarytus išradimus/atradimus pakreipt taip, kad jie tarnautų mūsų tikslams. Pailiustruosim šį principą praktiniais pavyzdžiais.

Praėjus ~2000 metų po Mozės, po žydų gyvenamą teritoriją pradėjo klajot Jėzus Kristus. Jėzaus Kristaus atsiradimo istorijos dabar pakolkas nenagrinėsime, nes tai atskira tema. Tas Kristus pradėjo skleisti savo mokymą, kuris rado daug pasekėjų žydų tarpe. Kristaus mokymas pradėjo gan efektyviai griauti judaizmo pamatus ir žydų rabinų tarpe kilo panika. Vienas iš aršiausių Kristaus persekiotojų buvo vardas Saulius. Saulius ir vienokiais metodais bandė kovoti su Kristumi ir kitokiais metodais bandė kovoti ir trečiokiais... – ir nei vienas iš metodų neduoda rezultatų. Ir staiga Sauliui šovė geniali mintis – „jeigu Kristaus mokymas toks efektyvus ir taip sunku su juo sukovoti, tai galim padaryti sekančiai – perimti Kristaus mokymą, tą mokymą šiek tiek pamodifikuoti ir nukreipti ant gojų, ir gojai negalės jam pasipriešinti“. Kaip sumanyta, taip ir padaryta. Saulius prisistato pas Kristų, prisigretina prie Kristaus, persivadina nauju vardu „Paulius“, tampa Kristaus pačiu artimiausiu mokiniu, o po to kai Kristus nugalabijamas (ant kryžiaus), Paulius pasiskelbia didžiuoju apaštalu ir perima krikščionišką bažnyčią į savo rankas.

http://lt.wikipedia.org/wiki/Apa%C5%A1talas_Paulius

Apaštalas Paulius (5 m. – 64 m. Romoje) – vienas iš krikščionių apaštalų. Jis apaštalu tapo jau po Jėzaus Kristaus mirties ir prisikėlimo, todėl nepriskiriamas Dvylikai apaštalų, nors yra vienas iš pačių garbingiausių ankstyvosios krikščionybės veikėjų, dėl savo misijinės veiklos vadinamas „Tautų apaštalu“. <...> Gimė garsioje judėjų šeimoje Mažojoje Azijoje Tarso mieste, išsimokslinimą gavo Jeruzalėje pas garsų rašto žinovą Gamalielį.

Ikį atsivertimo į krikščionybę vadinosi Sauliumi ir buvo krikščionių persekiotojas. Jam dalyvaujant buvo užmėtytas akmenimis kankinys Steponas.

Į naująjį tikėjimą atsivertė, kelionės į Damaską metu išvydęs apreiškimą. <...>

Tapęs krikščionimi, jis ėmė vadintis Pauliumi.

Kadangi Kristus nei vieno savo žodžio neužrašinėjo raštu, tai Paulius ir jo pagalbininkai visą Kristaus mokymą pagal savo nuožiūrą surašė su atitinkamais „patobulinimais“, ko pasėkoje Naujajam Testamente viskas ką šnekėjo Kristus yra apversta aukštyn kojom ir nukreipta taip, kaip mums yra naudingiau. Pauliaus įkurtą ir Pauliaus vadovaujamą krikščionišką bažnyčią formaliai taisyklingai reiktų vadinti „Paulianizmu“, tačiau Paulius pasivadino „krikščioniška bažnyčia“ tam kad prisidengt Kristaus vardu. Kristus vis vien nugalabytas, o ką ten šnekėjo iš tikro Kristus, tai kas ten atseks, ką mes surašysim Naujam Testamente pasinaudodami Kristaus vardu, tuo gojai ir tikės, kas gi daugiau gojams belieka.

Tokiu būdu mums visai nereikia patiems demonstruoti stebuklų, Kristus už mus darė stebuklus, gydė žmones ir t.t., o mes tiesiog nugalabijom Kristų ir tada prisidengdami Kristaus vardu ir Kristaus rodytais stebuklais suformavom naują religiją gojams, kad gojai būtų paklusnūs ir mums tarnautų. Kristus aukojo savo sveikatą ir gyvybę rodydamas stebuklus, o mes tiesiog pasinaudojom Kristaus darbo rezultatais, juos pamodifikavom ir nukreipėm mums naudinga linkme. Kuo didesnius stebuklus Kristus demonstravo, tuo mums tas labiau į naudą, nes tuo labiau tada gojai tiki tuom ką mes gojus mokinam: „gojau, būk nuolankus; gojau, atsuk kitą žandą; gojau, laimės ant šios žemės nėra - lauk rojaus; gojau, jei atėmė iš tavęs palatą, tai atiduok ir savo kelnes ir t.t.“.

Sekantis pavyzdys. Maždaug 1950 metais Lafayette Ronald Hubbard išranda naują mokymą-religiją vardu „scientologija“. Ronald'o Hubbard'o išrastas mokymas buvo tikra revoliucija žmogaus smegenų programavimo srityje, nes Hubbard'o sudarytos metodikos igalina perprogramuoti žmogaus imprintintas elgesio programas, atjungti narkomaną nuo narkotinės priklausomybės ir daugybę kitų „stebuklų“, kurie be konkurencijos palieka toli už nugaros tradicinius psichiatrijos ir psichologijos mokslus. Scientologijos mokykloje adeptas žinias gauna tam tikrais mažais laipteliais, ir už kiekvieną „mokslo“ laiptelį jis turi susimokėti milžiniškas sumas, ko pasėkoje adeptas paliekamas be kelnių ir be namų (namus tenka parduoti kad susimokėti už „mokslus“) vos tik pradėjęs studijuoti scientologų mokykloje. Bet mokinytis žinias toje mokykloje gauna ant tiek vertingas, kad jam nei kiek nebūna gaila kad jis liko be kelnių. Scientologijos mokslas yra ant tiek efektyvus, kad scientologija yra pripažinta kaip pati pavojingiausia totalitarinė sekta. O mūsų (levitų) darbas yra sektas kas pasaulyje yra atrasta naujo. Ir mes matom: Ronald Hubbard išrado scientologiją, pačią pavojingiausią totalitarinę sektą, kurios metodais galima puikiai zombifikuoti gojus. Puikus išradimas, Hubbard'ai, mums jis patiko, atvyk pas mus, mes tau turim puikų pasiūlymą. Hubbard'ui mūsų pasiūlytas kontraktas patiko ir jis mielai su juo sutiko. Kontrakto esmė sekanti: mes priimam po savo „stogu“ Scientologijos bažnyčią ir jai atidarom visur kur tik įmanomą žalią šviesoforo šviesą. JAV kongreso ir senato specialiai sušauktas posėdis atleido išimties tvarka Scientologijos bažnyčią nuo visų įmanomų mokesčių (federalinių ir visokių kitokių). Scientologijos bažnyčiai buvo perduota visa naujausia sekimo ir stebėjimo techninė įranga. Scientologijos bažnyčia turi galingesnius šnipinėjimo ir sekimo resursus nei kad

CŽV ar FBT, Scientologijos bažnyčia gali pasiklaustyti visus iki vieno telefoninius pokalbius Amerikoje ir t.t. Ir visa tai Scientologų bažnyčia gavo po to, kai perėjo globon po mūsų „stogu“. Scientologija – geras daiktas, modernus, šiuolaikinis įrankis, mums reikalingas tuo atveju jei su dabartiniu įrankiu „judaizmu“ kas nors negero nutiktų (maža kas gali neprognozuojamo nutikti). Scientologiją mes laikom kaip atsarginį variantą vietoj judaizmo. Pakolkas puikiai savo rolę atlieka ir patikrintas laiko judaizmas, tačiau turėt rezervinį atsarginį variantą mums tikrai nepakenks.

Romano pratesimas bus kitam emailė...